

Giới thiệu Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???

"Đồ Biến Thái !!! Anh nghĩ anh là ai chứ???" của Thanh Candee là phần 1 cho cuộc đời của Lâm Lục Nhi . Từ nhỏ, cô đã bị thất lạc anh trai, sau bao nhiêu năm truy tìm tung tích thì Lâm gia cũng đã tìm ra trường học - nơi cậu con trai Lục Văn (anh trai Lục Nhi) đang học.

Vì thông tin quá đổi mơ hồ nên Lục Nhi đã táo bạo xin bố mẹ cho đến ngôi trường tên Nam An - nơi anh trai đang theo học để lùng sục anh. Nhưng làm sao có thể tìm được anh trai trong khi ngôi trường đó lại tách riêng khu nam sinh và khu nữ sinh ? Chỉ còn một cách duy nhất là phải nữ phần nam trang thôi (nữ giả nam) -_-|| Và thế là mấy ngày sau cô nàng đã có mặt tại THPT Nam An. Tại đây, cô gặp biết bao nhiêu là mỹ nam nhà giàu lắm gái theo.

Tuy nhiên mỗi người một tính cách. Đặc biệt nhất là phải ở chung phòng với Đường Thiên Hàn - một thiếu gia vô cùng đẹp trai nhưng siêu cấp BIẾN THÁI. Biết bao tình huống dở khóc dở cười xảy ra với truyện tình yêu của cô gái 17 tuổi này. Ai da, đúng là nghiệp chướng như trong Chi Lạ Tôi Nhớ Em. Và đây cũng chính là tiền đề cho phần 2 của cuộc đời Lâm Lục Nhi mang tên "Đồ Biến Thái !!! Em yêu anh !!!" { phần 2 là lúc cô nàng đã tốt nghiệp đại học, đang mọc rễ ở nhà chờ việc } Thế tóm lại trong phần 1 cô nàng có tìm được anh trai không? Rồi mọi chuyện như thế nào? Tất cả sẽ có trong truyện "Đồ Biến Thái !!! Anh nghĩ anh là ai chứ ???"

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ký Ức 15 Năm Về Trước

- Mẹ ơi anh Lục Văn cứ trêu con hoài ý...

Thanh âm non nớt của bé gái buộc tóc hai bên, vừa chạy vừa khóc. Liên ngay sau đó là tiếng của một người phụ nữ nghe giọng còn trẻ : " Tiểu Văn, mẹ đã bảo con không được trêu em cơ mà". Cậu bé tên Lục Văn thấy mẹ nói thế thì nhăn mặt lại, ra chiều hờn lỗi lẫm. Trên gương mặt non nớt như thiên thần kia của cậu bé bỗng sáng lên. Đường như Lục Văn đã nghĩ ra cái gì đó, bèn chạy qua chỗ em, xoa đầu cô bé và thì thầm :

- Tiểu Nhi, cho anh xin lỗi mà. Nếu em nín khóc thì anh sẽ dẫn em đi mua kẹo hồ lô. Chịu không nào?

Lục Nhi đang khóc, nghe thấy anh nói thế thì ngưng khóc hẳn. Cô bé cười khúc khích, đôi môi chúm chím, bàn tay búp măng trắng nõn đang quạt mấy giọt nước mắt ngọt ngào, nhìn đến là yêu. Lúc này mẹ Lâm đang làm vườn, nhìn hai tiểu yêu kia nô nghịch mà không khỏi bật cười. Bỗng từ trong nhà, tiếng bố Lâm gọi to, lần át cả tiếng cười của Lục Văn và Lục Nhi:

- Minh à, vào đây tôi bảo cái này!

Mẹ Lâm nghe thấy tiếng chồng gọi thì hốt hải chạy vào, không quên dẫn Lục Văn trông em và đưa hai anh em 1 đồng đi mua kẹo. Khỏi phải nói Lục Văn mừng như thế nào, liền nở nụ cười tươi, xin mẹ rồi dẫn em đi nhà hàng xóm mua kẹo. Nói là hàng xóm chứ cũng cách khoảng 100m. Hai tiểu yêu vừa đi vừa hát, vang động cả đường đi. Đến nơi, Lục Văn vào mua kẹo còn Lục Nhi thì chạy loanh quanh bắt bướm. Ngay gần đó có một chiếc xe chở rau chẳng bật kín mít, lổ ra vào ngay phía dưới. Thế là chú bướm màu xanh đỏ lẫn lộn mà Lục Nhi đang bắt bỗng bay sà vào trong xe rau. Cô bé hò hét phía dưới, ra chiều muốn bắt chú bướm kia lắm, liền loay hoay trèo lên xe. Lục Văn đã mua xong kẹo, định dắt em về thì cô bé cứ nấn ná :

- Anh Lục Văn, anh về trước đi, em nhất định phải bắt được con bướm kia.

Lục Văn nhìn em nghĩ ngợi. Ngay sau đó cậu bé thông minh này đã nghĩ ra cách trèo lên xe bắt bướm rồi hai anh em cùng về. Nghĩ cái làm luôn, giọng nói non nớt nhưng ra dáng anh cả của Lục Văn làm Lục Nhi vui mừng :

- Tiểu Nhi ở đây, anh sẽ bắt con bướm kia rồi hai anh em mình cùng về nhé!

Lục Nhi nhảy cẫng lên sung sướng, không ngừng tán dương anh :

- Anh Lục Văn muôn năm !!!

Nghe thấy câu khích lệ của em, Lục Văn không ngần ngại mà leo luôn lên xe. Chẳng biết bên dưới Lục Nhi động vào chỗ nào mà cánh cửa xe bỗng nhiên bị kẹt, không thể mở ra được. Lục Văn trong xe chưa kịp vui mừng vì đã bắt được bướm cho em thì đã hốt hoảng bởi cánh cửa bất trị kia. Cậu bé cứ loay hoay tháo then mà cái then này thì càng tháo lại càng chặt mới tức chứ. Đến lúc này thì Lục Văn không thể bình tĩnh được nữa, đập cửa gọi em :

- Tiểu Nhi, mau chạy về gọi bố mẹ tới cứu anh. Mau lên...

- Dạ

Lục Nhi nhanh nhẩu chạy về nhà, trên mặt không toát khỏi sự lo lắng, mồ hôi mồ kê đầm đìa. Nhưng thật không may cho cô bé. Khi Lục Nhi vừa chạy

về đến nhà thì cũng là lúc chiếc xe kia đã nổ máy, không ai biết Lục Văn đã đi đâu. Tiếng khóc của cậu bé bị tiếng động cơ át đi, chỉ biết câu cuối cùng trước khi chiếc xe rời bánh của Lục Văn chính là tên em gái :

- Tiểu Nhi...i....i....i....i

< To be continued >

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biễn Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đi Tìm Anh Trai

----- 15 năm sau ----- tại nhà Lục Nhi -----

Đêm tối ở vùng quê này thật thanh bình. Gió nhẹ thổi rung cây, tiếng lá va vào nhau tạo thành một bản nhạc nghe thật êm tai. Lúc này trong nhà Lục Nhi nói riêng và xóm nhỏ nói chung cũng đã tắt hết đèn rồi. Cũng phải, 2h đêm rồi chứ ít ả. Có lẽ Lục Nhi cô nương cũng đã đánh được mấy giấc rồi đây. Nhưng có vẻ không phải như vậy.

- Lục ... Lục Văn ... Lục Văn ... Anh..h..h

Đêm nay Lục Nhi lại mơ phải ác mộng. Mấy hôm nay, chả hiểu sao cô cứ mơ về cái ngày anh trai Lục Văn lên xe rau đi biệt. 15 năm rồi, từ lúc đó cô mới 2 tuổi, anh trai 3 tuổi, đến giờ cô đã thành thiếu nữ 17 tuổi. Còn Lục Văn, anh đã 18 tuổi rồi, trưởng thành rồi. 15 năm qua, không ngày nào gia đình bỏ đi ý định tìm anh, cả bố mẹ và cả em nữa. Vì vậy nhất định anh phải khỏe mạnh đấy nhé. Em sẽ tìm ra anh sớm thôi, anh trai của em...

Sáng ngày hôm sau/

Lục Nhi vệ sinh cá nhân xong, ngồi xuống bàn ăn cùng bố mẹ. Sáng nay mẹ làm đúng món cô nàng thích, nhìn ngon ời là ngon. Bỗng nhiên Lục Nhi mở miệng :

- Tối qua con lại mơ về ngày anh mất tích.

Mẹ Lâm vừa xới cơm vừa nói:

- Tiểu Nhi à, con đừng lo lắng quá! Nhất định chúng ta sẽ tìm được Tiểu Văn thôi.

Mẹ Lâm năm nay cũng đã hơn 40 tuổi rồi. Gương mặt mẹ phúc hậu, lời nói dịu dàng. Lúc nào mẹ cũng búi tóc , ăn mặc giản dị. Người trong xóm ai cũng quý mẹ vì mẹ mộc mạc, lại quan tâm đến người khác. Còn bố Lâm thì hơn mẹ khoảng 4,5 tuổi. Trên khuôn mặt bố cũng có vài nếp nhăn. Bố làm công nhân trong một nhà máy gần nhà, tháng nào cũng có lương ổn định. Tuy thế bố rất tiết kiệm, lúc nào cũng chỉ có vài bộ quần áo sờn màu. Thấy mẹ bảo Lục Nhi thế, bố cũng thêm vào:

- Phải đấy Tiểu Nhi. Con đừng quá lo lắng, Tiểu Văn chắc đang sống rất ổn ở đâu đó thôi.

Bố Lâm vừa dứt lời thì điện thoại reo. Mẹ Lâm bỏ dở nồi cơm, chạy lại nghe điện thoại

- A lô. Vâng, tôi là Thi An Văn- mặt mẹ Lâm vẫn bình thường bỗng hoảng hốt- Sao ạ? Thật... thật không ạ? Tìm được Tiểu Văn rồi sao?

- Sao? - Bố Lâm đang ăn mà rơi cả bát, vội chạy lại chỗ mẹ, trên mặt không khỏi vui sướng.

Lục Nhi ngồi cạnh mẹ, gương mặt ánh lên sự vui mừng.

Mẹ Lâm tiếp:

- Vâng, hóa ra là thế. Cảm ơn anh nhiều.

Mẹ Lâm vừa dứt câu, bố đã lao vội lại, hỏi không ngừng nghỉ, xúc động nhìn mẹ:

- Vậy là sao? Tìm được Tiểu Văn rồi sao? Nó bây giờ ở đâu?

- Mẹ, mẹ mau nói đi- Lục Nhi giục mẹ.

Mẹ Lâm cười tươi, hớn hở nhìn hai bố con, gần như không kìm nổi cảm xúc, suýt khóc:

- Nó...Tiểu Văn đang ở trường THPT Nam An trên thành phố An Nam. Nhưng chỉ biết nó đang học ở đây thôi, còn chưa biết nó đang ở đâu cả. Mình vẫn phải tìm tiếp. Nhưng chỉ vậy thôi tôi cũng mừng lắm rồi.

Bố Lâm mặt hơi biến sắc, có vẻ hơi thất vọng:

- Vậy giờ... mình phải làm sao đây?

Trong khi không khí cả nhà đang trầm xuống thì Lục Nhi như có một sáng kiến, ánh mắt lóe lên tia hi vọng:

- Hay...hay bố mẹ cho con lên đó học để dễ tìm anh.

- Nhưng... trường đó chỉ toàn con trai mà. Bố thực sự không muốn con đi xa đâu

- Bố à, là do con mà anh mới lạc mà. Anh đã đi lạc 15 năm, bây giờ mới có tin tức, chúng ta không thể bỏ qua. Nhìn mẹ ngày nào cũng buồn vì nhớ anh, con cũng buồn lắm

- Tiểu Nhi. Đừng vì ta mà khổ. Mẹ có con là vui lắm rồi. Con đi ta lo lắm

- Bố mẹ, con đã tự nhủ lòng phải tìm bằng được anh rồi. Con sẽ giả trai lọt vào trường đó. Mặc dù cũng có khu nữ sinh nhưng hai khu tách biệt khá nhiều, khó mà tìm được anh. Bố mẹ hãy đồng ý cho con đi nhé! Tiền học phí con sẽ đi làm thêm để tự nộp

- Thôi được, bố cho con đi. Nhưng con chỉ cần học và tìm anh thôi. Bố nghe nói trường đó nổi tiếng về học tập từ lâu. Con phải chăm chỉ đấy!

- Tiểu Nhi, mẹ lo lắm. Nhưng nếu con đã quyết thế thì mẹ cũng không cản nữa. Không tìm được anh thì thôi, cứ tập trung học nghe con.

Thế là sau đó, bố mẹ Lâm liền đi làm thủ tục chuyển trường cho Lục Nhi. Còn Lục Nhi, từ một cô thiếu nữ tóc dài đen bóng, đôi mắt ma mị, cách ăn mặc đậm chất nữ tính đã hoàn toàn biến thành một cậu học sinh đẹp trai, trắng trẻo, dễ gần. Trước khi đi, Lục Nhi nức nở ôm bố mẹ. Nhưng nghĩ đến anh, Lục Nhi bèn nín khóc, chào bố mẹ rồi lên đường. Trên xe, nhìn về phía An Nam, Lục Nhi thầm nghĩ:" Lục Văn, nhất định em sẽ tìm được anh. Chờ em đây Lâm Lục Văn"

< To be continued >

*** P/S: Thấy cô nàng quyết tâm lắm mà không biết có làm được không hay là lại zai đẹp đây. Mà thôi, tại hạ không thể phát ngôn thêm được nữa. Chur vị hãy đọc đi rồi biết ***

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nhập Học

Tối qua ngủ ở nhà trọ khá xa trường nên sáng nay Lục Nhi đã phải dậy sớm để kịp xe bus đến trường. Đứng trước cổng trường sơn màu đỏ tía, Lục Nhi chợt nghĩ:" Chờ ôi, thật không ngờ anh Lục Văn lại học ở nơi sang trọng như thế này". Cánh cổng tự động, ép sát vào cho học sinh đi lại. Lục Nhi vừa đi vừa ngoái lại xem, dáng điệu đúng như muốn thông báo: Em ở nhà quê mới lên... Ngôi trường 5 tầng rộng lớn, sơn màu vàng, ẩn hiện dưới ánh nắng mặt trời. So với trường cũ của cô thì cái trường này phải gấp 50 lần chứ ít à... { Mwo? 50 lần á? Lạy chị. Trường cũ của chị có 5,10 lớp thôi hay sao mà 50 lần } Lục Nhi ngơ ngác, nhìn ngắm khu nhà trước mắt mà không để ý, va ngay vào một nam sinh đi ngược chiều làm cô ngã dúm dui. Đang định giờ thôi bá đạo bắt người ta xin lỗi thì phát hiện ra người đối diện vô cùng đẹp trai. Khuôn mặt thanh tú, ngũ quan sắc sảo, da trắng như trứng gà bóc, mái tóc hạt dẻ, răng khềnh nhìn duyên vô cùng. Cậu ta cao, theo Lục Nhi ước đoán thì cậu ta cao chừng 1m8. Bộ đồing phục trắng như tôn thêm cái chiều cao đáng nể kia. Thấy Lục Nhi choáng toàn tập, cậu nam sinh kia vẫy vẫy tay trước mắt, lại còn cười lộ ra cái răng khềnh trắng muốt kia nữa { Nam sinh này tính giết main nữ của tui } , vội vàng hỏi:

- Này, cậu gi ơi. Cậu... cậu có sao không nhĩ?

Đến lúc này, Lục Nhi mới như lấy lại được hồn, ấp úng đáp, mặt đỏ ửng lên:

- Dạ... tôi, tôi không sao. Thành thật xin lỗi. Anh, anh không sao chứ?

" Anh, lẽ nào....." Nam sinh kia mỉm cười: { lại cười :)))) }

- À, tôi không sao. Cậu là học sinh mới đến ư?

- Yes. Tôi là Lâm Lục ... Lục ... Lục Quân. Rất vui được làm quen, mong được giúp đỡ.

- Oh, Lục Quân ư? Rất vui được làm quen. Tôi là Doãn Từ Danh, học lớp 12A

- 12A? Thế thì lớn hơn tôi 1 tuổi rồi. Tôi lớp 11.

- Thế thì phải gọi tôi bằng anh rồi.

- Anh ư? Vậy cũng được. Đệ sẽ gọi là Từ Danh huynh, thế không sao chứ? Nhìn đồng hồ 7h15'/ Oái, đệ muộn rồi, gấp lại huynh sau.

Lục Nhi vội vã chạy đi mà không hay biết đằng sau Từ Danh đang lộ ra một nụ cười ma quái." Đệ ư? Thật là thú vị. Ta đã đoán được bí mật của đệ rồi!....

Mặc dù chạy hết tốc lực đến phòng hiệu trưởng nhưng do ngôi trường quá "Đại K" lại không biết phòng hiệu trưởng nên 15' sau Lục Nhi mới mò được tới nơi. Nghe được tên lớp và đi theo giáo viên chủ nhiệm lên lớp, Lục Nhi rất ư là lo lắng. Không biết cái trường này như thế nào nữa đây? Không biết có tìm được anh không? Không biết... Không biết....

- Hôm nay lớp ta sẽ nhận một bạn mới đến. Cả lớp cùng chào đón bạn nào...

Tiếng của cô Kim Thành Sinh - giáo viên chủ nhiệm lớp 11A như phá đứt cái dòng suy nghĩ của Lục Nhi. Cô nàng ậm ẹ bước vào, nhìn cả lớp toàn con trai mà không nuốt trôi cục lo lắng. Mãi Lục Nhi mới dám mở miệng :

- A. Chào, chào mọi người. Tôi là Lâm Lục Nhi... À không, ý tôi là Lục Quân, Lâm Lục Quân, học sinh mới đến. Rất vui được làm quen, mong các bạn giúp đỡ nhiều.

Nhìn đáng vẻ khép nép lại nói năng nhỏ nhẹ, bỗng từ dưới lớp có một nam sinh tóc xanh rêu bật dậy, phá tan sự im ắng lạ thường của lớp:

- Cậu là con gái đúng không?

- Hà ???? Cậu... cậu nói gì chứ???

Mặt Lục Nhi biến sắc. Chẳng lẽ cậu ta đã phát hiện ra rồi sao? Không thể, mình "đẹp trai" thế này cơ mà, sao lại ...

- Nếu không thì sao cậu khép nép quá vậy?

Ôi trời, tên ôn dịch. Có mỗi vậy mà làm người ta như muốn rụng tim ra ngoài. Ta nhất định sẽ nhớ cái mặt thối của ngươi... Cô Thành Sinh thấy Lục Nhi có vẻ căng thẳng, liền nhìn quanh lớp rồi nhắc nhở:

- Lưu Bạch. Em trật tự cho cô. Em muốn cô gửi email cho mẹ em biết, rồi mẹ em cắt tiền tiêu vặt của em đi không? Còn Lục Quân, mau xuống bàn trống dưới kia ngồi đi. Đó là chỗ của em

Cả lớp bật cười, những tiếng hú hét vang lên. Lục Nhi nhìn cái bàn dưới góc lớp, mau mau đi xuống. Nhưng chợt nhớ tới lời tên ôn dịch kia, cô phải làm bộ đi thật ngang tàn, sao cho thật giống cách đi của con trai. Ai ngờ trong lúc lúng túng đi xuống cuối lớp, cái chân trái bất trị của cô lại va ngay vào chân bàn của tên bàn trên. Hắn đang ngủ, không may bị phá nát giấc mộng ngàn thu, giật lên, thanh âm lớn như muốn xé tan không gian lớp học:

- Cái khi gì vậy?

Cả lớp đang cười vui, bỗng nghe tiếng quát đó là im như tờ. Ai cũng có chung suy nghĩ thương tiếc cho cậu bạn học sinh mới về kia. Động vào lúc hắn đang ngủ là không xong rồi.....

< To be continued >

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biễn Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Làm Quen

Lục Nhi nghe thấy tiếng gần lớn thì thần hồn nát thần tính. Tuy nhiên vẫn đủ tỉnh táo, liên tục xin lỗi. Mặc dù không muốn nhưng vì đại nghiệp nên không thể bị bọn khùng này cô lập được :

- Tôi...tôi xin lỗi, tôi không cố ý...

Hắn ta ngẩng mặt lên nhìn nơi phát ra tiếng nói vừa rồi. Gương mặt tuấn mỹ, ngũ quan sắc sảo, chiếc mũi lai Tây thẳng dài và đặc biệt là đôi mắt lạnh lùng như bất cần. Tất cả những thứ đó như toát lên vẻ cao ngạo của dạng công tử nhà giàu vô tích sự. Lục Nhi lại mất hồn trong vài giây nhưng cô đã kịp lấy lại hồn khi thấy hắn nhếch mép, gặm nhẹ:

- Học sinh mới đến à? Thật là ngu xuẩn.

Ngu...ngu xuẩn á? Đây tên kia, ta mới chỉ đứng chân vào bàn của người thôi mà người dám nói ta ngu xuẩn. Ta nguyên rủa người cả đời không lấy được vợ, ế dài cổ, cha mẹ người phải khóc ròng khi không có cháu bé.... { Bây giờ mới lộ bản chất :D bản chất 1 : max bá đạo } Vừa dứt lời, hắn ta đứng dậy hết như một con robot, mặt không cảm xúc, đạp phăng chiếc ghế bên cạnh, xách cặp bước ra khỏi lớp. Liền ngay sau đó là 2 tên nữa cũng đứng dậy, ngang tàn bước theo. Diện mạo 2 tên này cũng không tồi. Một tên thì tóc gầy vài sợi hồng trên nền cầu vồng, đeo khuyên tai đầu lâu, áo không cài cúc đầu, đôi mắt ánh lên vẻ đảo hoa, đã thể đi qua còn bye bye cô giáo { Lay thánh. Thánh bỏ học còn ngang nhiên vậy à } Tên còn lại có vẻ gì đó vừa lạnh lùng khó đoán vừa dễ nhìn thấu, không hề để ý xung quanh, ánh mắt lạnh lùng khẽ lướt qua Lục Nhi làm cô lạnh hết sống lưng. Ngay liền đó, cô Thành Sinh giậm giậm chân, khuôn mặt xinh đẹp dường như tức tối co ngấn lại, hết lớn:

- Thiên Hàn, Đường Thiên Hàn. Mau đứng lại cho cô. Cả Hạ Thám Nhan và Long Vạn Thành nữa. Tất cả đứng hết lại. Mau.

Nhưng đáp trả lại sự giận dữ của cô Thành Sinh là những tiếng cười rộn dưới lớp. Lưu Bạch đứng dậy, vỗ tay, lấy sự tức giận của cô làm niềm vui thích. Lục Nhi nhìn tình cảnh trước mắt mà dở khóc dở cười, không giấu nổi sự chán nản: "Đây mà là lớp học sao? Chuồng lợn thì có" Cô rủa thầm. Nhưng ngay sau đó cũng về chỗ ngồi. Nhìn thấy cậu nam sinh ngồi bàn bên cạnh đang che sách cười, làm bộ chăm chú đọc sách, Lục Nhi liền đánh bạo làm quen:

- Cậu ơi, cho hỏi những người vừa nãy là ai vậy?

Cậu ta gạt kính xuống, làm bộ thanh cao giống kiểu tiền bối dạy cho hậu bối làm Lục Nhi không nhịn nổi cười:

- Người cậu vừa đá trúng bàn tên Đường Thiên Hàn. Người vẫy tay chào cô tên Long Vạn Thành, người còn lại là Hạ Thám Nhan.

- Đầu gấu à?

- Gì chứ? Ai là đầu gấu? Chỉ là nhà bọn họ đều là tài phiệt, uy quyền cực lớn, ít người dám trái lệnh. Mà gia thế của Thiên Hàn là kinh khủng nhất, còn hai người kia sán sán nhau. Cái tên Thiên Hàn nếu không ai động vào thì sẽ rất ổn. Nhưng đặc biệt đừng động vào lúc cậu ta đang ngủ, cậu ta nổi giận thì chính là tận thế.

- Thế á? - Lục Nhi lộ gương mặt tò mò - Thế sao lại học ở đây?

- Tôi cũng không biết. Nghe loáng thoáng thì bà nội Đường Thiên Hàn bắt cậu ta thừa kế công ty. Nhưng trước tiên bà bắt phải thấu hiểu tâm lòng mọi người mới làm được giám đốc tốt. Thế nên bà bắt cậu ta học ở đây. Nhưng trường này cũng toàn dành cho những gia đình khá giả mà, những người bình thường phải được thành tích tốt mới chuyển đến được đây. Cũng khá là kén chọn học sinh nha ~

Lục Nhi "Oh" lên một tiếng. Sau đó cô nháy mắt lộ vẻ tinh ranh:

- Xem ra cậu cũng khá là hóng hớt đấy nhá. Vậy mà lúc đầu tỏ vẻ cậu ngoan hiền lắm chứ. Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được.

- Hihi... Tớ giả tạo với cô Thành Sinh đấy. Cứ bao giờ cô tức là y như rằng lại đổ lên đầu tớ. Thế nên không im sao được. À mà quên chưa giới thiệu, tớ là Đình Nhất Phong. Cậu là Lâm Lục Quân đúng không?

- Ừ. Tớ là Lục Quân. Rất vui được làm quen. Tớ bắt đầu hứng thú với cậu rồi đó nha.

Nhất Phong lên mặt:

- Tất nhiên. Ai gặp mà chả quý tớ. Hay chúng ta làm bạn được chứ?

- OK.OK - Lục Nhi giơ ngón cái ra, làm điệu đồng ý. Mỗi ngày đầu đi học mà đã gặp cậu bạn có tính tình sáng khoái thế này, chắc chắn không sợ bị người ta khi dễ rồi....

< To be continued >

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Kí Túc Xá

Cuối giờ học, Lục Nhi nhận được thông báo đi nhận phòng trong Kí Túc Xá (KTX) của trường. Vì chỉ có 1 khu dành cho nam sinh nên học sinh các khối được ở lẫn lộn. Lục Nhi nhận được số phòng thì vô cùng lo lắng. “ Vậy là mình nhất định phải ở với con trai rồi” Bỗng Nhất Phong từ đâu nhảy ra hù Lục Nhi. Cô nàng làm bộ choáng váng, ôm ngực, giọng kiểu bị đau tim mà các diễn viên Hàn Quốc hay làm trên phim { bản chất 2: max mê phim Hàn quốc }. Thấy thế, Nhất Phong lộ vẻ lo lắng, lay lay Lục Nhi, khẽ kêu:

- Lục Quân, cậu...cậu sao thế?
- Tổ chết mất. Nhất Phong ơi...

Khuôn mặt sắc sảo của Lục Nhi nhẵn lại, lông mày cau xuống làm bộ đau đớn lắm. Nhìn mồ hôi Lục Nhi toát ra, Nhất Phong càng lo lắng. Thấy cậu bạn gần như sắp khóc, Lục Nhi mới ngồi dậy, cười lớn, vỗ đùi đen đét { bản chất 3: max thích Đùa Chút Thôi???? } Đến lúc này Nhất Phong mới hiểu ra, cậu ta làm mặt giận dỗi. Cái mồm cậu ta làm Lục Nhi không thể nín cười. Đến lúc Lục Nhi cười thả ga rồi mới phát hiện ra cậu ta đang giận tím mặt, liền khoác vai, cười sáng khoái:

- Cho tớ xin lỗi mà.
- Cậu tránh ra. Tớ không chơi vs cậu nữa. Dám lấy mạng người ra đùa.
- Xin lỗi. Xin lỗi mà. Thấy cậu trên, tớ lấy luôn có này dọa thử xem. Ai ngờ cậu làm quá vậy. Xin lỗi mà. Hay mai tớ mua kẹo đền cậu.
- Thật chứ? - Mắt Nhất Phong sáng lên- Thôi được, tớ tha cho cậu.

Nhất Phong liền nở lại nụ cười. Thấy vậy Lục Nhi choàng vai Nhất Phong, vui vẻ đi về KTX. Chợt nhớ ra điều gì đó, Nhất Phong đi chậm lại, hỏi:

- Mà cậu ở phòng nào? Tớ ở phòng 152 tầng 4 nè. Ngay trên đầu là sân thượng nhé!
- 152 ư? Tớ được nhận phòng 153 nè.
- Vậy ư? Thế chúng ta là hàng xóm rồi
- Ừ. Mà phòng 153 ai đang ở thế?
- Không biết. Chỉ biết phòng đấy có 1 người ở thôi. Cậu ta ra ngoài muộn lắm nên không ai để ý.
- Thế á? Nghe cậu nói hơi ghê ghê. Nhưng mà kệ thôi, không ở đấy chẳng lẽ ra ngoài đường à?

Vừa nói Lục Nhi vừa huyt sáo, vui vẻ cùng Nhất Phong bước về khu KTX. May quá, đồ của Lục Nhi gửi ở phòng gửi đồ, giờ các chú đã mang lên hộ rồi. Thế là Lục Nhi khoác ba lô lớn, Nhất Phong xách va li không kém, hai người khệ nệ bước lên phòng 153. Ở tầng 4, đi cầu thang bộ, thang máy hỏng, phòng ở cuối dãy, lên đến nơi thì Lục Nhi cùng anh bạn Nhất Phong đã gần kiệt sức. { Dám cá là nếu có vài tầng nữa thì chắc phải nhờ xe cứu thương đưa đi thôi}

Đứng trước cửa phòng 153, chân tay Lục Nhi đã bủn rủn. Nhìn phòng u ám, có vẻ rất đáng sợ. Thấy bạn còn chần chừ, Nhất Phong tiện tay liền gõ cửa, tiện thể xem mặt tên bí ẩn kia. Trong phòng im bật không có tiếng trả lời. Thế là Lục Nhi đánh bạo mở cửa. Không gian im ắng, màn đêm bao trùm toàn bộ căn phòng. Một cảm giác lạnh buốt sống lưng truyền đến người Lục Nhi. Hóa ra là điều hòa nhiệt độ. Mãi Lục Nhi mới mò được cái công tắc đèn trong căn phòng tộ như hủ nút này. Woa, căn phomf này thật là sang trọng. Dù bên trong vẫn có 1 chiếc giường gỗ nhưng không hề làm mất giá trị căn phòng. Nhà vệ sinh, nhà tắm đều sạch bóng, lát đá siêu đẹp. Tivi thì to gấp 10 lần tivi nhà cô, tủ lạnh cao 1m8 là ít. Nhất Phong không kìm được cảm xúc, nhất thời xuyết xoa. Bỗng cậu ta nhận được tin nhắn của người cùng phòng, thế là liền chạy về. Lục Nhi ngơ ngác nhìn quanh phòng, tiện tay đóng cửa. Cái bụng bất trị kêu to, cô liền sực nhớ là tối nay chưa ăn gì, bèn rón rén mò vào tủ lạnh, chén tạm cái gì đó rồi xin lỗi chủ nhân phòng này sau vậy. Nhưng cái tủ lạnh này chỉ được cái bên ngoài, còn bên trong rỗng tuếch. Nhìn là biết chủ nhân nó rất ít khi ăn trong phòng, toàn ăn ngoài, không quan tâm đến sức khỏe. Nhưng thôi cũng rất may là tủ lạnh còn một ít bánh mì. Cơ mà nhớ bánh mì để lâu rồi thì sao? Nhưng mà người mùi có lẽ là hôm kia thì phải. Thôi kệ, cứ liều chết vậy. Thế là Lục Nhi lấy luôn bánh mì trong tủ lạnh và chai “ nước trắng”, vừa ăn vừa tu ừng ực. Do quá khát mà cô cũng không để ý đến cái thứ mình đang uống nữa. Ăn uống no say, cô liền nằm vật ra cái giường bên cạnh. Tuy là giường đơn nhưng nó thực sự là rộng lớn. Thế là cô cứ lăn đi lăn lại, cuối cùng không biết ngủ lúc nào nữa. Mà coi cái tướng ngủ kia, dạng chân dạng tay ra rồi nói linh tinh, má ửng hồng, tóc tai bù xù. { Ai nhìn ra con gái tui chết liền}

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Món Quà Dành Tặng Thiên Hàn

Nửa giờ sau/

Thiên Hàn vui vẻ đi trước, thanh âm nghe rất sáng khoái:

- Thành, Nhan, hôm nay thật là vui. Cô gái đó cũng khá ngon đấy chứ { Hiểu ý Hàn không các vị???? }

Vạn Thành cười khúc khích:

- Phải, phải. Cô ta còn muốn cậu ở lại “chơi” thêm chút nữa. Đang vui thế này, hay tối nay qua phòng cậu uống chai rượu cậu bỏ tủ lạnh hôm nào đi.

Nói xong liền khoác vai Thiên Hàn. Thiên Hàn có vẻ hơi say say, phấn khích nói lớn, khuôn mặt thật ma mị:

- Được, được. Thế nào Thám Nhan?

Thám Nhan lặng lẽ đi đằng sau, nghe Thiên Hàn gọi chỉ cười nhẹ:

- Tớ thì không thành vấn đề.

Thế là cả tốp 3 người cứ vậy tiến về phòng 153. Vạn Thành mở cửa, thấy không khóa thì ngạc nhiên:

- Hàn, cậu không khóa cửa à?

- Ủ, có lẽ tớ quên.

Vạn Thành “oh” lên một tiếng rồi kéo cửa vào trước, ngay đằng sau là Thiên Hàn và Thám Nhan. Rồi bất chợt Vạn Thành nhảy căng lên, réo to:

- Hàn... Hàn.... Trên giường cậu có con gì kia. To như là con người ấy... Hàn { Lạy thánh. Main nữ của tui mà thánh bảo vậy à -_-|| }

Thiên Hàn nghe thấy thế dường như tỉnh con say, đẩy Vạn Thành ra. Đến lúc hắn nhìn thấy thì... OMG... Xung quanh toàn là rác: vỏ bánh mì, vỏ chai, túi ni lông,... Mà đối với một kẻ sạch sẽ như hắn thì đây quả là cú shock lớn. Liền sau đó hắn để ý trên giường. Cái giường trải đệm trắng muốt của hắn giờ đã bị tèn lạ mặt kia làm cho nhăn nhúm. Rồi nhìn cái mặt phồn phồn kia nữa, thật là đáng ghét mà.

Hắn liền vút chần xuống, túm áo lôi cổ tên kia dậy, gầm lớn:

- Dậy mau!!!

Thám Nhan cầm chai rượu không còn một giọt nào lên, lắc lắc rồi thở dài:

- Có lẽ cậu ta chưa tỉnh dậy được đâu. Nốc hết chai rượu này rồi.

Thiên Hàn quay lại nhìn chai rượu không, nghiêng răng rửa thẳm:

- Chết tiệt!!!

Vạn Thành lại gần nhìn mặt tên” xâm nhập bất hợp pháp “kia thì ngạc nhiên:

- Hàn.. Cậu ta là kẻ sáng nay đã va vào bàn cậu đấy. Hình như tên Lâm Lục Quân thì phải.

- Sao? - Cả Thám Nhan lẫn Thiên Hàn đều ngạc nhiên.

Thiên Hàn tức giận, kéo Lục Nhi dậy lần nữa. Cô nàng say mềm không biết gì, mơ mơ tỉnh tỉnh. Liền sau đó là vẫy tay chào hắn, giọng mơ màng, mắt lim dim:

- Hố.. lê.. Xin.. Chao xin..

Dứt câu, Lục Nhi dựa vào người Thiên Hàn và nôn thốc nôn tháo. Khởi nói chắc ai cũng biết mặt hắn như thế nào. Khuôn mặt cứng đờ, đôi mắt vô cảm vô cùng tức giận, nắm tay siết chặt. Còn Vạn Thành và Thám Nhan thì há hốc mồm, không ai nghĩ tình huống đó lại xảy ra, chỉ biết nhìn nhau cầu nguyện Thiên Hàn không trút giận lên đầu bọn họ.....

*** P/S: Ai tưởng tượng nổi mặt hắn tái xanh như thế nào không? Không biết hắn sẽ giờ trò đùa gì vs nhò Lục Nhi nhà tui đây. Thiên Hàn, đừng quá tức giận, phải làm nam vương thân thiện độc giả mới thích chứ ~????

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chấp Nhận

Sáng sớm, ông mặt trời chiếu rọi qua khe cửa phòng, không ngần ngại chiếu thẳng vào mặt Lục Nhi. Cô ưỡ ỏi đứng dậy, liền sau đó là đi vào nhà tắm. Cô quan sát xung quanh, hình như chủ phòng đã về. “Oái, sao mình lại làm lộn xộn phòng người ta lên thế này cơ chứ? Mà hình như mình còn uống rượu thì phải. Ai da, thật chóng mặt quá đi à ~” Lục Nhi thầm trách cái đầu đang trí không nhớ được gì tối qua. Cô nghe thấy tiếng róc rách trong nhà tắm, chắc chắn chủ phòng đang trong đó. Ngồi chỉnh chu lại quần áo rồi nghĩ mấy câu xin lỗi sao cho hợp tình hợp lý, cô cũng không hề hay biết hán đã bước ra từ lúc nào. Cô lấy hết can đảm, gặp người xuống:

- Tôi thành thật xin lỗi vì đã làm phòng bữa bọn lên như thế này. Tôi mới được chuyển đến. Tôi là...

Lục Nhi ngẩng mặt lên, cố gắng lấy hết can đảm nhìn thẳng vào đối phương, đồng thời cũng cố tạo ra một nụ cười sao cho tự nhiên nhất với âm mưu mong đối phương tha tội. Nhưng đôi mắt như là mơ, vừa nhìn thấy khuôn mặt ấy, Lục Nhi đã không thể nói được lời nào. Thiên Hàn chỉ nhếch mép lên, cười như không cười:

- Sao? Ngạc nhiên ư? Đừng tỏ ra như thế. Người ngạc nhiên phải là tôi chứ. Thế nào? Hết ngạc nhiên chưa? Hết rồi thì rút ra khỏi đây cho tôi.

Lục Nhi lúng túng đứng vào mép giường. Nhưng ngay sau đó cô cũng kịp lấy lại thần tỉnh, ngẩng cao mặt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt quyền rũ kia, hét lớn:

- Tại sao tôi phải đi cơ chứ? Tôi được xếp vào phòng này, còn lâu tôi mới đi. Cậu thích thì có thể rời đi, tôi không ép { bản chất 4: Max lầy, đến ở nhờ còn đuổi ngta đi }

Câu nói vừa dứt cũng chính là lúc hán như muốn đập tan cái gương mặt kia. Túm lấy cổ áo Lục Nhi, hán gầm lên:

- Ngậm miệng và rút khỏi đây cho tôi. Hay cậu muốn chính tay hiệu trưởng tiễn cậu đi?

- Không - Lục Nhi vênh mặt lên, mặc dù rất sợ nhìn thẳng vào đôi mắt kia, nhưng đã không còn cách nào khác nữa - Tại sao tôi phải đi chứ?

- Haha... Cậu có biết tôi có năng lực dời núi không?

- Không. À, biết. Thế thì sao?

Lục Nhi thầm nghĩ: “Khấp mọi nơi có ai lại không biết Đường Thị nổi tiếng rần rần cơ chứ. Gia thế nhà cậu thì khủng rồi”

- Hay... cậu thích tôi? - Mặt Thiên Hàn lóe lên tia sáng { phát hiện ra Thiên Hàn lúc thì lạnh lùng lúc lại rất hài hước nhá???? }

- Xin lỗi, tôi không phải thụ.....

- Được rồi, xem cậu có dám ở cùng nữa không. Hừ.

Hán hừ lạnh 1 tiếng, ngay sau đó liền lấy điện thoại ra nhấn 1 tràng số dài

- A lô. Hiệu trưởng Trương phải không? Sao ông dám xếp người lạ vào phòng tôi?

- Đường thiếu gia, cái này là do Đường chủ tịch đã tự mình quyết định rồi ạ. Có gì cậu hỏi lại Đường chủ tịch, tôi không biết gì hết - Một giọng nói ồm ồm cất lên trong máy. Qua tiếng loa ngoài, Lục Nhi có thể lờ mờ nghe được nội dung cuộc đối thoại.

Nghe được đến đó, Thiên Hàn không ngần ngại tắt cuộc gọi, lại bấm số gọi tiếp:

- A lô, bà à. Là cháu đây. Sao bà lại tự tiện xếp người lạ vào phòng cháu chứ?

Đầu dây bên kia là tiếng của một người phụ nữ, nghe giọng rất ấm áp, dịu dàng:

- Ôi, thằng cún con của bà. Lâu rồi mới gọi cho bà đấy nhá. Bà hiểu lí do cháu gọi cho bà rồi. Cún con của bà, bà xếp cháu đến đây học với mục đích gì nào? Là để cháu hiểu người khác, là để cháu quan tâm đến mọi người mà làm 1 giám đốc tốt. Giờ bà đang giúp cháu mà, cún con của bà.

- Nhưng mà bà à, cháu....

- Tiểu Hàn, cháu có muốn bà xếp cho cháu gấp mặt tuần này không? Cô gái hôm nào rất.....

- Bà à, cháu hiểu rồi. Cháu sẽ làm theo lời bà.

- Đây, thế mới là cún con của bà chứ. Thôi, bà có việc, bà dập máy đây. Từ giờ phải gọi cho bà thường xuyên đấy. Đi học cách quan tâm người khác mà bà nó thì nó vứt đi như vậ đấy.

- Được rồi mà bà. Cháu nhất định sẽ gọi về thường xuyên. Vâng, bye bà...

Đây là Đường Thiên Hàn lạnh lùng bá đạo sao? Hắn ta vừa nói rất dịu dàng, mang phong thái rất trẻ con mà. Lục Nhi dụi mắt nhìn vật thể trước mắt mà không khỏi nghi ngại. Nhưng ngay sau đó đập vào mắt Lục Nhi lại là một Thiên Hàn lạnh lùng hung dữ. Hắn không khách khí ném chiếc điện thoại tội nghiệp xuống dưới giường. Đôi mắt lạnh lùng khó đoán làm Lục Nhi thoáng chút mơ hồ.

Hắn quay lưng lại, hiên ngang bước ra khỏi phòng. Tấm lưng rộng che khuất tầm nhìn của Lục Nhi. Hắn không quay đầu lại, chỉ thả lại sự lạnh lùng qua câu nói:

- Làm ô sin không công cho đến hết năm nay rồi mau cút đi cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biện Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Gặp Tử Danh, Đụng Độ Lưu Bạch

Lục Nhi nghe thấy câu nói lạnh lẽo đó thì khẽ rung mình nhưng cô đã mau chóng lấy lại lý trí. Làm ô sin không công ư? Tên ôn dịch kia, ta đến đây để học chứ không phải làm ô sin cho người. Ta còn phải tìm anh trai nữa, làm gì có thời gian cơ chứ. Tên ôn dịch này quá lộng hành rồi, ta không thể tha cho người. Nghĩ rồi cô đứng phắt dậy, gào lớn:

- Tôi không đồng ý làm ô sin cho cậu. Cậu đừng có mơ nha.

Đáp trả Lục Nhi là sự im ắng đến ghê người. Có lẽ hắn đã đi xa rồi. Cô chạy đi lựa quần áo, vừa nghiêng răng vừa chửi:

- Đồ ôn dịch. Anh nghĩ anh là ai chứ? Tôi nhất định không tha cho anh.

Thấy vẫn chưa hết giận, Lục Nhi vào phòng tắm trút giận. Xui thật là xui khi hôm nay là ngày đèn đỏ, ngày Di Cà ghé thăm. Lục Nhi khom người lấy BVS thay rồi vô ý bỏ lên trên, tính sau khi mặc quần áo sẽ mang đi vứt. Nhìn đồng hồ 7h15', cô liền rít rít ra khỏi phòng mà quên không phi tang cái vỏ BVS kia. Vừa ra khỏi phòng, cô lại không nhìn đường đâm trực tiếp vào anh chàng nào đó cũng bước ra từ phòng bên cạnh. Cúi đầu xin lỗi liên tục mà không biết đó là người quen.

- Lục Quân phải không?

- À dạ - Lục Nhi ngẩng mặt lên, nhìn khuôn mặt kia mà không giấu nổi sự vui mừng - Tử Danh huynh.

- Ủ. Em ở phòng này à?

- Dạ. Đệ ở phòng này. Huynh ở phòng 152 à? Vậy huynh ở cùng phòng với Nhất Phong đúng không ạ?

- Bingo! Anh ở cùng với Nhất Phong. À mà đừng xưng huynh với đệ nữa, xưng anh em cho dễ đi. Bây giờ còn ai huynh đệ nữa chứ.

- À dạ. Em biết rồi. Vậy em sẽ gọi là anh Tử Danh hoặc Tử Danh Ca được không ạ?

- Anh Tử Danh? Tử Danh Ca ư? Rất hay. Bây giờ ta cùng đi xuống chứ?

Lục Nhi gật đầu, cười tươi, ánh mắt lộ vẻ vui mừng. Cô quá chú tâm nói chuyện với Tử Danh mà quên khuấy đã đi đến lớp từ lúc nào. Chào tạm biệt Tử Danh, Lục Nhi huyết sáo nhảy tung tung vào lớp. Thế là cô lại lần nữa đâm vào 1 người đi ngược chiều { Tui: Nhi Nhi, sao tỷ khoái đâm vào người ta quá vậy? -- Lục Nhi: Tại cô cứ thích cho tui đâm ý chứ, tui nào thích đâm đâu. Mau đổi đi không mọi người ngán chết mất, tui cũng choáng hết cả đầu rồi đây???? } Hóa ra là Lưu Bạch. Cậu ta đang cầm đĩa bánh ngọt trên tay, va trúng Lục Nhi thì đĩa bánh đổ ụp xuống dưới đất. Cậu ta há hốc mồm, mặt mày xám xanh nhìn kẻ đã phá tan cái bánh của mình. Như con gà bị chọc tiết, cậu ta túm cổ áo Lục Nhi, găm lớn:

- Sao mà dám?

- Tôi... tôi không cố ý. Xin lỗi cậu - Lục Nhi bị khuôn mặt đỏ vì tức đả trước dọa cho sợ, chỉ biết lấp bắp.

- Mày tưởng xin lỗi là xong à? Mau đi mua cái bánh khác về đây cho tao mau.

- Hà. Tôi... Nhưng trước hết cậu phải thả tôi xuống đã chứ - Lục Nhi gầy dựa vì cậu ta túm áo quá chặt làm cô không thể thở nổi.

Thấy có lý, Lưu Bạch không ngần ngại buông áo ra. Lục Nhi theo quán tính ngã dúm dui. Cái mông gần như muốn tan ra rồi. Oách, thật là bọn lợn đã man mà. 2' sau Lục Nhi mới đứng dậy được, cô liền xòe tay ra trước mặt Lưu Bạch:

- Tiền.

- Cái gì?

- Tiền. Điếc rồi à?
- Tại sao tao phải đưa tiền cho mày? Thằng phải bỏ tiền là mày nhá - Luru Bạch nắm chặt tay, chưa thấy thằng nào lầy như thằng này.
- Tại sao?
- Mày phá hỏng bánh của tao
- Ừ, tôi biết. Nhưng còn cái mông của tôi? Tóm lại cậu đưa tiền thuốc, tôi bù tiền bánh. Vậy là hòa nhé.
- Mày...

Dưới lớp rộ lên những tiếng cười thích thú. Mọi người đều cho là Lục Nhi phải. Luru Bạch nghiêng răng nhìn Lục Nhi, mắt nổi tia máu đỏ:

- Lần này tao tha cho mày. Lần sau đừng trách.

Lục Nhi mỉm cười, làm vẻ trêu đùa:

- Rất hân hạnh.

Nói rồi phúi mông đi về chỗ ngồi. Thật là một tên bất trị mà.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bị Lộ Thân Phận?

Ngày hôm nay vì trị được tên Luru Bạch ngang tàng nên Lục Nhi rất vui, giống kiểu trị cường hào ác bá. Lại còn được tên Nhất Phong khen nức khen nờ, tỏ vẻ bái phục, cô vui ra mặt. Tối hôm nay Lục Nhi phải về một mình vì hôm nay Nhất Phong có hẹn với người yêu. Nghe nói cô nàng là học sinh lớp 10, đang ở bên khu KTX nữ. Bên đó canh chừng cũng khá cẩn mật nên Lục Nhi cũng thấy hơi lo lo cho anh bạn. Nhưng cậu ta không hề tỏ ra sợ hãi mà ngược lại còn làm vẻ rất có kinh nghiệm. Có lẽ là đã lên lút sang bên đó được một khoảng thời gian rồi. Lục Nhi rào bước ra mấy quán ăn ngoài trường, một mình thử mỗi quán mấy món. Ở đây đồ ăn vừa rẻ vừa ngon. Chỉ cần bỏ ra 1 đồng là đã có thể mang về một mâm bánh tự làm rồi. Lúc đã đánh chén no say, cô mới sực nhớ đã muộn, phải về nhanh không trường sẽ đóng cửa. 10h là đã đóng cửa rồi. May quá, bây giờ mới có 9h15'. Cô thông thả đi dạo. Thực sự là cô rất sợ phải nhìn thấy cái mặt của Thiên Hàn. Vì hần chả bao giờ cười, lúc nào cũng lạnh băng, toát lên vẻ nguy hiểm tột độ. Nhưng mà không nhìn mặt hần thì sao mà sống chung được. Về đến cửa phòng, cô rón rén bước vào thì thấy Thiên Hàn đang xem TV, cả người toát lên vẻ lãnh khốc khó gần. Cô liền mở miệng phá tan cái không khí ngột ngạt lúc này:

- Chào. Tôi đã về.

Đáp lại sự niềm nở của Lục Nhi là sự lạnh lùng vô điều kiện. Không nói không rằng, hần bước vào nhà tắm. Công nhận là thân hình hần chuẩn thật chứ. Nhìn cái thân hình nõng bóng kia, Lục Nhi gần xị máu mũi. Đã đẹp trai rồi còn đẹp cả thân hình, có mỗi cái tính là xấu thôi. Thế thì cũng vớt. Bỗng từ trong nhà tắm hần gào lên:

- Cái gì gì đây?

Cái gì là cái gì, mà cái gì vẫn là cái gì. { Cái này em gái tui chế, thấy nó vô nghĩa quá nên vác vào???? } Lục Nhi cười nhẹ đi vào phía nhà tắm mà không biết ánh mắt hần viên đạn kia như đang chờ để phá nát mọi thứ.

- Gì cơ?

- Cái gì đây? Của cậu à? Lê nào...

Vừa nói hần vừa chỉ vào vỏ BVS đang lăn lóc dưới sàn. Lục Nhi tròn mắt, lúng túng:

- À, cái này... Thực ra... - Cô bỗng nhớ đến mấy bài giảng dạy về giới tính cô đã được học - Là của cô gái đến phòng này ý mà.

- Cô gái? - Thiên Hàn nhìn thẳng vào Lục Nhi, ánh mắt tràn đầy vẻ nghi ngờ.

- Phải. Tôi và cô ấy đã... Thực ra chúng tôi đã..... - Cô bịa ra lí do này thật là xấu hổ quá mà.

- Sao cậu dám.. Ở phòng tôi chứ? Cút mau khỏi đây cho tôi.

- Tôi xin lỗi, sẽ không có lần sau đâu mà????- Biến ngay.

Hắn rít lên từng chữ. Thật là không coi ai ra gì mà. Hết năm nay thì cuốn xéo cho tôi. Hắn đập phăng cánh cửa, mở nước thật mạnh. Lục Nhi vút vò BVS vào thùng rác mà lòng như trút được một gánh nặng. Cô vuốt ngực, nghĩ là cái lí do vừa nãy cũng thật là xấu hổ. Cô liền đập tay vào đầu, bắt mình phải suy nghĩ trong sáng.???? Lục Nhi chia khoảng trên giường, không nghĩ ngợi mà leo luôn lên ngủ. Lúc này Thiên Hàn đã tắm xong, mới kịp choàng khăn che hạ bộ, còn thượng bộ vẫn chưa có gì che đậy, để lộ bộ ngực rắn chắc. Khi nhìn thấy Lục Nhi đang nằm trên giường, Thiên Hàn nhếch mép, không khách khí đá bay Lục Nhi xuống dưới đất. Hôm nay quả thật là xui xẻo mà, bị đập mông những hai lần. Lục Nhi cúi, lông mày dựng lên, nhìn theo hướng Thiên Hàn mà hét lớn:

- Cậu làm gì thế?

Khuôn mặt lạnh băng của Thiên Hàn làm Lục Nhi lạnh sống lưng. Bỗng nhiên giọng nói lạnh như băng thốt lên:

- Cậu không có quyền ngủ trên đây.

- Tại sao?

- Tôi nói cho cậu ở nhờ không có nghĩa là cho cậu ngủ nhờ.

- Đường Thiên Hàn.

- Câm miệng.

Lục Nhi như con nhím xù lông để phản kháng nhưng lại bị Thiên Hàn nhổ sạch lông một cách không thương tiếc, trở thành một con nhím trụi???? Thế là cô đành phải ôm một cái gối và một cái chăn mỏng (Lục Nhi mang theo, phòng khi có kẻ không cho dùng nhờ????) xuống đất nằm. Thật là bất công mà T.T Nhưng vì anh Lục Văn, vì bố mẹ, nhất định Lục Nhi ta không bỏ cuộc đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Phát Hiện Của Tử Danh

12 h đêm rồi mà Thiên Hàn vẫn chưa ngủ được. Hắn xoay ngang xoay dọc rồi lại ngoảnh ngoảnh nhìn tên đang ngủ say bên dưới. Cái lí do cậu ta đưa ra là không hề hợp lí. Cậu ta bảo hai người ABC { tui ghi ABC không biết các vị có hiểu không. Vị nào không hiểu thì chờ đến đoạn sau nhất định sẽ hiểu thôi????} mà cô ta thì đang trong kì. Đang trong kì làm sao mà ABC được chứ? Này, cái này tôi rất rành nha. Cậu nghĩ cậu là ai mà dám lừa tôi chứ? Vậy sao lại có cái vỏ đồ chứ? Hay là.... cậu ta... cậu ta biến thái { hẳn là biến thái????} Tự mua về dùng thử. Chắc cậu ta tò mò không biết con gái dùng như thế nào nên đã định làm thử. Tên này thật là nguy hiểm, tốt nhất mình nên tránh xa. Mình rất bình thường, không muốn làm thụ đầu T.T { Trí tưởng tượng Hàn Ca hơn tui rồi????}

Sáng hôm sau, Lục Nhi dậy sớm đi dạo. Vì hắn còn chưa dậy nên cô phải rón rén mới ra khỏi phòng được. Xuống vườn trường cũng có rất nhiều người đang tập thể dục. Sáng sớm được hít thở không khí trong lành thật là tuyệt. Lục Nhi dạo quanh trường vài vòng, đang mơ màng ngắm trời đất thì thấy mái tóc màu vàng quen thuộc. Cô vậy tay, hét lớn:

- Anh Tử Danh.

Tử Danh đang chạy bộ, nghe tiếng gọi thì ngơ ngác, đảo mắt nhìn quanh một lượt, phát hiện ra Lục Nhi, liền không ngần ngại chạy đến, cười sảng khoái, đuôi mắt ánh lên vẻ ôn nhu, ấm áp:

- Lục Quân, em cũng dậy sớm à?

- Dạ - Lục Nhi cười tươi, hai má ửng hồng.

- Hôm nay anh cũng dậy sớm để đi lâu hơn. Mà em đã quen nơi này chưa?

- Em quen rồi. Ở đây mọi thứ đều ổn cả. Tuy nhiên Lục Nhi lại nghĩ lại” Ngoại trừ Đường Thiên Hàn”

Tử Danh cười lớn, khoác vai Lục Nhi. Tuy nhiên ngay sau đó anh rút tay lại làm Lục Nhi có chút bất ngờ. Đi được vài vòng, hít thở cái hương thơm nhẹ nhàng của nắng sớm, bỗng Tử Danh quay sang hỏi:

- Quân, anh hỏi em một điều được chứ?

Lục Nhi đang để ý con bướm bên cạnh nên từ nghe được từ không, liền giật đầu lấy lệ. Tử Danh thấy cô đồng ý thì liền làm mặt nghiêm túc, nhìn thẳng vào mặt Lục Nhi lúc này đang mải mê bắt bướm:

- Em... Anh nghĩ... Em là con gái đúng không?
 - Dạ - Lục Nhi đang mải mê, nghe thấy câu nói của Từ Danh thì liền bỏ dở việc bắt bướm, quay sang liếc trộm Từ Danh, nụ cười gượng gạo xuất hiện - Anh nói gì kì vậy? Em... em thực sự không hiểu anh đang nói gì nữa.
 - Nói thật với anh đi. Anh biết hết rồi. Nhưng anh không nói với ai đâu. Anh nói thật đấy.
 - Ý anh là sao?
 - Anh sẽ giữ bí mật. Em chưa thể tin anh sao?
 - Em... Giọng Lục Nhi nhỏ dần, hô hấp trở nên khó khăn, ngập ngừng. Nhưng nhìn ánh mắt kiên định đáng tin phía trước, cô liền mạnh dạn - Phải, em là con gái. Đừng như anh phát hiện.
 - Thật ư? Anh thật đoán không sai mà. Nhưng... trường này có khu nữ sinh, sao em không học? Có khi nào em đến vì một anh chàng nào đó không? - Mặt Từ Danh thoáng lên tia trêu chọc.
- Đến lúc này, Lục Nhi mới bộc bạch hết tâm tình của mình ra. Cả câu chuyện ngày xưa, cả mấy việc bây giờ khi cô phải tìm anh trai trong biển người này, thật là khó khăn, cô không ngần ngại kể sạch với Từ Danh. Từ Danh chăm chú nghe cô kể chuyện, trầm ngâm một lúc rồi tiếp lời:
- Anh hiểu rồi. Anh sẽ giúp em tìm anh trai. Cùng khối 12 nhất định sẽ dễ hơn mà. Nói thật nhé, anh thực ra cũng bị lạc cha mẹ từ bé đấy.
 - Thật sao? Em không ngờ...
 - Ừ, nhưng cũng may bố mẹ nuôi rất tốt, rất yêu thương anh.
 - Vậy à? À mà làm sao anh biết em là con gái?
 - Tại sao ư? Dễ thôi, thứ nhất con trai lứa tuổi này rất hạn chế xưng hô “anh- tôi” cho lần gặp đầu tiên. Thứ hai anh thấy e có vẻ rất để ý nhan sắc trời phú của anh nhé. Thứ 3, dáng chạy của em nhất định là của con gái rồi vì con trai chạy không bao giờ nâng chân quá cao như thế. Con gái chạy có sự khác biệt với con trai mà. Và cuối cùng, em rất giữ khoảng cách khi đứng gần nam sinh. Anh nói có đúng không nào?
 - Anh quan sát tỉ mỉ mấy cái đó và rồi rút ra kết luận em là con gái sao?
 - Phải. Lúc đầu anh không tính nói cho em biết anh đã phát hiện ra đâu, là do sau khi tiếp xúc với em, anh thấy em rất thú vị. Mà anh còn lo khi em ở cùng phòng với Đường Thiên Hàn nên anh phải nói với em, buộc phải cẩn thận với hắn.
 - Vâng, em biết rồi. Anh thật là thông minh. Ở mà khoan, em đâu đã nói với anh là em ở cùng Thiên Hàn chứ? Chẳng lẽ anh lại tự đoán ra được ư? - Mặt Lục Nhi thoáng chốc dấy lên nghi vấn
 - À, thật ra cũng không khó lắm. Anh rất thích đọc truyện trinh thám nên có lẽ đã nhiễm thói soi mói của thám tử rồi.
 - Anh cũng thích truyện trinh thám à? Vậy anh có đọc Thám tử lừng danh Conan không? Em cực thích bộ truyện này luôn nha.
 - Anh cũng rất thích. Nhưng mấy vụ án trong đó có phần lặp lại, anh thích đọc Sherlock Holmes hơn.
 - Anh thật thần bí, giống hệt tên Shinichi kiểu ngạo kia. - Lục Nhi vừa cười vừa không ngừng ca ngợi Từ Danh, quả thật đối với Từ Danh cô cảm thấy rất yêu quý????
 - Không có chi, Lâm tiểu thư đã quá khen, Hạ mỗ thật không dám nhận

Câu nói của Từ Danh mang theo chút đùa nghịch làm Lục Nhi không khỏi bật cười, liền quên bồng tên biến thái kia, trong lòng tràn đầy sự ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Trùng Hợp

Sau một ngày học căng thẳng kết thúc, Lục Nhi lại tiếp tục công cuộc tìm kiếm anh trai. Cô lượn đi lượn lại xung quanh các phòng KTX tầng 1 trước, mong là có thể dò la được chút ít thông tin về anh trai. Nghe về nam sinh bị lạc từ bé, bỗng nhiên có một nam sinh khác mắt sáng lóe lên, giọng hóm hờ:

- A, anh biết. Anh nhớ trước kia đã có cậu bạn kể cho anh rồi, cậu ta tên là ... là gì nhỉ? hình như đang học 12A thì phải. Cậu ta là ..

- Anh cố nhớ tên giùm em với!

- Để anh nhớ đã. A, là ...

Cậu ta đang định bật ra cái tên mà Lục Nhi hi vọng thì từ xa có tiếng vọng tới:

- Mẫn Kì, cậu còn không mau đi mang đồ về cho tôi. Còn đứng buồn chuyện à? Bây giờ cậu chuyển đề tài sang tán trai nữa hả? - Tiếng nói ồm ồm, chèn ngang là ý trêu chọc. { Chỉ ai là 누이스트 mới hiểu Mẫn Kì là ai thôi

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Vạch Trần

Thiên Hàn ngồi bật dậy, ánh mắt sáng quắc lạnh lùng, khóe miệng nhếch lên thích thú, tựa như đã tìm ra một điều bí mật. Hắn đi một vòng qua chỗ Lục Nhi đang ngồi. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang hơi tái đi, Thiên Hàn cúi gần xuống, trán hắn gần chạm vào trán Lục Nhi. Bỗng nhiên hắn cầm lấy cằm Lục Nhi, nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn kia, nhếch mép rít lên:

- Trò chơi này thật là thú vị. Nhưng rất tiếc nó đã kết thúc rồi, thưa Lâm tiểu thư.

- Lâm tiểu... tiểu thư? Thiên Hàn, cậu đang nói... - Lục Nhi tròn tròn mắt, tim đập nhanh đến mức gần nhảy ra ngoài.

- Nói gì phải là cô biết rõ hơn tôi chứ? Nói mau, cô là ai? Tại sao lại giả trai mà tiếp cận tôi? { Hàn ca bảo ” tiếp cận tôi”???? Ca ca bị ATSM rồi, ngại quá đi???? }

- Cô là sao? Tôi là con trai, tôi là Lâm Lục Quân đấy - Lục Nhi hất tay của Thiên Hàn ra, vẻ mặt đầy sự lúng túng.

- Con trai sao? Vậy “ cậu con trai” kia có dám cởi hết quần áo ra cho tôi kiểm tra không? Nếu thật sự cậu là con trai, tôi nhất định sẽ công khai xin lỗi, đền bù danh dự cho cậu. Thấy sao?

- Tại... tại sao tôi phải làm vậy cơ chứ? - Lục Nhi vô cùng lo lắng, tim như muốn nhảy ra ngoài.

- Vậy được. Không muốn cởi thì để tôi làm thay vậy.

Nói rồi không để Lục Nhi kịp ngăn, Thiên Hàn đã như con báo lao đến, ép cô vào tường. Bàn tay nổi đầy gân xanh cầm lấy vạt áo xé toạc ra. Chiếc áo phông trắng trên người Lục Nhi thoáng chốc chỉ còn là những mảnh vải vụn. Vì không còn gì che chắn nên phía trên của cô chỉ còn chiếc áo nịt ngực. Do lực quá mạnh mà chiếc áo cũng bị xô dịch đi. Lấp ló dưới cái áo nịt là nơi đầy đặn của cô. Thiên Hàn hứng thú nhìn vào trước ngực cô, khóe môi cong lên, hai tay khoác vào nhau:

- Sao? Giải thích đi.

Lục Nhi vừa thẹn vừa sợ, liền không nói gì mà rút ngay một chiếc áo khác từ trong ba lô rồi chạy ngay vào nhà tắm. Tuy cô phản ứng khá nhanh nhưng Thiên Hàn vẫn nhận ra được màu hồng phấn trên khuôn mặt trắng ngần của cô. Thiên Hàn cũng xoay người lên giường nằm, thực sự cũng khá giận, nhưng nhìn vẻ mặt ngượng ngùng kia lại khiến hắn buồn cười. Hơn 2 tiếng sau, Lục Nhi mới dám mò ra ngoài. Thiên Hàn vẫn chưa ngủ, tay cầm điện thoại nhún nhả cái gì đó. Lục Nhi nhẹ nhàng tiến lại gần hắn, hốc mắt vẫn còn ửng hồng, giọng hơi khàn, khẽ nói:

- Phải, như anh thấy tôi là con gái. Nhưng tôi đến đây không phải vì anh. Tôi đến tìm anh trai tôi.

Thiên Hàn không nói gì, vẻ mặt bỗng nhiên lạnh lùng đến đáng sợ. Lục Nhi thấy hắn im lặng thì tiếp lời:

- Thiên Hàn, tôi mong anh đừng nói cho ai biết sự thật này. Tôi nhất định phải tìm được anh ấy. Tôi hứa sau khi tìm được sẽ rời khỏi, không dám làm phiền anh nữa.

- Tìm anh trai?- Thiên Hàn nhàn nhạt mở miệng, mắt vẫn nhìn vào điện thoại.

- Phải, tìm anh trai. Tên là Lâm Lục Văn.

- Nếu tôi cứ nói thì sao?

- Tôi... Thiên Hàn, coi như tôi cầu xin anh vậy. Bố mẹ tôi đã rất hi vọng vào lần đi này của tôi. Nếu tôi không tìm được anh trai thì chí ít cũng không mang tiếng là bị đuổi học.

- Tỉnh xa quá nhỉ? - Lúc này Thiên Hàn mới ngược mắt lên nhìn Lục Nhi, vẻ mặt khẩn cầu, y như một con cún con làm điều gì sai bị chủ phát hiện ra vậy
- Thôi được, tôi sẽ tha cho cô. Nhưng không có cái gì là miễn phí cả. { Lục Nhi: Cún con á? Đây, bạn gì gì oi, viết đúng sự thật cái, viết thể này mất hết hình tượng rồi - Thiên Hàn * xoa xoa đầu Lục Nhi*: Bạn ý viết đúng rồi. Em làm gì có hình tượng mà sợ mất. Ngoan anh để anh nuôi - Lục Nhi * hất tay ra*: Ngoan này ngoan này. (mỗi câu “ngoan này” là một cái bóp ả, đoạn sau các bác tự suy luận thôi???? }

- Vậy anh muốn tôi làm gì?

- Làm ô sin của tôi cho đến khi cô chuyển đi. Tất nhiên là free rồi { Câu trước Hàn ca bảo không có cái gì là free mà bây h ông ý lại bảo làm ngta ô sin free???? }

- Tôi...

- Sao, không muốn? - Thiên Hàn cười nửa miệng, liền cầm điện thoại, giọng rất sáng khoái, giống như bắt thóp được bí mật của người khác, gọi cho một dãy số quen thuộc - A lô, hiệu trưởng Trường...

- Đứng... Tôi... đồng ý - Lục Nhi kéo điện thoại của Thiên Hàn lại, nhanh nhẹn ấn nút tắt. Quả thật là hần có gọi cho hiệu trưởng thật. Tên này đúng là dám nói dám làm, không ai vượt qua được mà.

Từ “ đồng ý” của Lục Nhi nghe thật sự rất miễn cưỡng.

- Từ giờ tôi là chủ của cô. Cô là ô sin của tôi, phải nghe lời tôi. Hiểu chưa?

-.....

- Tôi hỏi hiểu chưa? - Thiên Hàn gầm lên, hần thực sự đã mất kiên nhẫn

- Hiểu.

- Vậy ô sin ngủ dưới, chủ ngủ trên.Mai dậy sớm đi lấy com về cho tôi.

Nói xong liền ấn nút cảm ứng tắt hết mọi thiết bị trong nhà, còn mỗi bóng điện ngủ. Nhưng qua ánh sáng lờ mờ đó cũng có thể nhận ra được khuôn mặt giận dữ nhưng bất lực không làm gì được của Lục Nhi { tui rất hiểu cảm giác của Lục Nhi???? } Thật là tội nghiệp cho cô nàng mà...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Khế Ước

5h sáng hôm sau, Thiên Hàn bỗngưng tỉnh dậy đột ngột, người toát hết mồ hôi. Lại là cái giấc mơ chết tiệt ấy, giấc mơ về ngày mẹ hần bị tai nạn qua đời. Hần lồm ngồm bò dậy, nắm chặt tay.

“Tỉnh” Là tiếng chuông điện thoại của hần. Sáng sớm thế này nhắn tin cho hần chỉ có thể là... Thương Đình Lan. Thiên Hàn lười biếng cầm điện thoại lên xem, quả thật là cô ta:“ Thiên Hàn, anh dậy chưa? Hôm nay rảnh không đi chơi với em?” Hần không đáp lại, liền vứt lại điện thoại lên giường. Từ trên phòng hần có thể nhìn thấy cả một thành phố xa hoa. Đã 5h sáng nhưng vẫn còn rất nhiều ánh đèn mập mờ. Người người đi lại cũng khá đông, thật nhộn nhịp.Mặt trời cũng dần lấp ló dưới tòa cao ốc kia. Chưa bao giờ hần được chứng kiến cảnh tượng này. Vì có thể hần đi chơi thâu đêm trong các bar hoặc có thể ngủ đến sát giờ học mới dậy.

Được nhìn cảnh mặt trời mọc, hần cảm thấy không bị gò bó, rất thoải mái. Đang định quay đầu lại lấy điện thoại chụp lại cảnh này thì hần nhìn thấy điện thoại của Lục Nhi phía dưới. Tò mò, hần cúi người xuống lấy. Là một chiếc cảm ứng nhỏ nhưng màu sắc hài hòa, rất bắt mắt. Mở máy lên, hần nghịch ngợm y như là cậu bé có đồ chơi mới. Thiên Hàn lần mò vào danh bạ, tìm xem có số của hần không. Câu trả lời là không. Hần giật mình, nhập lại lần nữa. Vẫn là không.Chẳng lẽ cô ta thực sự không đến đây vì mình sao? Ai, sao lại như thế được. Ở cùng phòng với đại thiếu gia đẹp trai ngồi ngời ngời thế này mà không lưu số vào sao? Đến mấy cô thiếu nữ ở KTX, chưa ai nào là thoát khỏi vẻ đẹp trai của hần, luôn luôn bày cách xin số hần. Ấy vậy mà... Không thể được. Nghĩ rồi Thiên Hàn bấm số của hần vào máy Lục Nhi, còn lưu với cái tên vô cùng sến súa “ Thiên Hàn soái ca “ Lúc sau hần cũng thấy thật sến súa, đang định sửa lại thành “ Chủ nhân Thiên Hàn” thì đằng sau có tiếng của Lục Nhi:

- Đây, nghịch cái gì điện thoại của tôi đây?

Hần liền đứng dậy, làm bộ không biết gì { ngây thơ vô số tội???? } thì Lục Nhi cũng đứng dậy, giật lại điện thoại từ trong tay hần, ánh mắt đầy ai oán nhìn thẳng vào đối phương:

- Anh vừa giờ trò gì đấy?

- Cô nghĩ tôi điên hay sao mà làm trò gì với cái điện thoại ghê của cô... - Thiên Hàn chợt dừng lại, nhìn vào Lục Nhi. Khuôn mặt cau có, tóc tai bù xù,

ánh mắt như muốn nói rằng “ Anh thử thú nhận đã làm gì xem, tôi liền giết anh” - Đi xuống mua cơm đi.

Lục Nhi cong môi tỏ vẻ khinh bỉ, muốn nói nhưng lại thôi, liền quay lưng vào nhà tắm. Một lúc sau, mãi vẫn chưa thấy cô ra, Thiên Hàn đứng bên ngoài nói vọng vào:

- Này ô sin.

Lục Nhi đang vắt khăn lên giá, nghe từ “ ô sin” mà không khỏi giật mình. Cô bước ra khỏi nhà tắm, đôi môi anh đào cong lên, ra chiều bất bình lắm:

- Anh gọi ai là ô sin?

- Không lẽ tôi gọi tôi? - Thiên Hàn vênh mặt lên.

- Có khi thế - Lục Nhi gật gù, vẻ mặt rất tán dương.

- Lâm... À mà quên, tên thật của cô là gì nhỉ?

- Lâm Lục Nhi. Sao nào? Tên hay không? - Cô vênh mặt lên

- Không hay tí nào. Để tôi đặt cho cô cái tên khác hay hơn gấp bội. Là Lâm ô sin được chứ?

- Lâm... Lâm ô sin? Anh... điên à? - Cô lấp bắp

- Rất tiếc là tôi lại bình thường rồi. Bây giờ cô có đồng ý không? Nếu không thì mời cô về. Hay cô thích đích thân hiệu trưởng sẽ tiễn cô về?

- Anh... không phải quân tử - Cô nghiêng răng.

- Tôi nào dám nhận là quân tử đâu. Bây giờ cô có đồng ý hay không đây? Đồng ý thì kí vào khế ước này đi.

Vừa nói hần vừa đưa khế ước cho Lục Nhi. Biết ngay tên biến thái này đã giở trò mà.

- Tôi không kí.

- Cô dứt khoát?

- Đúng, dứt khoát không kí.

- Vậy tôi không ép.

Nói rồi hần lại quay sang, cầm lấy điện thoại nhấn tràng số quen thuộc, miệng nhếch lên nụ cười thích thú:

- A lô, hiệu trưởng Trương...

Lục Nhi lại hoảng hốt, vội vàng giật lại cái máy, nhấn nút tắt, miệng không ngừng chửi rủa:

- Tên biến thái Đường Thiên Hàn. Anh không nghĩ ra cách nào hơn hay sao mà suốt ngày gọi cho hiệu trưởng vậy?

- Đối với người khác thì tôi có nhiều cách lắm nhưng với con cún như cô thì chỉ cần một cách là đủ rồi.

- Đồ bi ổi.

- Tóm lại cô có kí không?

- Tôi không... - Cô rất muốn trả lời là “ Tôi không kí đấy, anh làm gì được tôi” nhưng vì cuộc đời luôn luôn trớ trêu, trên mặt hần lại còn như viết chữ “ Cô không kí thử xem” nên cô đành nặng nề trả lời -... không thể không kí.

Nói rồi liền ấn mạnh tay kí vào khế ước. Nhìn khuôn mặt đau khổ kia, Thiên Hàn khẽ nhếch mép cười, như kiểu đã xem được một màn kịch, tâm tình rất vui.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ấu Đả - Kết Bạn

Sau khi thấy Lục Nhi “tự nguyện” kí vào khế ước, Thiên Hàn vẫn chưa hết trò, bắt cô phải xuống căn tin lấy đồ ăn. Cô khoác tay nhìn Thiên Hàn:

- Nhà trường không cho ăn trên phòng đâu.

Thiên Hàn đang ngồi trên giường, nhàn nhạt mở miệng, không thèm quay lại nhìn cô:

- Nhưng riêng tôi thì khác. Tôi muốn ăn ở đâu kệ tôi. Mau đi xuống đi. Tôi đói rồi.

Cô định quay lại bật một câu nhưng lại thôi, liền âm thầm đi xuống. Thật sự là ở cùng với hần rất là ức chế. Lúc nào cũng chuyên quyền bắt người ta phải làm theo ý mình. Hần ta là ai cơ chứ? Chỉ là một tên đại thiếu gia ăn bám cha mẹ, vô sỉ chỉ biết ăn chơi sa đọa. Đã vậy còn làm vẻ thanh cao, như là mình là No.1 ý.... Ức chế...

*****??*****

> 15' sau <

Lục Nhi lúc này đã vui vẻ trở lại. Tính tình cô là thế. Tuy vừa nãy rất là ức chế nhưng bây giờ cô đã quên sạch những gì vừa xảy ra { Không biết nên nói là trẻ con hay là đang trí nữa????} Cô vừa hát vừa tung tăng nhảy nhót về phía căn tin. Giọng hát rất đặc biệt, thu hút rất nhiều ánh nhìn:

”Ngày xưa xưa ời là xưa ở một nơi đồng quê bát ngát

Nhà kia có hai chị em tên được cha đặt là Tấm Cám

Từ thuở ấu thơ Tấm đã mơ về hơi ấm tay mẹ

Sẽ có ngày tấm thân này tìm ra lối thoát về nơi ấm êm

Sinh ra trong gia đình vô tâm không thương mình

Thương thay cho thân phận đời cô Tấm

Vui chơi hay sa đà, rong chơi hay la cà

Không quan tâm ai, trời ơi con Cám!

.....

.....” { thật sự tui cực kết bài này nhé! Nhưng tiếc lắm khi 365 tan rồi????}

Cô đang thông thả đi về căn tin thì thấy rất nhiều người để ý. Liền đó là một tốp nữ sinh xúm lại gần, vây quanh cô làm cô thấp bé càng thêm thấp bé hơn.

- Này, cậu tên gì thế? Hát hay quá đi

- Nhìn cậu hơi lạ nha. Mới chuyển đến hả?

- Nhìn mặt cậu ấy này, da trắng thật đấy. Hẹn hò với mình nha - Một nữ sinh tóc vàng túm lấy tay áo Lục Nhi, lay lay.

- Không, làm bạn trai mình đi. Cậu ta có người yêu rồi - Nữ sinh tóc hồng khác đẩy cô tóc vàng ra, dán sát vào người Lục Nhi.

- Này, Jenny. Cậu biết cái chó gì mà nói linh tinh vậy? - Cô gái tóc vàng cũng không vừa, liền đẩy lại.

- Sao nào Jenny? Bộ tớ nói không đúng sao? Có bỏ rồi còn bày đặt đi tranh với tớ hả?Đúng là loại lằng lơ tro trên - Jenny vênh mặt lên.

Jenny vừa nói xong câu đó thì một cái tát trời giáng ấn mạnh xuống làn da trắng nõn. Jenny cũng phản ứng rất nhanh, liền cầm tóc Jenny, giật giật thật mạnh. Jenny liền vung tay lên, cầm lại tóc của Jenny, miệng không ngừng chửi rủa:

- Mày định đánh tao á? Không có cửa đâu. Chết đi.

Nói rồi thúc mạnh vào người Jenny 2 cái. Jenny ngã vật xuống sàn. Janny đang định lao lên đánh vài cái nữa nhưng đằng sau bỗng có tiếng nói làm động tác của cô dừng lại:

- Jan, Jen. Hai cô làm loạn đủ chưa?

Tất cả mọi người đều đồng nhất quay lại. Là Thương Đình Lan. Thấy cô, Janny và Jenny đều ngưng ầu đá nhau. Đình Lan đến gần, khoác tay nhìn thẳng vào mắt cả hai:

- Hai cô gây phiền chưa đủ sao? Lí do lần này là gì?

Cả hai đều quay lại, chỉ thẳng vào mặt Lục Nhi. Nhưng tất cả đều ngỡ ngàng khi đã thấy Lục Nhi biến mất. Không ai biết đâu, trong lúc mọi người đang hỗn loạn vì cuộc chiến của hai người đẹp, Lục Nhi đã nhanh chóng lách vào đám đông rồi chuồn ra căn tin { khôn lăm các bác ạ????} Thế là trong khi các cô chiến cứ chiến, tôi đi cứ đi, việc ai nấy làm. Lục Nhi chạy lẹ đến bàn lấy đồ ăn thì ngạc nhiên thấy phía xa là Hạ Thám Nhan. Cậu ngồi lặng lẽ đằng xa, tay cầm cuốn sách. Ánh mắt mơ màng làm rất nhiều cô gái đứng quanh không khỏi thốt lên. Lục Nhi đánh bạo đến gần, chào hỏi:

- Hề lô. Tớ là Lâm Lục Quân.

Thám Nhan bỏ cuốn sách xuống, từ từ nhìn Lục Nhi, miệng khẽ mỉm cười, ánh mắt vô cùng ôn nhu. Cô thấy anh không nói gì liền đánh bạo ngồi cạnh, nói tiếp:

- Tớ ngồi cạnh không sao chứ?

Lúc này Thám Nhan mới đáp lại, giọng nói ảm áp đến tột cùng:

- Tất nhiên.

Thấy Thám Nhan đáp lại, trong lòng Lục Nhi thật sự rất vui. Cô quay sang nhìn thẳng vào mắt Thám Nhan, nở nụ cười tươi:

- Tớ ở cùng phòng với Thiên Hàn, ngay cạnh phòng cậu đấy.

- À tớ biết. Cậu đã thích ứng được chưa?

- Tớ cũng quen dần với cuộc sống ở đây rồi. Nhưng mà tớ chỉ bắt mắt với tên Đường Thiên Hàn kia thôi - Cô liền quên mất đang ngồi cạnh Thám Nhan, từ từ tuôn hết ra những gì đã trải qua - Cậu không biết chứ. Hắn ta thật là oái ăm. Hết bắt tớ trở thành ô sin, lại còn hăm dọa tớ, hơi tí là “A lô, hiệu trưởng Trương...” “Mà hắn ta còn rất biến thái nhá. Hắn ta...”

Nói đến đây, cô bỗng ngừng lại, lấy tay che miệng.” Chết dở, sao lại đi nói xấu hắn với đồng bọn của hắn chứ. Minh thật là ngu quá đi. Nhờ Thám Nhan về kể thì vớ vẩn tới nay mình phải ra ngoài ngủ mất “ Lục Nhi ngượng ngùng quay mặt đi, đang tính lái sang chuyện khác thì Thám Nhan lên tiếng:

- Yên tâm, tớ không nói với Hàn đâu. Tớ thấy cậu thật thú vị.

- Thật ư? Cảm ơn cậu nhiều. Chứ hắn mà biết tớ đi nói xấu thì chỉ có chết - Mắt cô sáng lên, trên mặt lộ rõ vẻ thích thú.

- Sợ chết mà còn có gan đi nói xấu sao?

- Hi hi, tại lâu lắm mới có người tâm sự mà.

- Vậy cậu có muốn tâm sự với tớ không? Tớ rất rảnh rỗi đấy.

- Tất nhiên rồi. Ồ mà cậu còn phải đi với tên ôn dịch đó và cả Vạn Thành nữa cơ mà.

- Thực sự thì tớ cũng không thích đến mấy chỗ đó. Bọn họ toàn đến bar với karaoke ôm thôi, mấy nơi đó không thích hợp với tớ lắm.

“Bar? Karaoke ôm? Là nơi mấy cô gái ăn mặc thiếu vải, đi lại uốn éo đó sao? Bọn họ đến đó chơi. Không lẽ còn...” “Cô thật sự không dám nghĩ đến nữa, trên mặt đã hơi phấm hồng. Thám Nhan quan tâm hỏi:

- Lục Quân. Cậu sao vậy? Mặt hơi đỏ kìa. Không lẽ cậu ốm?

- À, tớ...

Đúng lúc cô đang lúng túng không biết trả lời sao nữa thì có tiếng chuông điện thoại cứu nguy. Cô vội vàng lấy điện thoại. Nhưng đầu cô như muốn nổ tung ra khi nhìn thấy chữ “Thiên Hàn soái ca” to lồ lộ ngay trước mắt. Thám Nhan nhìn thấy khẽ mỉm cười, còn cô ngượng ngùng cầm máy lên, giọng vô cùng khó chịu:

- Sao? Gọi gì? Mà sao anh dám...

Đầu dây bên kia cũng khó chịu không kém:

- Cái gì? Cô đi gần 1h đồng hồ rồi, còn không về để tôi chết đói à?

- Được rồi. Tôi về ngay. Tôi về nhất định sẽ làm rõ với anh.

Nói rồi cô đứng bật dậy, tắt máy, xoay người nhìn Thám Nhan, giọng rất vội vã:

- Tên ôn dịch kia bắt tớ mang cơm về ngay. Cậu về sau nhé. Bye.

Cô vẫy vẫy tay chào Thám Nhan, không quay đầu, vội vã lấy cơm rồi chạy vụt về. Thám Nhan nhìn đáng vẻ luống cuống của cô mà không khỏi mỉm

cười, thật sự cảm thấy rất thích thú với con người này...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Đừng Thấy Tôi Hiền Mà Bắt Nạt

Thiên Hàn thật sự không phải là một người có kiên nhẫn để chờ hấn 1h đồng hồ. Tất nhiên là khi cô về thì hấn đã kịp găm rú lên rồi. Thấy cô, hấn liền quát lớn:

- Tôi tưởng cô đi luôn không về nữa rồi chứ? Cũng còn biết vắc xác về sao?

Cô cũng tính nhin hấn vì rõ ràng là cô sai, nhưng mà ai có thể chịu nổi khi tên biến thái ấy lưu vào danh bạ cô với cái tên sến súa "Thiên Hàn soái ca" cơ chứ? Cô lại gần chỗ hấn, vút hộp com xuống giường, quay người đi về hướng nhà tắm. Thấy hành động của cô, hấn đã bắt mắt càng thêm bất mãn, chạy lại chỗ cô, xoay người cô lại, ép vào tường. Cô mở to mắt ngạc nhiên, muốn đánh hấn nhưng cảm thấy rất thất vọng khi phát hiện ra tay cô đã bị hấn nắm lấy. Cô giãy dụa, miệng không ngừng kêu:

- Đường Thiên Hàn. Thả tôi ra. Anh điên rồi sao?

- Người điên là cô mới đúng. Cô làm ô sin, đã về muộn còn tỏ thái độ gì đây?

- Bỏ tôi ra. Tôi ghét anh đấy. Sao anh dám lưu tên "Thiên Hàn soái ca" vào máy tôi cơ chứ?

- Này, cô có biết có bao nhiêu người đang muốn tôi làm vậy không?

- Đi mà làm vậy với lũ ngớ ngẩn kia. Tôi rất không rảnh. Bỏ tôi ra.

- Đừng yên. Nếu cô còn giãy thì tôi không dám đảm bảo sẽ làm gì cô đâu - Ánh mắt hấn vô cùng gian xảo cùng quyền rũ.

- Đồ biến thái. Tránh xa tôi ra - Cô bắt lực gào lên.

- Cô ...

Thiên Hàn đang nói dở thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, một giọng nói hài hước vang lên:

- Hàn, cậu có trong phòng không? Sao tớ lại nghe thấy giọng Lục Quân gào lên nhỉ?

Sau khi nghe thắm câu nói kia, cuối cùng cô cũng nhận ra là giọng Long Vạn Thành. Hấn liền buông tay cô ra, ánh mắt sắc bén lướt qua người cô, đi về phía cửa, giọng nói lạnh lạnh vang lên:

- Hôm nay tôi không có hứng ăn uống gì nữa. Mặc quần áo rồi cầm cặp tôi xuống lớp đi.

Thấy Vạn Thành đang khoanh tay đứng trước cửa, hấn liền khoát tay, ý gọi cậu ta đi theo. Vạn Thành hồ nghi hỏi:

- Hàn, hôm nay không mang cặp sao?

Hấn ta chỉ nhàn nhạt mở miệng:

- Có ô sin mang cho rồi. Đi nhanh lên.

- Ô sin? - Vạn Thành không hiểu được ý của hấn.

- Chưa nghe đến từ ô sin bao giờ sao, Long thiếu gia? Bây giờ bày trận hạ Lâm Lục Quân cho tớ.

- À, tớ hiểu rồi - Vạn Thành nhất thời không dám hỏi nữa. Khi hấn dùng từ "Long thiếu gia" thì chính là lúc hấn đã bốc hỏa, tốt nhất là nên im lặng để bảo toàn tính mạng.

Thiên Hàn cùng Vạn Thành từ từ đi xuống cầu thang. Còn Lục Nhi thì tuy vẫn ầm ức và còn hơi sợ nữa, nhưng cô nhìn đồng hồ đã gần 7h15' nên vội vã mặc quần áo rồi xách theo hai chiếc cặp rời khỏi phòng. Cô hốt hải chạy xuống tầng rồi chạy ù về phía lớp học. Trên đường cô cầu mong rất nhiều rằng hôm nay cô sẽ chỉ đen đuôi lúc sáng, nhưng cô không ngờ được rằng cái lớp đó thật sự rất tai quái. Vừa bước đến cửa lớp, lại thấy tất cả ngồi rất ngoan trong lớp, cô liền hít một hơi rồi nở nụ cười tươi bước vào. Nhưng ... Oh No ... Một xô nước lạnh từ phía trên cửa rơi bộp xuống. Dòng nước lạnh dần dần thấm vào quần áo cô. Lúc đầu cô thất thần, nhưng sau khi đã kịp hiểu ra vấn đề, cô liền cười khò, mái tóc ướt nhẹp xỏa dần xuống ngang vai, miệng run run nói:

- Các cậu làm như vậy vui lắm sao? - Bỗng dưng cô hét lên - Là ai? Ai dám làm như vậy?

Cả lớp cười ồ lên. Nhiều tiếng cười hòa lẫn cùng tiếng khinh miệt vang lên:

- Ai? Ai dám làm vậy? - Một nam sinh nhại lại giọng cô.

- Cậu xứng đáng bị vậy đó.

- Phải, dám chọc tức Thiên Hàn.

- Cho chưa đi. Trò vui chưa hết đâu.

Cô lặng người nhìn những tiếng miệt thị kia, tuy vậy cô vẫn bước về ghế ngồi, dường như không có ý định dừng lại. Nhưng cô vừa bước thêm bước nữa, bỗng đập trúng một cái dây, thế là bên trên lại là một đồng bột mì rơi xuống. Bột mì trắng hợp cùng với nước vừa dính dính vừa bên bên, trên mặt cô đầy bột mì, trắng xóa, làm mặt cô nhìn hài hước khó tả. Cô lại giật mình lần nữa, lại cười khò lên một tiếng. Giọng nói quen thuộc của Nhất Phong vang lên:

- Quân ... Cậu ... sao vậy? - Về mặt hốt hoảng nhìn cô, sau đó liền quay xuống đảo mắt quanh lớp lúc này đang giòn giã tiếng cười - Các cậu, tại sao lại làm vậy? Cậu ấy là học sinh mới mà. Ai làm?

- Chuyện này không liên quan đến cậu. Tôi làm.

Là giọng của Thiên Hàn. Hắn ta hiện ngang đi từ dưới lớp lên, hai tay xò vào túi quần, trên miệng là nụ cười thích thú. Nhất Phong thấy Thiên Hàn thì nhất thời á khẩu. Nhưng sau khi nhìn thấy Lục Nhi bất động đứng bên cạnh, Nhất Phong lên tiếng:

- Thiên Hàn, tớ đoán Lục Quân đã làm gì đó đắc tội với cậu. Nhưng mà làm vậy ...

- Cậu dạy tôi? Nghe nói cậu mới quen một cô bé bên KTX nữ hả? Thấy xinh phết nhì?

- Không. Tớ... Cô ấy ...

- ĐƯỜNG THIÊN HÀN.

Cả lớp đang thích thú nhìn màn đấu khẩu giữa hai người thì bỗng khựng lại khi thấy Lục Nhi lên tiếng. Thiên Hàn trong nhất thời cũng ngạc nhiên, chưa hiểu chuyện gì. Lục Nhi liền lại gần, túm lấy cổ áo Thiên Hàn, dồn hết tinh lực vào nắm tay, không báo trước đâm thẳng vào mặt hắn một cú trời giáng. Tất cả mọi người đều bất động, mấy nam sinh còn không nhận được giờ tay lên che miệng { miệng quá to vì các ảnh quá sốc } Khóe miệng Thiên Hàn hơi rỉ máu, Vạn Thành đứng gần hốt hoảng nói:

- Hàn, cậu ... chảy máu kia ...

- Sao?

Hắn ngạc nhiên, mắt mở to hết cỡ. Hắn vừa bị đánh. Là bị đánh trước mặt của tất cả thành viên lớp đó. Là bị đánh dưới tay một cô gái ~~~~~ Ôi trời, lạy thánh Amen, lạy đức mẹ Maria ... Tất cả những gì vừa xảy ra là mơ đi. Tại sao có thể ...

- Cái đám này, là tôi đâm cho cả tôi và cả Nhất Phong. Đừng thấy tôi hiền mà bắt nạt.

Lục Nhi lạnh lùng cất tiếng. Nói rồi xoay người rời đi, Nhất Phong chạy theo. Tất cả những gì vừa xảy ra đều như một tiết mục kinh dị đối với lớp đó. Ai cũng đều thờ dài, lo sợ Lục Nhi vì chắc rằng Thiên Hàn sẽ không dễ yên. Chỉ có Lưu Bạch là cười rất tươi, trong lòng thầm thầm phục Lục Nhi

< To be continued >

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tự Xử Lí

Sau khi dùng hết tinh lực đánh cho Thiên Hàn một cái, cô thật sự rất hả hê. Nhất Phong thấy cô rời khỏi lớp thì cũng đi theo. Cô sáng khoái chào tất cả những người mà cô gặp trên đường. Thấy Nhất Phong có vẻ không ngừng bám đuôi thì cô liền đi chậm lại, kêu cậu ta lên đi cùng. Vừa huyt sáo vừa nhảy, cô khua tay múa chân đến là hài, lại còn vỗ vỗ vai Nhất Phong lúc này đang rất muốn nói mà chưa biết nên mở lời ra sao:

- Thế là cuối cùng tớ cũng đã trả thù được tên ôn dịch kia rồi, thật là sáng khoái quá đi.
- Lục Quân, tớ rất lo cho cậu đấy.
- Lo sao? Sao lại lo chứ? - Lục Nhi dường như không chú tâm vào câu nói của Nhất Phong, vẫn tung tung như vậy.
- Cậu có biết cậu vừa đánh ai không? Là Đường Thiên Hàn đấy. Là tên khiến nam sinh khiếp sợ nghe theo còn nữ sinh thì đỏ rầm rầm đấy. Ngay cả hiệu trưởng còn phải nhún nhường. Vậy mà cậu ...
- Tớ biết tớ biết. Nhưng tớ không quan tâm.
- Cậu nghĩ là hần sẽ để yên cho cậu sao?
- Ý cậu là sao?
- Ôi trời. Cậu nghe cho rõ đây. Ai cậu cũng có thể chọc vào nhưng riêng Đường Thiên Hàn, cậu chỉ nên nhún nhường trước cậu ta thôi. Vì sao á? Cậu ta rất cao minh trong việc xử lí với ai đắc tội cậu ta đấy. Nhưng không bao giờ cậu ta nhúng tay vào mấy việc này, tất cả là lũ nam sinh kia nghe lệnh rồi làm theo thôi. Tớ cá là cậu ta không để cậu thoát đâu.
- Gì chứ? Tớ sống chung đâu thấy cậu ta như vậy đâu?
- Là cậu không biết. Cậu chỉ có quyền nghe theo, không có quyền phản kháng. Đặc biệt không được động vào lúc cậu ta đang ngủ, tâm tình không vui hoặc nói bốn cọt câu gì đó quá đáng. Cậu ta sẽ lột da cậu đấy. Mà cậu ở cùng phòng thì số cậu thật sự thảm rồi. - Nhất Phong mang vẻ mặt lo lắng, thở dài.
- Nhất ... Nhất Phong à. Sao lại dọa tớ vậy chứ? - Lục Nhi đã có chút bối rối nhưng cô vẫn nặn ra một nụ cười.
- Cậu nghĩ tớ rảnh đến mức dọa cậu sao? Thật sự tớ rất lo cho cậu. Tối nay cậu về phòng nhất định sẽ không được yên đâu.
- Nhất Phong, Cậu có tin tớ cắt lười cậu không?
- Được rồi. Đành thua cậu vậy.

Lục Nhi cười cười nhìn về mặt bất đắc dĩ của Nhất Phong...

Lại nói về Thiên Hàn, sau khi bị cú đâm trời giáng kia văng vào mặt, hần ngẩn ngơ một lúc, mãi sau máu mới lên được não. Hần tức sôi bụng, chỉ hận sao lúc đó không xé tan cô ta ra làm trăm mảnh. Bàn tay hần nắm chặt, ánh mắt lạnh lùng hờ hững xẹt trong không gian, hơi thở toát lên vẻ nguy hiểm. Hần tự nhận hần không phải là người thù dai nhưng thực sự tình huống ngày hôm nay, nổi nhục ngày hôm nay không thể nào bỏ qua được. Nhìn thấy hần như thế, tất cả mọi người đều gần như nín thở. Đây là con người không được quyền động vào, vậy mà một tên học sinh mới đến còn chưa biết nội quy đã dám đánh hần làm môi hần rỉ máu, hần là cậu ta đã chán sống rồi. Gần như cả lớp xúm lại quanh hần, một nam sinh đứng gần hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên xử lí thằng đó như thế nào?
- Tớ sẽ đích thân xử lí - Thiên Hàn lạnh nhạt nói.
- Thiên Hàn, cậu hãy để bọn tớ trả thù cho cậu. Thù này nhất định phải trả.

Nghe thấy vậy, mọi người gần như đều ủng hộ quan điểm này. Thiên Hàn lạnh lùng xoay người rời đi, giọng nói rất bình thản nhưng chú ý thì sẽ thấy trên môi là nụ cười thú vị:

- Để tớ tự xử lí.

Ai cũng ngây người vì từ trước đến giờ mấy chuyện mặt mánh này hần ta đâu có bao giờ động vào đâu. Ấy vậy mà bây giờ lại bảo tự xử lí thì hần là không thể đùa được rồi. Trên mặt mỗi người là một biểu cảm khác nhau. Có người thì mặt mày ủ rũ, có vẻ hơi sợ thay Lục Nhi. Có người lại vô cùng hứng khởi, hi vọng sẽ được xem trò vui. Tất cả tạo nên không khí lộn xộn, nhộn nhạo của 11A.....

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Quan Tâm

Thiên Hàn nhanh chóng chạy xuống phòng y tế. Hắn đập cửa phòng y tế vương vãi, đặt cô lên giường. Sau đó lại chạy đi tìm y tá trưởng đến. Thấy y tá có vẻ lè mề, hắn cầu khẩn, đập tay lên bàn, lớn giọng:

- Nhanh lên.

Y tá nghe xong câu đó, liền tăng tốc chữa cho Lục Nhi. Cô ta kiểm tra, kẹp nhiệt độ rồi cho Lục Nhi uống thuốc. Thiên Hàn vẫn đứng chờ ngoài cửa. Một lúc sau, y tá rời đi có việc, chỉ còn mỗi Lục Nhi và Thiên Hàn trong phòng y tế. Hắn liền lại gần chỗ cô nằm vì vừa nãy y tá có dặn phải ở gần xem tình trạng ra sao, ngộ nhờ phản ứng thuốc. Bấy giờ hắn mới được chứng kiến dung nhan thực sự của Lục Nhi. Quả thật là cô rất đẹp. Khuôn mặt nhỏ nhắn, trong sáng thánh thiện như một vị nữ thần. Đôi mắt nhắm nhẹ nhàng, hàng mi cong vút tạo nên nét duyên dáng yếu điệu của thiếu nữ mới lớn. Chiếc mũi dọc dừa thẳng dài, lai lai nhìn thật mê hồn. Đôi môi anh đào khô khô, đôi lúc còn giết giết, thu hút rất nhiều sự chú ý của hắn. Mái tóc tomboy kia đã dài hơn xít, nhìn loáng thoáng hắn có thể nhận ra lúc để tóc dài cô xinh đẹp đến mức nào. Hắn say sưa nhìn người con gái trước mắt. Cô ấy quả thật có sức hút rất lớn. Nghĩ đến đây, hắn mới ngộ ra: Tại sao hắn lại phải quan tâm đến nha đầu này nhỉ? Hắn khẽ cười nhạt, xoay người đứng dậy rồi đi...

*****??*****

Sáng hôm sau, Lục Nhi tỉnh lại, thấy đầu đau như búa bổ. Cô loạng choạng bò dậy, mon men mở cửa đi về. Trên đường, cô thầm trách mình hôm qua uống quá say, hại bản thân ra nông nỗi này. Đêm qua trong lúc mơ ngủ, cô cảm thấy có bóng dáng ai đó ngồi cạnh, quan sát cô. Nhưng cô lại cười khổ, ở đây cô đâu quen ai, mà hôm qua cô nằm ở đó, cũng đâu có ai biết. Cô cũng tự nói với mình là hôm qua chắc cô quá lạnh nên đã mò xuống phòng y tế, chứ đâu có ai hay cô nằm đó đâu. Về đến phòng, cô mệt mỏi nằm vật lên giường của Thiên Hàn. Lúc này hắn vừa tắm xong, từ trong nhà tắm bước ra, thấy cô, hắn cũng không tò vè gì là hốt hoảng, ngược lại bình tĩnh nhìn cô, nói:

- Ai cho cô vào?

Lục Nhi không còn tí sức lực nào để đáp lại hắn nữa, cô chỉ khẽ rên hừ. Hắn mặc lại quần áo chỉnh tề, lạnh nhạt nói liền xoay người rời đi:

- Cháo trên bàn tôi không ăn hết. Ăn hay không tùy cô.

Hắn đóng sập cửa lại. Có trời mới biết là hắn ghét cháo, đây là hắn mua cho cô. Cô không quan tâm, cũng không có ý định ăn cháo đó. Cô nặng nề bò dậy, đến căn tin mua ít cháo khác về. Cô thực sự không muốn ăn nhưng sáng nay lúc cô chuẩn bị rời khỏi phòng y tế, cô y tá đã nhắc đi nhắc lại phải ăn cháo còn uống thuốc. Trên đường, cô thấy rất nhiều nam sinh ăn mặc bảnh bao nhanh chậm tùm tùm ba đi với nhau. Phải rồi, hôm nay là ngày nghỉ nên học sinh được quyền đi chơi. Nhưng riêng Lục Nhi, cô chỉ muốn nằm ở phòng thôi, không thể lết đi đâu được nữa. Cô bỗng nhìn thấy Lưu Bạch cũng đang hồ hởi cười nói với mấy nam sinh cùng lớp. Thấy hắn, cô không muốn chào hỏi gì cả vì thực sự cô thấy hắn rất lưu manh. Mới hôm nào còn gây sự với nhau, cô liền tránh mặt hắn đi. Không ngờ hắn lại đến gần, cười nói rất vui:

- Hôm nay đẹp trời như vậy mà không đi chơi sao?

Cô không nghe nhầm, không nhìn nhầm chứ? Làm sao tên lưu manh Lưu Bạch mới bị cô làm cho què mắt ở lớp, làm sao có thể thân thiện với cô như vậy được? { vụ đụng trúng roi bánh hay sao ý nhỉ??? quên mất vụ nào rồi } Chắc hắn là có ý đồ rồi. Nhưng mà hôm nay cô rất mệt. Vậy nên cũng không nghĩ nhiều, liền nhún nhát mở miệng:

- Tôi ốm. Các cậu đi trước đi. Tôi phải đến căn tin. Chào.

Nói xong cô liền đi không ngoảnh mặt lại. Lưu Bạch khẽ nhếch môi nụ cười thích thú rồi lại tiếp tục cùng với những nam sinh kia đi chơi. Cô lại gặp cả Từ Danh nữa. Anh ấy hôm nay cũng rất chỉnh tề, vậy là đi gặp bạn gái rồi. Nhìn thấy cô, Từ Danh liền nở nụ cười, chạy lại chỗ cô:

- Hôm nay em không đi đâu sao?

- Em không khỏe nên ở nhà thôi.

- Em ốm sao? Ốm như thế nào? - Trên mặt Từ Danh xuất hiện nét lo lắng.

- Ốm xoàng thôi. Anh đi chơi với bạn gái à?

- Không. Anh xấu thế này làm gì có bạn gái chứ. Anh đến thư viện lấy sách rồi đi loang quanh đâu đó thôi. Cả tuần mới có ngày được nghỉ mà.

- Vậy anh mau đi đi. Em không làm lỡ việc của anh nữa. Em cũng phải đi đây.

- Hay hôm nay anh ở lại chăm sóc cho em được không?

- Thôi. Anh cứ đi đi. Em tự lo được mà - Lục Nhi gượng cười, trên môi là nụ cười yếu ớt.

- Nhưng...

- Anh không đi em ngắm anh đẹp trai vậy làm sao mà nuốt trôi cơm.

- Em... Thôi được rồi. Anh đi. Bao giờ anh về sẽ mua đồ bổ dưỡng cho em.

Lục Nhi chỉ cười nhẹ, rồi tiếp tục đi về phía căn tin. Mua cháo xong về phòng, cô cố nuốt từng thìa cháo. Nhưng mà nó thật đáng, cô phải cố gắng lắm

mới ăn hết được. Uống thuốc xong, cô lại lên giường tính ngủ. Trong lúc nằm trên giường hần, hít mùi hương thuốc về hần, cô lại nghĩ về khuôn mặt đẹp trai kia. Hần quả thật rất đẹp trai nhưng cũng siêu cấp biến thái. Nói ghét nhưng bây giờ ở trong phòng một mình, cô cũng thấy rất buồn chán. Cô lại nhớ đến lúc hai người cãi nhau trong phòng về bản kế ước, mặc dù cô thua nhưng rất vui. Cô đánh hần một cái, cô cũng rất vui. Cô cười thầm. Lục Nhi cũng tự hỏi, tại sao cô phải để ý đến tên biến thái kia. Cô thực sự không hiểu. Hay là cô... bị cái vẻ ngoài của hần mê hoặc rồi??? Không lẽ... Cô cười nhật nhèo rồi úp mặt xuống gối, ngủ tiếp. Đến trưa, Thiên Hàn rốt cục cũng về. Hôm nay người hần không hề có mùi rượu, cả người hoàn toàn tỉnh táo. Hần thay quần áo rồi đá vào người cô một cái, miệng lại nở nụ cười. Cô ngủ được một tí, thuốc cũng đã ngấm nên đỡ hơn xíu, thấy hần về liền bò dậy, xuống đất trải đệm ra nằm. Hần không khách khí liền nằm vật xuống giường, trên đó vẫn còn lưu lại hương thơm của cô. Vừa nghịch điện thoại, hần vừa nói:

- Nhớ giặt lại ga giường cho tôi.

- Tôi biết rồi - Cô nhẹ nhàng mở miệng.

Hần cảm thấy bây giờ thật là yên bình. Hần cũng tự hỏi tại sao một người sạch sẽ như hần, không bao giờ dùng chung như hần lại đồng ý nằm lên chiếc giường cô vừa nằm? Có lẽ quá mệt mỏi nên không kịp suy nghĩ đã nằm xuống rồi. Hần tự hỏi tự trả lời. Thấy không khí quá ngột ngạt, hần bèn lên tiếng:

- Cô bị ốm sao? Uống thuốc chưa?

Thấy câu nói có nhiều phần quan tâm, hần bèn thêm vào:

-... Là vì tôi sợ không có ai làm ô sin thôi. Cô đừng...

Hơi thờ ơ đều đều của cô cắt ngang câu nói của hần. Hần ghé mặt nhìn xuống. Cô đã ngủ rồi. Hần đành khẽ lắc đầu, trên môi là nụ cười thích thú...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Yêu Là Gì?

> Hôm sau <

Cô đã khỏe trở lại. Vẫn bộ đồng phục nam, vẫn nụ cười ấy nhưng có vẻ tâm tình của cô đã khá lên rồi. Vào lớp, tất cả đều nhìn cô với nhiều ánh mắt khác nhau. Cô cũng phớt lờ bước về chỗ, Thiên Hàn đã ngồi trước từ bao giờ. Trống đánh từng, cả lớp nhộn nhạo đã về ngồi vào vị trí. Trong khi cô tập trung nghe bài thì hần quay ngang quay ngửa, hết lấy đồ của cô nghịch lại về bày linh tinh. Có khi hần còn quá quắt đến mức gọi cô là “Lâm ô sin” làm cô chỉ muốn đào lỗ mà chui xuống. Đúng là không nên đại gì mà động vào tên này mà. Cô than ngắn thở dài. Mà mỗi lần thấy cô như thế, trên môi hần lại nở một nụ cười mãn nguyện. Cả lớp ai cũng ngỡ vực. Tại sao Đường Thiên Hàn ở lớp không bao giờ trêu chọc con trai, ấy vậy mà bây giờ lại đang phá bình Lâm Lục Quân? Có khi nào... hần đổi khẩu vị rồi chăng??? { Àch, trí tưởng tượng các anh phong phú ha???? }

Thiên Hàn như đọc được suy nghĩ qua những khuôn mặt hoảng hốt kia, buổi chiều liền phát tay cho tất cả nam sinh lớp đó đến, nhật nhèo giải thích:

- Tổ không thụ, đừng nghĩ tầm bậy. Đây chính là cách tổ xử lí tên này.

- Tại sao cậu không dẫn cho nó một trận cho nó biết điều đi - Một nam sinh nghe không vừa tai, liền vặn lại.

- Đây là phương pháp mới nhất và hiệu quả nhất. Cứ chờ đấy, tên đó sẽ phải cầu xin tổ thôi.

Thiên Hàn nhếch mép cười. Hần phóng tầm mắt đến nhìn cô đang vật lộn với đồng kiến thức mà hôm qua nghĩ không ghi, rồi lại thu tầm mắt về. Sau đó hần nói vọng xuống cuối lớp, hai tay đút túi quần:

- Tí mang cặp về cho tôi, Lâm ô sin.

Nói rồi bạn học sinh ngang ngược nào đó liền rời khỏi lớp, để lại đằng sau là những tiếng cười thích thú của mấy nam sinh kia cùng khuôn mặt gần 100 độ C của bạn nữ có da mặt mỏng. Lục Nhi chỉ hận tại sao không thể đào một cái hố mà chết luôn đi cho xong. Thà hần cứ đánh nằng cô rồi lạnh lùng với cô còn hơn là làm mấy trò để cô mất mặt thế này, da cô nhiều chỗ dày nhưng riêng mặt thì mỏng dính dính dính dính nhá.

*****?*****

Thiên Hàn cùng Vạn Thành vào bar, còn Thám Nhan hôm nay nói mệt, sẽ không đi chung. Hai người cũng không ép, liền phóng mô tô đi. Hai chiếc mô tô đen trắng phóng như bay trên đường. Đến bar, Thiên Hàn vào trước, Vạn Thành đi sau đào hoa, thấy cô nào đi qua cũng ôm ấp. Tuy nhiên nhìn ánh mắt của Thiên Hàn, cậu ta đành tiếc nuốt bụng mấy mỹ nhân ra, nhanh chóng chạy lại chỗ hần. Hôm nay hần uống rượu rất nhiều, còn hút thuốc lá. Vạn Thành ngạc nhiên hỏi:

- Hần, cậu sao vậy?

Hắn không trả lời mà hỏi lại:

- Yêu là gì?

- Đây, đừng nói là cậu yêu nhá.

- Trả lời đi.

- À thì là tình cảm không thể kiểm soát được khi nhìn thấy cô ấy. Trái tim đập loạn nhịp, mong muốn được nhìn thấy cô ấy. Cậu khát khao muốn bảo vệ cô ấy, chung sống với cô ấy đến trọn đời.

- Cậu yêu chưa? - Hắn nhả khói thuốc, chậm rãi nói.

- Yêu á? Tôi thấy tình yêu chả là cái gì cả. Tồn thời gian. Mà sao cậu hỏi vậy?

-..... - Hắn không đáp lại.

- Đây, tôi thấy Lục Quân giống con gái thật đấy. Có khi nào là con gái không? - Vạn Thành thấy hắn im lặng, liền đổi chủ đề, giọng điệu trêu chọc.

- Là con gái.

- Sao? Con.... con gái thật hả? Vậy... - Vạn Thành lấp bắp, không biết nên nói gì nữa { hiện tượng sa mạc lời, tha thu lời, hạn hán lời,.... chung quy nó là CẠN LỜI????}

Vạn Thành thấy không nên duy trì vấn đề này, uống thêm một hớp rượu, lảng sang chuyện khác:

- Cậu với Âu Nhã sao rồi? Cô ấy có gọi về cho cậu không?

- Người cô ấy cần không phải là tôi.

- Cậu biết rõ hơn ai hết là Nhã yêu cậu mà.

- Yêu sao? Yêu mà lại bỏ tôi đi biệt 3 năm trời?

- Vậy còn cậu? Cậu đã đáp trả lại tình yêu cho cô ấy chưa?

Thiên Hàn không đáp lại, tất cả mọi thứ dường như chìm vào trong không khí sôi động nơi đây.....

Còn về phần Lục Nhi, sau khi thấy Thám Nhan đi một mình, cô liền lại gần đi cùng. Tuy cô cao 1m65 nhưng mà khi đi với Thám Nhan, cô thật sự là thấp bé quá đi ~~~ Cô vỗ lưng Thám Nhan, cậu quay lại, nở nụ cười ấm áp với cô. Cô tiến lên đi cùng, mở miệng trước:

- Cậu muốn ăn cơm cùng tôi không?

Thám Nhan khẽ cười:

- Sao lại không nhỉ? Cậu mời chứ? Tôi kén ăn lắm đó.

- Nhưng công tử nhà giàu như cậu thì tôi làm gì có tiền mà mời đây.

- Yên tâm đi. Tôi ăn xoàng lắm.

Thám Nhan nở nụ cười. Một nụ cười ấm áp như mặt trời, như có thể làm tan chảy băng. Nhưng cô vẫn không hiểu sao lại thấy nó có phần lạnh lẽo như mặt trăng. Nhưng cô cũng không để ý nhiều nữa mà đi theo Thám Nhan ra quán ăn gần trường. Thám Nhan ăn cũng không nhiều món mà lại toàn là những món bình dân, thật làm cô cảm thấy thích thú. Một công tử nhà giàu như vậy, sao lại có thể quen ăn bình dân vậy. Thấy cô cứ nhìn, Thám Nhan ngại quá liền cười:

- Nhìn nhiều tôi mồn đi thì sao?

- Cậu yên tâm. Mòn đi thì tôi sẽ đền bù cho cậu.

- Đền? Cậu muốn đền gì?

- Cho cậu nhìn lại tôi

Lục Nhi nháy mắt tinh nghịch. Thám Nhan nhìn vẻ mặt này của cô mà không nhịn nổi cười. Cô cũng không khách khí mỉm cười với Thám Nhan. Cả hai người đều nhìn nhau nở nụ cười thật triu mến...

Chương 19: Say

Hôm nay cô đã quyết định không uống bia, vậy nên Thám Nhan cũng không ép cô phải uống. Bây giờ cô mới biết Thám Nhan vô cùng vui tính, lại rất ga lăng nữa chứ. Thế là cô cũng vui tính kể rất nhiều chuyện cho cậu nghe. Nào là về gia đình này, nào là về lí do đến đây học này,..... Thám Nhan cũng chăm chú lắng nghe, đôi khi còn thêm vào những câu rất đáng yêu nữa “Gia đình cậu thật vui” “Tớ thấy cậu thú vị lắm” “Hồi trước cậu gốc ghê”... { oai, sociu quá đi mất thôi???? } Lục Nhi thấy Thám Nhan chăm chú nghe thì cứ vậy tuôn ra, mãi lúc sau mới sực nhớ, hỏi lại:

- Vậy còn gia đình cậu? Kể thử xem nào.
- Tớ không có gia đình.
- Thám Nhan. Không có... là sao? Có thể tâm sự không?

- Ừ. Trước kia gia đình tớ sống rất vui vẻ - Thám Nhan nhìn ra ngoài - Bố chỉ là một nhân viên bình thường, mẹ là bác sĩ của một bệnh viện. Nhưng sau một thời gian, mẹ tớ phát hiện ra ông ta có người phụ nữ khác, bà hỏi tại sao thì ông ta trả lời: “Cô ấy có thể đưa tôi lên giám đốc công ty này. Còn cô thì sao? Chỉ là một bác sĩ quen mà thôi” “Sau đó ông ta bỏ nhà ra đi. Vì bữa riu dư luận mà mẹ tớ nghĩ quần, đã treo cổ tự tử. Ông ta liền lấy ả phù thủy kia về, nhận tớ về nuôi. Nhưng ả ta nào có tha cho tớ. Suốt ngày chỉ tìm cách đổ oan cho tớ. Cuối cùng ông ta cũng đuổi tớ về với dì ở thành phố này. Dì tớ rất hiền, cả chú cũng vậy. Hai người hiếm muộn không có con nên coi tớ như con ruột. Tớ cũng kính trọng họ như cha mẹ vậy. Còn tên cầm thú và ả hồ li kia, tớ nhất định không để chúng sống hằn hoi.

Nói đến đây, Thám Nhan nắm chặt bàn tay lại. Lục Nhi biết đã lỡ lời, bèn xin lỗi rồi rút:

- Tớ... tớ xin lỗi. - Cô chưa bao giờ thấy Thám Nhan giận dữ vậy. Chắc hẳn là cậu ấy căm thù họ lắm.
- À, không phải lỗi do cậu - Thám Nhan nhìn khuôn mặt có chút biến đổi của Lục Nhi làm cho bật cười, cũng thay đổi lại tâm trạng.

Đúng lúc này, điện thoại của Lục Nhi hát hò ầm ĩ. Cô mở máy xem. Ách, lại là “Thiên Hân soái ca”. Cô bất đắc dĩ cười trừ, thật tức chết với tên này mà. Hôm nào cô đã nhớ phải sửa cái tên này, vậy mà còn quên mất. Nhưng cô cũng không có thời gian nghĩ nhiều, thấy Thám Nhan giục mãi, cô mới nặng nề cầm máy lên:

- Gì vậy?

Một tiếng nói vừa lạ vừa quen cất lên:

- Lục Quân mau về đi. Hân say quá rồi. Tớ đang ở phòng cậu đây.

Cô thờ dài. Lại Thiên Hân. Hôm nay được ngày đi chơi với Thám Nhan, ấy vậy mà cũng là cái tên Thiên Hân này phá mất. Thám Nhan bên cạnh vỗ vai cô, cười nhẹ nhàng:

- Cũng muộn rồi. Chúng ta nên về thôi. Có dịp chúng ta sẽ đi chơi tiếp.
- Thật sao? Cậu hứa nhé - Mắt Lục Nhi sáng lên. Nghe lời Thám Nhan, Lục Nhi mới mò về. Thấy Lục Nhi về, mắt Vạn Thành như sáng lên, vui vẻ nói:
- Nó say rồi đấy. Chăm sóc nó nhé. Tớ về trước.

Nói rồi cậu ta chuồn thẳng...

Lục Nhi mệt mỏi dựa vào ghế, nhìn thẳng vào mặt Thiên Hân, phát hiện ra cậu ta thật sự rất đẹp trai. Thào nào đám nữ sinh chết mê mệt là phải. Cô đứng dậy đi vào nhà tắm thì nghe tiếng Thiên Hân nói:

- Nhã... Đừng... Đừng đi...

Cô lại gần chỗ hân, trên khóe mắt đã có một giọt nước mắt đọng lại. Cô lấy tay lau giọt nước mắt đó thì bị tay hân giữ lại. Cô còn chưa khỏi hoàn hồn thì đã thấy hân mờ mắt. Trong cơn say, hân không nhận ra là Lục Nhi, đôi môi khẽ mấp máy:

- Nhã. Là chị sao?

Mặc dù cô rất ghét hân, nhưng bây giờ nhìn hân như vậy, cô cũng thấy hân thật cô đơn. Cô khẽ đáp lại:

- Là tôi. Lâm Lục Nhi. Tôi...

Không để cô nói hết câu, Thiên Hàn đã kéo cô xuống, đôi môi lạnh buốt áp lên đôi môi anh đào của cô. Cô ra sức đẩy hắn ra nhưng sức cô làm sao mà đọ lại được với hắn. Cô càng chống cự, hắn càng giữ chặt. Trong lòng cô chợt cảm thấy buồn cười. Có lẽ là hắn ta nghĩ cô là Nhã của hắn nên mới làm thế này. Cô đập mạnh vào lồng ngực hắn. Xoay người luôn ra khỏi cánh tay hắn, cô vội đứng dậy, nhưng hắn đã nhanh chóng nắm lấy cổ tay hắn. Hắn khẽ nói, giọng nói thật khàn:

- Đừng đi. Lục Nhi.....

Cô giật mình, chợt quay đầu lại. Nhìn thấy hắn như một đứa trẻ mắt đỏ chơi vậy, cô không nỡ rời đi, đành ngồi xuống giường, ôm hắn vào trong ngực. Hắn như nhận được một vòng ôm ấm áp, liền ngủ thiếp đi...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Thiên ... Gàn - Đại Sắc Lang

Sáng hôm sau, Lục Nhi tỉnh dậy thì thấy cô đã nằm trên giường, hơn nữa cái áo khoác ngoài của cô còn được cởi ra, vứt lên trên ghế. Cô bàng hoàng nhìn xung quanh, thấy Thiên Hàn quần khăn tắm từ nhà tắm ra liền giơ hai tay lên ngực che chắn, miệng còn không ngừng kêu, ánh mắt có vẻ rất hoảng hốt:

- Đường ... Đường Thiên Hàn. Anh ... anh đã làm gì tôi?

Thiên Hàn lặng lẽ nhìn Lục Nhi, sau đó còn cười nhẹ, đôi môi cong lên thật là cuốn hút:

- Hôm qua ... - Hắn lại gần, ghé sát vào tai cô, thì thầm - ... cô thật là hấp dẫn nha.

Nghe được câu nói mờ ám đó, cô bắt giấc đỏ ửng mặt lên, theo bản năng giơ tay lên định tát hắn. Nhưng hắn là ai? Là Đường Thiên Hàn, làm sao cô có thể đánh trúng được chứ { vậy mà lần trước trúng kia ๖ } Lục Nhi liền lùi lại phía sau, cất giọng, thanh âm có chút mất bình tĩnh:

- Tránh ... tránh ra. Đồ biến thái.

Thiên Hàn nhướn miệng cười, hai tay khoác vào nhau thích thú. Không hiểu sao càng trêu cô, càng làm cô sợ hắn lại càng vui. Nhưng cứ khi hắn muốn tha cho cô, cô lại bắt đầu phản kháng nên hắn càng bức mình, muốn chọc phá cô tiếp. Thấy cô có vẻ sợ thật, hắn mới cong môi lên mà nói cho cô nghe:

- Cô nghĩ tôi thêm làm gì cái người đồng bằng như cô sao. Cô xem xem, có thằng nào tử tế đến mức làm xong mặc

lại y nguyên quần áo như cũ cho cô không?

Lục Nhi liền cúi xuống nhìn lại quần áo trên người. Đúng là nó còn y nguyên thật. Cô đỡ hoảng loạn, ngẩng mặt lên lại bắt gặp ánh mắt thích thú đó, cô ngượng ngùng, bèn hỏi nhỏ:

- Đúng là anh không làm gì tôi thật chứ? Vậy áo của tôi tại sao ... Còn nữa, sao tôi nằm trên giường anh?

- Tôi không hứng thú với cô. Còn cái áo khoác của cô, tôi thấy nó vứt sẵn đấy. Cô thì tự bò lên giường tôi còn gì.

Lục Nhi có giật mình, lúc sau cô mới nhớ. Hôm qua cô thấy hơi nóng nên đã cởi áo ra vứt lên ghế. Còn việc cô leo lên giường, hình như là cô ngủ quên rồi gục xuống giường thì phải. Ôi trời, ngại quá đi mất. Là mình tự làm, ấy vậy mà lại hét toáng lên đổ tội cho hắn. Cô chỉ hận bây giờ không đào được một cái hố mà chui xuống thôi. Thiên Hàn lại gần, cúi xuống cạnh cô. Hơi ấm của hắn phả vào người cô. Lúc này cô chỉ nghĩ trong đầu một ý nghĩ thật điên rồ: "Nếu hắn giả trò, nhất định mình sẽ đánh hắn như trên TV. May mà hôm nào xem học võ trên truyền hình chứ không hôm ấy còn lâu mới đánh được hắn" Cô nhắm chặt mắt, không dám nhìn tên gàn sát mình. Thấy cô khép mắt lại, Thiên Hàn bật cười lớn, rút cái áo bên cạnh cô khoác lên vai, đứng dậy:

- Này, tôi đã bảo là không có hứng thú với đồng bằng rồi mà. Cô đúng là đại sắc nữ.

Lục Nhi ngớ người, sau đó nhìn bóng lưng hắn mà quát:

- Đại sắc lang kia. Anh dám nói tôi là sắc nữ? Anh xem, tôi bị anh dọa đến thế này rồi anh còn ...

- Đại sắc nữ. Tôi thấy mấy lần cô nhìn tôi tắm xong đều không khỏi xuýt xoa sao.

- Anh ... Thì ... tôi thấy ...

- Tôi nghĩ nên đổi tên cho cô là "Đại sắc nữ" Cô thấy sao?

- Anh ... Vậy tôi sẽ đổi cho anh là "Đại sắc lang đồ biến thái"
- Cũng hay. Nhưng mà hơi dài.
- Anh ... - Lục Nhi đang tức giận bỗng thay đổi sắc mặt - ... Anh có thích tên là "Thiên Gàn GAY Biến thái" không?
- Thiên Gàn? GAY? Cô ...
- Sao? Tôi thấy hay mà - Cô chớp chớp mắt, ra về vô tội.
- Cô ...

Hắn tức lắm mà không làm gì được, vùng vằng bước ra khỏi phòng. Còn cô thì ngồi trên giường cười sặc sụa. Cứ nghĩ đến cái mặt hắn lúc giận tím vào, nhìn thật là thương mà. Cô bắt chột nghĩ lại. Từ lúc nào mà cô lại nghĩ về hắn nhiều như vậy? Có khi nào ???

< To be continued >

p/s: tui định đình công trong hai tuần (vì là mấy buổi cuối cùng ôn thi) Có lẽ là phải đến ngày 20/10 mới tiếp tục truyện được. Vậy nên tui cứ thông báo trước, nếu ngày nào đúng lịch rảnh thì đăng, còn nếu không thì đành xin lỗi mọi người vậy

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thông Tin Đáng Chú Ý

Những ngày hôm sau diễn ra cũng khá êm ả, chỉ trừ việc ngày nào cũng bị Thiên Hàn quậy phá. Lục Nhi cũng hăng hái đi tìm thông tin về anh trai, hầu như không ngày nào là không nghe ngóng tin tức. Hôm nay, đã là 3/11 rồi. Cũng được hai tháng kể từ ngày nhập học. Bố mẹ cô cũng hay gọi điện hỏi thăm cô, kèm theo đó là việc tìm Lục Văn. Hôm nay cũng như mọi ngày, cứ sau giờ học là cô lại mon men vào khu KTX hỏi thăm. Bỗng từ đằng xa có một nam sinh rào bước đến gần, vỗ vỗ vai Lục Nhi. Trong khi cô còn ngơ ngác chưa nhớ ra được cậu ta là ai thì cậu ta lên tiếng trước:

- Chú quên anh rồi sao? Anh là Mẫn Ki đây.
- Mẫn Ki nào nhĩ? - Đôi mắt hoài nghi bỗng sáng lên - A, là anh hôm nào biết về anh trai em phải không?
- Chính xác rồi. Anh tưởng chú quên anh rồi chứ.
- Em có thể quên nhiều người nhưng anh là nguồn tin quan trọng nên em không quên được đâu. Anh tìm em, không lẽ đã có tin về anh trai em sao?
- Haha. Anh đã điều tra hộ em rồi nhé. Tổng cộng là có 3 người lạc gia đình từ bé, được nhận nuôi. Tất cả đều là học sinh 12A. Bao gồm... - Mẫn Ki rút miếng giấy trong túi quần ra - À, là Vũ Phúc, Tiêu Nại Lâm và Doãn Tử Danh.
- Hoàn cảnh?
- Vũ Phúc được nhận từ năm 3 tuổi, hiện tại đang sống trong gia đình công nhân viên chức. Tiêu Nại Lâm được nhận từ năm 2 tuổi, hiện tại đang sống trong gia đình buôn bán rất khá giả. Còn Doãn Tử Danh anh chỉ biết hiện tại sống trong gia đình thương nhân lớn. Cậu ta tuy hòa đồng nhưng cũng rất khép kín nên anh chỉ điều tra được vậy thôi.
- Không sao ạ. Được vậy là em mừng lắm rồi. Em cảm ơn anh.
- Cảm ơn không sao?
- Anh yên tâm, em tìm ra được ai là anh trai em thì anh sẽ là người đầu tiên em trả ơn.
- Anh nhất định không quên câu nói của chú. Chết, đến giờ rồi, anh đi trước đây. Anh mà biết thêm thông tin gì nhất định sẽ thông báo cho chú.

Mẫn Ki nở nụ cười tươi, nói xong liền chạy vụt đi. Lục Nhi trong lòng có hoài nghi nhưng sau khi biết thêm thông tin, cô đã phần nào nhẹ nhõm hơn. Cô nhanh chóng chạy về KTX. Chưa bao giờ cô lại muốn gặp Tử Danh đến như vậy. Vừa đứng trước cửa phòng 152, cô đã không kiềm chế được mà gọi lớn:

- Anh Tử Danh. Anh Tử Danh có trong phòng không?

5' sau, Tử Danh khoác trên người chiếc khăn tắm, để lộ bộ ngực rắn chắc, bước ra mở cửa. Cô đang hồ hởi định hỏi chuyện, nhìn thấy anh bước ra liền

đỏ ửng mặt, khẽ quay mặt đi. Từ Danh lúc này mới nhớ ra, lúng túng nói nhỏ với Lục Nhi rồi đóng cửa lại:

- Chờ ... chờ anh tí.

2' sau, Từ Danh đã khoác thêm chiếc áo nhưng vẫn không thể nào che giấu được bộ ngực rắn chắc kia. Cô theo Từ Danh vào phòng, chưa ngồi xuống ghế đã bật hỏi:

- Anh Từ Danh. Anh nói anh được nhận nuôi từ nhỏ?

- Ủ. Đúng rồi. Sao vậy?

- À, em muốn hỏi là anh được nhận nuôi từ vùng nào?

- Nghe bố nuôi anh nói là từ vùng Lương Giang.

- Lương Giang? Vậy không phải rồi - Cô thất vọng thờ dài.

- Không phải? Không lẽ em nghi anh là anh trai em sao?

- Em nhờ anh Mẫn Kì tìm hộ được 3 người được nhận nuôi từ nhỏ, đều ở 12A nên em. Trong đó có anh nên em mới vội chạy đến hỏi đây.

- 3 người? Ngoài anh ra còn ai nữa?

- Vũ Phúc và Tiêu Nại Lân.

- À. Vậy bây giờ em đi theo anh đến gặp hỏi bọn họ. Biết đâu tìm được manh mối gì. Bỏ mất cơ hội làm anh trai em nên anh phải tìm ra được hấn mới được.

Nói xong Từ Danh liền mang quần áo vào nhà tắm thay. 5' sau anh bước ra, không hề để ý đến xung quanh mà chỉ quan tâm đến Lục Nhi, vội tìm kiếm bóng hình quen thuộc. Thấy cô đứng ngoài chờ, anh cũng đóng cửa rồi cùng cô xuống phòng Vũ Phúc trước. Cô nhanh nhẹn gõ cửa. Một chàng trai khôi ngô, quần áo chỉnh tề từ tốn nhìn hai người. Cậu cười tươi nhìn hai người:

- Ô. Con lóc xoáy nào cuốn Doãn công tử đến phòng Vũ mỗ tôi thế này?

Từ Danh khẽ mỉm cười, đập tay vào vai cậu ta:

- Con lóc xoáy mang tên "Tìm người thân" đã cuốn Doãn mỗ tới đây, có gì xin Vũ công tử cứ khiển tội.

Lục Nhi bật cười nhìn người nói ra câu ấy. Quen biết lâu vậy mà đến hôm nay cô mới biết Từ Danh cũng thật là hài hước. Vũ Phúc chỉ bĩu môi, huých nhẹ vào người Từ Danh :

- Đồ khi! Nói đi. Hôm nay xuống đây tìm tở có việc gì?

Từ Danh liền thu lại khuôn mặt hài hước của mình, đi vào chủ đề chính:

- Cậu được nhận nuôi từ năm bao nhiêu tuổi?

Vũ Phúc khẽ gãi đầu rồi cũng từ từ đáp lại:

- À, 3 tuổi thì phải.

Lục Nhi khẽ run môi. Lục Văn cũng lạc năm 3 tuổi. Từ Danh thấy cô mặt bình tĩnh thì cũng vỗ vai cô trấn tĩnh, hỏi tiếp:

- Cậu được nhận ở vùng nào?

Lần này thì Vũ Phúc trả lời rất nhanh, rất dứt khoát:

- Vùng Liên Xương.

Từ Danh ghé sát, hỏi nhỏ Lục Nhi:

- Em bảo em ở vùng nào nhỉ?

- ... Liên Xương ...

< To be continued >

Chương 22: Cùng Lúc Gặp Phải Hai Tên Lưu Manh Vô Sĩ

- ... Liên Xương ...

- Liên Xương sao? Không lẽ ?

Lục Nhi không giấu nổi cảm xúc, hồi hộp nhìn Vũ Phúc. Từ Danh nháy mắt với Vũ Phúc, cậu khẽ nhướn mày nhìn Lục Nhi với vẻ khó hiểu, ánh mắt dò xét khắp người cô. Từ Danh nhanh chóng gỡ bầu không khí ấy, miệng vui vẻ nói:

- À, cậu ấy là Lục Quân. Cậu ấy có anh trai bị lạc từ bé nên đang đi tìm.

Vũ Phúc nhú mày nhìn Lục Nhi, hoài nghi hỏi, trong lời nói không tránh được sự ngập ngừng:

- Cậu nghĩ anh ... là anh trai cậu sao?

- Em ... em nghĩ vậy. Anh trai em cũng lạc từ năm 3 tuổi, nhà em ở Liên Xương - Cô chậm rãi mở miệng, quan sát thật kĩ thái độ của Vũ Phúc.

- Anh ... có khi nào?

- Em thực sự rất muốn tìm được anh trai em. Anh có nghĩ muốn tìm lại gia đình không?

- Tất nhiên. Anh muốn biết gia đình bố mẹ ruột anh như thế nào.

- Vâng. Vậy anh có thể đi cùng em về gặp bố mẹ em được không? Nếu đúng anh là anh trai em thì sao.

- Được. Anh cũng rất hi vọng đó là bố mẹ - Vũ Phúc dứt khoát trả lời.

- Anh cho em số của anh được không?

- Tất nhiên. ***** bao giờ về quê nhớ gọi cho anh.

- Dạ, em nhất định không quên được đâu ạ. Không làm phiền anh nữa, em về đây.

- Ừm

Xoay người rời khỏi, Lục Nhi nhanh chóng gọi điện cho bố mẹ. Cô hớn hờ khoe:

- A lô, bố ạ. Con ... Con đây. Con vừa tìm ra một người bằng tuổi anh. Người ấy cũng mất tích ở Liên Xương luôn ạ. Vâng, con đã rủ anh đấy về rồi. Bao giờ con về sẽ dẫn người về theo. Bố thấy con có giỏi không ạ?

Đầu dây bên kia, giọng bố Lâm không khỏi vui mừng:

- Vậy sao? Đúng là con gái bố. Bao giờ con về? Hỏi xem anh thích ăn gì? Nó thích ăn sủi cảo không? Hay là ...

- Bố nha, tìm được anh trai liền quên mất đứa con gái này rồi. Bỏ rơi con.

- Nhi Nhi, bố có thể quên nhiều người nhưng con gái yêu của bố thì bố không bao giờ bỏ rơi được.

- Vâng, con biết rồi mà. Bố của con là tuyệt vời nhất. Ấy, có trống rồi, con đi đây. Bao giờ về con báo cho. Bye bố yêu.

Dập máy, Lục Nhi khẽ cười. Cô nhận thấy rất rõ sự vui mừng của bố nên cô cũng cầu sao ngày nghỉ mau đến. Đúng lúc này, Thiên Hân cũng từ sân bóng về, người cô khá nhiều mồ hôi. Nhưng mà lớp mồ hôi đó hình như không làm ảnh hưởng gì đến phong độ của hân thì phải, ngược lại có vẻ làm hân trở nên rất men - lì. Hình như cũng rất nhiều người nhận ra điều này. Minh chứng là xung quanh hân lại là một đám nữ sinh. Miệng nàng nào nàng ấy cũng cười tươi, hết nắm tay lại nắm áo hân. Hân có vẻ thấy nhàm chán với đám nữ sinh này, trên khuôn mặt tuy không có thái độ ghét bỏ nhưng từ hành động "ai làm việc đấy" của hân là có thể nhận ra.

Thấy hân không có thái độ gì, mấy nữ sinh vỗ vập : người thì cầm nước, người lại cầm khăn, người lại cầm quạt phần phật áp vào mặt hân,... Hân cũng rất tự nhiên sử dụng các đồ. Lục Nhi đứng bên cạnh mà không khỏi nghĩ thầm" Đúng là tên vô liêm sỉ mà. Các cô thiếu nữ ơi, các người quá nhẹ dạ rồi, bị tên 'hoi' đẹp trai này lừa" { ừ chà, đẹp trai nghiêng nước đổ thùng mà chị Nhi bảo 'hoi'

Chương 23: ... Tiểu Tam !!!

Lục Nhi nhìn thấy Lư Bạch giữ tay mình mà không khỏi giật mình. Cô mở tròn mắt, hết nhìn Lư Bạch rồi lại nhìn Thiên Hàn, hết nhìn Thiên Hàn rồi lại nhìn Lư Bạch. Cuối cùng nhìn tới nhìn lui thì tầm mắt cô dừng lại trên người Lư Bạch. Thấy Lục Nhi cũng nhìn hấn với ánh mắt không thể kì dị hơn như nhìn Thiên Hàn, Lư Bạch khẽ cười. Nhận ra Lư Bạch kéo tay Lục Nhi đi, Thiên Hàn cũng không phản ứng gì nhưng ánh mắt hấn có xẹt qua tia không vui. Hấn đang định mở miệng kêu "Lâm ô sin" lại thì Thương Đình Lan ở đâu đến. Cô nở nụ cười tươi, tay cầm một hộp gì đó, kéo tay Thiên Hàn. Hấn cũng nhàn nhạt nhìn Lục Nhi rồi đi theo Thương Đình Lan. Lục Nhi lúc này đã hơi mất kiên nhẫn nên nhìn thẳng vào mặt Lư Bạch, nói:

- Lư Bạch, cậu muốn gì? Mau buông tôi ra.

- À ... - Hấn dừng lại vài giây rồi nói tiếp, giọng nói có phần trêu chọc - ... Cậu ... làm rơi đồ kia.

Tay hấn chỉ xuống dưới, Lục Nhi đưa mắt nhìn theo. Ách ... đấy là ...

- Của cậu à?

- Cái này ... của ... tôi đi mua hộ - Cô lúng túng, không dám nhìn vào mắt hấn.

- Con trai chỗ cậu dùng BVS ư?

- À ... tôi mua hộ ... người yêu tôi - "Người yêu? Một lí do thật buồn cười!" Cô thầm nghĩ.

- Hóa ra là người yêu. Mua hộ nhau cả những cái như vậy thì chắc là hai người đã làm rồi?

- Chúng tôi chưa ... à rồi. Thì làm sao nào?

Cô nhặt nhanh cái BVS, ấn vào túi áo rồi chạy một mạch về phòng. Về đến phòng, cô cũng không suy nghĩ nhiều mà khóa trái cửa, ném BVS vào giường. Ma xui quỷ khiến thế nào mà nó bay vù lên giường, nhưng không trúng giường mà trúng ngay vào chỗ không nên trúng nhất của Thiên Hàn. Hấn đang lặng lẽ nghịch điện thoại, thấy có "vật thể lạ" bay vào "hố đen" của mình, hấn không khỏi giật mình, cúi xuống cầm "vật thể bay không xác định" lên { Xin lỗi các nàng nhé, tui nghiệm mấy cái ngoài vũ trụ lắm - UFO } Lục Nhi vẫn còn nghĩ đến chuyện vừa nãy nên không để ý đến Thiên Hàn đang ngồi lù lù một đống một bãi trên giường. Mãi đến lúc Thiên Hàn có vẻ giận giữ mở miệng, cô mới nhận ra không phải cô ngồi một mình trong phòng, chính xác là "hai mình":

- Lâm ô sin ... Cái khi gì đây?

Hấn vừa nói vừa dùng 2 ngón cầm lên cho cô xem. Cô lại mở tròn mắt nhìn hấn, vội vàng lao lên giường giật lại cái BVS đó. { BVS nghĩ: Trời ơi tui làm gì nên tình nên tội mà cứ bị vo vún vào thế này? Lục Nhi nghĩ: Tui không biết kiếp trước làm gì cái BVS này mà nó cứ làm hại tui mấy lần thế này? } Nhưng đúng lúc đang định rút lui thì chân cô lại vướng vào cái chân tội tày trời này, vậy là nó cuốn người cô lại. Và chính xác là cô ngã âm vào người hấn. Hấn theo phản xạ giờ tay ra đỡ cô, lúc ngã xuống người hấn, tay lại còn để lên lưng cô, vòng tay ôm cô. Cả cô cả hấn đều tròn mắt nhìn nhau. Hấn nhìn vào đôi môi anh đào kia, không tự chủ mà khẽ nuốt nước bọt. Cô cũng nhìn hấn thật lâu, đôi mắt không thể nào rời khỏi đôi mắt đen láy với đồng tử sắc bén của hấn. Hấn nhướn người, định hôn lên đôi môi của cô. Cô cũng không có phản ứng, nằm ngẩn ngơ trên người hấn. Đúng đến giây phút môi sắp chạm môi thì ngoài cửa có tiếng gõ, kèm theo đó là tiếng nói rất êm tai:

- Hấn, em mua đồ về rồi. Ồ ... cửa ...

Bị tiếng nói làm giật mình, Lục Nhi nhanh chóng nhảy xuống giường, khuôn mặt khẽ ửng đỏ. Không hiểu sao nhưng bây giờ cô cảm thấy mình như là tiểu tam bị vợ chính thức bắt tại trận vậy. Còn hấn, về mặt có chút tiếc nuối nhưng cũng rất thỏa mãn, đứng dậy mở cửa. Là Thương Đình Lan. Chính xác thì hấn và Thương Đình Lan đã là 1 cặp được 10 ngày rồi. Hấn thực ra không thích Đình Lan nhưng lại có hứng thú. Còn Đình Lan lại tỏ ra là một cô bạn gái tuyệt vời, rất đáng để làm vợ. Lục Nhi cũng không mấy quan tâm đến tin tức đó, nhưng bây giờ thấy Đình Lan đến tận đây thì là chắc chắn rồi. Thấy Lục Nhi cũng ở đây, Đình Lan hơi khựng lại nhưng rồi cũng mỉm cười, nhẹ nhàng chào hỏi:

- Lục Quân, cậu cũng ở đó à?

- À ừm ... tôi ... à, cậu với Thiên Hàn cứ tự nhiên, tôi có việc.

Ánh mắt Thương Đình Lan hiện lên tia vui mừng nho nhỏ, ai ngờ Thiên Hàn lại lười biếng người vào ghế, lạnh lùng nói - câu nói như xé toạc niềm vui nhỏ của Đình Lan:

- Lâm, ở lại đây đi, không cần phải đi đâu hết, trông cậu thật giống tiểu tam ...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Tiểu tam ???

Đường Thiên Hàn, anh có biết anh vừa dùng từ gì không? Tiểu tam đấy. Nghĩa là kẻ thứ ba, là kẻ xem vào giữa hai người đấy. Thương Đình Lan, cô phải tin tôi. Tôi chỉ gần chạm môi hắn thôi, tôi chưa hề làm gì sứt mẻ đến người yêu cô nhé. Đừng nhìn tôi với ánh mắt đấy. Cả anh nữa, Đường Thiên Hàn, tôi gây tội gây tình gì với anh mà anh nói tôi là tiểu tam để người yêu anh nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống thế kia? Ông trời ơi, à không ông Bụt cũng được vậy. Ông Bụt ơi, mau xuất hiện và kéo con ra khỏi chỗ này đi. Ông hãy xuất hiện và hỏi: "Làm sao con đứng đờ vậy?" Con nhất định sẽ bám lấy chân của cân đầu vắn để ông kéo khỏi phòng. Nhưng sự thật phũ phàng, bao giờ có Tầm thì lúc ấy mới có ông Bụt ~~~~~

Đường Thiên Hàn lười nhác dựa vào ghế nhắn điện thoại. Thương Đình Lan tuy có khựng lại một chút vì nghe câu nói của hắn, nhưng cô cũng vẫn lịch sự mỉm cười:

- Ô ... Hàn nói đúng lắm. Cậu cứ ở lại đây với chúng tôi. Tôi mua đồ cũng thừa, không ăn hết. Cậu ...

- À, thôi. Tôi ... nhớ ra tôi có việc quan trọng lắm. Hai người cứ tự nhiên.

Hắn nhướng mắt nhìn thẳng vào mắt Lục Nhi nhưng cô lơ đi, coi như không nhìn thấy, cầm điện thoại rồi đứng dậy chạy vụt ra khỏi phòng. Đình Lan khẽ cười rồi lấy đồ vừa mua, cả nôi nữa. Hai người định ăn lẩu, không, chính xác là Thương Đình Lan. Cô khẽ cúi người, bộ ngực đồ sộ đập vào mắt Thiên Hàn. Tuy vậy hắn cũng không có phản ứng, liếc vài lần rồi lại cắm đầu vào điện thoại. Cô lại gần hắn, áp sát vào người hắn để bộ ngực đầy đà ôm trọn cánh tay hắn, giọng rất êm tai:

- Hàn à. Xuống làm với em cho vui ...

- Không tự làm được sao? Tôi đã bảo đi nhà hàng em còn không nghe - Hắn vẫn cắm mặt vào điện thoại, nhàn nhạt mở miệng như phản xạ.

- Không, em làm được. Nhưng em muốn cả hai chúng ta cùng làm. Như vậy em mới thấy hạnh phúc - Cô khẽ cười.

- Vậy ý em là bây giờ em không hạnh phúc?

- Không. Từ lúc yêu anh lúc nào em cũng hạnh phúc hết. Thật đấy. Bên anh em hạnh phúc lắm - Đình Lan giơ tay lên trời, làm vẻ thề thốt.

- Vậy sao? Vậy tự làm đi.

- Hàn ...

- Không phải em bảo bên anh em hạnh phúc? Em đang ở bên anh trong cùng một phòng đấy thôi.

Đình Lan đúng là không thể nói lại được với hắn nên đành im miệng, ngồi xuống nhặt đồ, dựa đầu vào chân hắn. Đúng lúc cô vừa đặt mông xuống thì hắn đứng dậy, lên giường nằm. Cô tuy có hơi nản khi thấy hắn không để ý nhưng nhìn hắn cầm điện thoại với vẻ chăm chú, cô vẫn cảm thấy có gì đó rất ấm áp. Giống như hai vợ chồng vậy, chồng ngồi chơi chờ vợ làm cơm. Cô chỉ có mơ ước đơn giản về một gia đình như thế, thật hạnh phúc quá xá.

Đình Lan đang nhovn miệng cười nhẹ, hình dung ra bữa trưa. Cô mở miệng:

- Hàn à, em ...

- Cái gì? Bà nội cháu làm sao cơ? Được, cháu về ngay - Hắn nghe điện thoại, giọng có vẻ rất hoảng hốt.

Đình Lan thấy hắn có vẻ rất lo, mở miệng hỏi:

- Anh có chuyện gì vậy? Cho em đi cùng được không?

Nghe xong câu đó thì hắn đã mặc xong áo, không nhìn cô mà chỉ vội vàng nói rồi đi:

- Tôi đến bệnh viện, em cứ ăn hết rồi về.

Hắn lao một mạch đến bệnh viện nơi bà nội hắn đang nằm. Vừa nãy nghe chú Thành thư kí thông báo, hắn không suy nghĩ mà lao ngay đến đây. Thấy bà nằm trên giường bất động, hắn không thể kiềm chế bản thân, vội vàng hỏi chú Thành:

- Chú Thành, bà cháu làm sao mà như vậy?

- Thiếu gia, Chủ tịch đang nói chuyện với Giám đốc thì bị ngất.

- Nói chuyện? Chuyện gì?

- Chú không biết. Chú đứng ngoài, bỗng dưng thấy trong phòng có tiếng đổ rầm. Chú nghe thấy Giám đốc gọi một tiếng liền chạy vào vào thì thấy Chủ tịch đã bị ngất.

- Lúc bà cháu ngất ông ta ở đâu?

- Giám đốc cũng ở đấy, nhưng mà tay phải của Giám đốc bị gãy nên không thể đỡ Chủ tịch dậy được.

- Vậy bây giờ ông ta đâu rồi?

- Giám đốc có cuộc họp ở Lương Giang nên đã đi rồi. Giám đốc cũng đã dặn chú đứng đây trông Chủ tịch, có gì thông báo ngay cho ông ấy.

- Bác sĩ bảo bà cháu bị làm sao?

- Kết quả ở phòng bác sĩ. Có người giám hộ mới lấy được.

- Chú đã đăng kí là người giám hộ chưa?

- Chú chưa kịp đi. Bây giờ chú đi làm

- Thôi chú cứ ở đấy đi. Để đấy cháu lo cho.

Hắn xoay người đi về phía đăng kí. Hắn điền hết mọi thông tin, tuy nhiên cần CMND mới đăng kí được. Hắn lần mò túi áo rồi túi quần nhưng mà đều không thấy, hắn là quên ở phòng rồi. Vậy là hắn lại "triệu hồi" Lục Nhi lúc này đang chém gió với Nhất Phong đi. Mặc dù cô vẫn cãi: "Tôi chỉ nghe lời cậu trong phạm vi trường học thôi" nhưng mấy lời xàm xí đó thì Thiên Hàn lại để vào tai sao? Vậy là Lục Nhi đành mang một bụng ầm ục đến bệnh viện. Thấy Lục Nhi, Thiên Hàn nhanh chóng chớp lấy CMND để làm thủ tục. Sau khi đăng kí làm người giám hộ, hắn đi lấy kết quả kiểm tra. Lúc đọc xong kết quả, hắn thất thần đánh rơi tờ giấy xuống đất. Lục Nhi chưa bao giờ thấy hắn như thế nên nhanh chóng nhặt tờ giấy lên xem thì nhìn loáng thoáng kịp nhìn thấy chữ "Ung thư gan"

< To be continued >

p/s: chương này chưa nghĩ được tên, bao giờ nghĩ được rồi tui đặt sau vậy. Ai nghĩ được cái tên phù hợp thì ib cho tui với nhé

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Cún Con !!!

Ung thư máu sao?

Lục Nhi lặng lẽ nhìn Thiên Hàn, trong ánh mắt ấy có chút gì đó cô đơn và bất lực. Mặc dù có ghét những lúc hắn phá phách nhưng thực sự bây giờ cô lại mong hắn có thể cười vui vẻ như vậy. Trong lúc cô đang suy nghĩ vu vơ thì Thiên Hàn đã dựa đầu vào vai cô, khàn khàn nói:

- Cho tôi mượn vai cô một tí.

Cô sững người nhìn hắn, mặt hơi ửng đỏ nhưng ngay sau đó cô khôi phục tâm trạng, để cho hắn dựa vào, nói khẽ:

- Tôi cho anh thuê đấy. Tôi sẽ ghi hết thời gian anh dựa vào để trừ vào thời gian anh sai vặt tôi. Nói trước tôi lấy giá rất đắt đấy nhé!

Hắn nghe xong câu đó thì phì cười nhưng cũng không nói gì. Còn cô, sau khi thấy hắn cười, tâm trạng tốt hơn nhiều. Thấy hắn vẫn trầm mặc vậy, cô liền kể ra rất nhiều chuyện, trong đó có cả việc cô nghĩ Vũ Phúc là anh trai. Nghe thấy từ Vũ Phúc, hắn khẽ nhíu mày, rồi đầu khò vai cô rồi quay thẳng sang nhìn cô:

- Vũ Phúc bị lạc sao? Ở Liên Xương từ năm 3 tuổi sao?
- Phải.Tôi chắc đó là anh trai tôi.
- Đồ củ đậu. Cô cho rằng Vũ Phúc thật sự bị lạc? - Hấn bắt bình lên tiếng.
- Ý anh là
- Vũ Phúc đúng là ở vùng Liên Xương đến nhưng không phải là bị lạc mà là mò côi nên đến An Nam để ở nhờ nhà bà con gần. Nhưng người bà con này định cho hấn thôi học, may nhờ có Doãn Tử Danh giúp nên mới có thể tiếp tục.Bây giờ hấn đã đi làm thêm để trả tiền học.
- Sao anh biết?
- Trường này tôi biết hầu hết lí lịch học sinh.
- Vậy ... ý anh là anh Tử Danh đã biết rồi về hoàn cảnh của Vũ Phúc rồi sao?
- Cô nghe mà không hiểu sao?
- Anh ... Tử Danh làm sao mà lại lừa tôi được?
-

Ở cuối hành lang vang lên tiếng của người đàn ông:

- Thiên Hàn. Còn không vào chăm bà?
- Bố. Bây giờ mới đến sao? - Thiên Hàn khẽ đưa mắt lên nhìn người đàn ông.

Lục Nhi cũng khấn trương ngẩng mặt lên nhìn người hấn gọi là " bố". Là một người đàn ông điển hình của những người đàn ông thành đạt, khuôn mặt cương nghị, ánh mắt sắc bén giống như Thiên Hàn nhưng trong đó cũng không giấu được sự cô đơn. Cô vội vàng kéo hấn đứng dậy nhưng hấn cứ ngồi dựa vào tường. Vậy là cô bèn bỏ mặc hấn ở đấy, đứng dậy lễ phép chào hỏi:

- Cháu chào bác.Cháu là bạn của Thiên Hàn, hôm nay đến đây thăm Đường chủ tịch ạ.
- Chào cháu.Rất vui được gặp cháu. Ta là bố Thiên Hàn - Ông Đường cũng lịch sự đáp lại, trên miệng có ý cười nhàn nhạt.
- Dạ, cháu nghe danh bác từ lâu mà bây giờ mới được tận mắt gặp mặt.Cháu vui lắm ạ.

Những lời nghe có vẻ đường mật này thật sự là xuất phát từ tâm của Lục Nhi thật. Cô đã đọc rất nhiều bài báo về bố hấn, tức Đường Thanh Duy. Ông được ca ngợi là một người đàn ông thành đạt cả ở trong công việc lẫn gia đình. Vì vợ mất sớm nên ông phải làm mẹ để nuôi dạy hai đứa con nên người và lo cho mẹ. Lúc đọc những tin thế này, cô rất thần phục người đàn ông ấy và có ước muốn nhỏ nhoi là được gặp mặt.Bây giờ ước mơ thành hiện thực, cô thực sự là vui mừng phát khóc. Nhưng mà cô không hiểu sao mẹ cô lại rất ghét Đường Thanh Duy. Cứ mỗi khi thấy cô đọc báo về ông là mẹ cô nhất định sẽ xé tan tờ báo đó và mắng cô.Trong đời cô, rất ít khi bị mẹ mắng nhưng hầu hết lại bị mắng khi đọc báo về Đường Thanh Duy.Tuy cô cũng bức xúc mà hỏi lí do nhưng mẹ cô đều quát cô rồi lảng sang chuyện khác. Mẹ cô mà biết cô ở cùng phòng với con trai Đường Thanh Duy, bà nhất định sẽ lên lời cô cô về rồi xé xác cô ra mất thôi.Ai, nghĩ đến đã thấy sợ rồi.Nhất định phải im lặng, không được để mẹ biết ...

- Vậy sao? Ta rất vui khi nghe cháu nói thế đấy. Cháu mới chuyển đến à? Sao ta chưa thấy nó dẫn cháu về nhà nhỉ?
- Dạ, cháu mới chuyển đến được hai tháng ạ. May nhờ có Đường chủ tịch nên cháu mới được ở cùng phòng với Thiên Hàn.
- Bà sao? Phải rồi, bà rất quan tâm đến thằng bé nên chắc đã gọi cho hiệu trưởng xếp cháu vào cùng phòng rồi. Cháu biết ở nhà bà gọi Tiểu Hàn là gì không?
- Dạ, là gì ạ? - Vừa nói cô vừa liếc hấn.
- Là ...

Hấn đứng bật dậy,ho khan một tiếng rồi kéo người cô rời khỏi hành lang:

- Khụ khụ ... Bố thôi đi. Lục Quân, mau rời khỏi đây.

Cô bị hấn kéo mạnh nên chỉ kịp chào một câu. Nhưng trước khi rời khỏi hành lang, cô vẫn nghe thấy tiếng ông Đường vang lên ở phía sau:

- Là Cún Con đấy !!!

p/s: Sorry mọi người nhé, hôm qua mất điện, mất wifi nên không đăng lên được. Vậy nên hôm nay tui đăng cả hai chương cả của hôm qua và hôm nay. Mong cả nhà thứ lỗi ~~~

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biển Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Rời khỏi hành lang mà cô vẫn không nhìn được cười. Cún con sao? Nhìn hần gian thể này mà Đường chủ tịch có thể đặt là Cún con được. Nhưng mà nhìn mặt hần cũng nai thật. Suốt ngày được bà cưng nựng vậy thì gọi là Cún con cũng là điều dễ hiểu thôi..

Thiên Hàn thấy Lục Nhi cứ tùm tùm cười thì rất tức giận. Hần đáng lỗi cô đi mà quay ngoắt lại, làm ai đó đang mãi cười không nhìn cứ trực tiếp đâm thẳng vào. Hần khoái trá nhìn cô rồi hắng giọng, nói:

- Hừm ... Cô định giờ trò với tôi giữa thanh thiên bạch nhật thế sao?
- Anh ... - Cô cũng gian trá cười lại - À, không, phải gọi là Cún con mới đúng chứ.
- Cô ... - Hần bỗng gào lên, chọc tức cô - Lâm ô sin, còn không mau về dọn phòng. Cô bị phạt 1 tuần lau chùi nhà vệ sinh

Ái ngờ cô không những không tức giận mà còn cười cười rồi giờ tay lên ngang trán, làm điệu nhà binh:

- Tuân lệnh, Cún con chỉ huy.....

Nói xong cô chạy vù đi, chỉ nghe loáng thoáng phía sau có tiếng gầm lớn:

- Lâm Lục Nhi, tôi nhất định không để cô yên.....

Sau khi dồn hết tinh lực để gầm gáy, hần tuy vẫn tức sinh bụng nhưng vẫn lặng lẽ quay vào bệnh viện. Đi qua ngửi mùi thuốc sát trùng, hần bỗng rùng mình nghĩ đến bà. Ung thư gan thật sự có chữa được không? Hần không nghĩ ngợi nữa mà xác định đi thẳng đến phòng bác sĩ. Vừa đặt mông xuống hần đã rít rít hỏi bác sĩ:

- Bác sĩ Tô, bệnh của bà tôi có thể chữa khỏi không?

Bác sĩ Tô là một người đàn ông trung niên, gương mặt phúc hậu. Khi nghe Thiên Hàn hỏi, ông từ tốn trả lời:

- Ung thư gan có thể chữa khỏi khi u còn nhỏ, tuy nhiên, nhiều bệnh nhân khi phát hiện bệnh thì đã muộn. Nếu được phẫu thuật khi kích thước u dưới 3cm, gan chỉ mới bị xơ thì khả năng sống thêm sau 5 năm lên đến 80-90%. Tỷ lệ trên sẽ giảm còn 60% nếu u 3-6 cm, và chỉ còn 10-15% nếu u lớn hơn 6 cm. Trường hợp u 10 cm thì không chữa khỏi được, nhất là khi bệnh nhân đã bị vàng da, vàng mắt. Việc điều trị chỉ để kéo dài sự sống và giảm đau. Trường hợp của Đường chủ tịch thì khối u đã lên đến 4cm. Vì vậy chúng tôi không thể chắc chắn 100% phẫu thuật thành công. Nhưng chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Đường thiếu gia, gia đình có đồng ý cho Đường chủ tịch phẫu thuật không?

- Có. Tất nhiên rồi. Bao giờ ca phẫu thuật diễn ra?
- Tôi sẽ sắp xếp vào ngày kia. Cậu thấy sao?
- Càng nhanh càng tốt. Tôi không muốn bà tôi cứ đau vậy nữa. Các người phải cố gắng hết sức cứu bà tôi, nếu các người có gì sai sót, tôi nhất định sẽ san phẳng bệnh viện này.
- Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Cậu đừng quá lo lắng. Bây giờ cậu hãy về chăm sóc Đường chủ tịch, ổn định tinh thần cho bà ấy. Như vậy sẽ thuận lợi hơn cho ca phẫu thuật.
- Được. Chào ông.

Bác sĩ Tô khẽ gật đầu cười lại. Ông nhận thấy con người của Đường thiếu gia chỉ là hơi nóng này, không biết cách ăn nói thôi chứ thực ra cậu ta rất yêu thương mọi người, đặc biệt là bà nội. Nhưng mà Đường thiếu gia cũng không nên lo lắng quá, bác sĩ chúng tôi nhất định sẽ phẫu thuật thành công cho Đường chủ tịch.

Hắn lững thững bước về phòng bà nằm.Bây giờ bà đã tỉnh lại, hơn nữa tâm trạng đã tốt hơn nên cười nói khá rôm rả. Thấy hắn bước vào phòng,mọi người đều đứng hết lên. Hắn kéo ghế ngồi cạnh bà, nắm lấy tay bà, gọi khẽ:

- Bà...
- Thằng cún con của bà đây rồi. Chỉ lúc nào bà nó gần chết nó mới đến nom thôi - Đường chủ tịch làm vẻ giận dỗi.
- Bà à, bà không thấy cháu không bước chân ra khỏi trường được hay sao? - Hắn dựa vào người bà, dụi dụi đầu.
- Vậy sao? Vậy mà hôm nào thư kí Thành nhìn thấy cháu đi vào bar là sao?
- Cái đấy là ngày nghỉ đấy bà. Đi cùng với Vạn Thành mà.
- Chỉ giỏi đi chơi thôi. Sao đi với Tiểu Thành mà bỏ Tiểu Nhan ở nhà hả?
- Cậu ấy không đi mà bà. Mà Thám Nhan vào mấy nơi đấy cũng toàn lời điện thoại ra nghịch, rủ đi cũng bằng hòa.
- Đấy, lúc nào Tiểu Nhan cũng vậy. Chả bù cho Tiểu Thành với tiểu yêu này.
- Thôi thôi bà ơi. Bà mấy hôm nay có nhớ thằng cháu này không?
- Bà có nhớ thì nó cũng có nhớ bà đâu.
- Không nhá, cháu nhớ bà lắm mà không về thăm được thôi.Ai mà quên được Đường chủ tịch vừa tài giỏi vừa phúc hậu này cơ chứ.
- Cún con của bà lại dẻo mồm hơn rồi đấy...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Phẫu Thuật

Ngày phẫu thuật rồi cũng đã tới. Thiên Hàn tối hôm qua ngủ gục bên cạnh bà, sớm hôm nay đã tỉnh dậy từ lâu. Đường chủ tịch nằm trên xe đẩy, hai tay nắm chặt lấy tay của Đường Thiên Hàn và Đường tổng. Thiên Hàn thì bực lộ rõ hơn sự lo lắng, nhưng hắn vẫn cố nặn ra nụ cười để Đường chủ tịch yên tâm. Còn Đường tổng tuy trên mặt giữ được vẻ bình tĩnh như mọi ngày nhưng ánh mắt lại không che được sự phiền muộn. Lúc Đường chủ tịch vào phòng phẫu thuật là lúc 8:15' sáng. Cả Vạn Thành, Thám Nhan lẫn Lục Nhi đều tập trung đầy đủ bên ngoài phòng chờ. Thiên Hàn mất bình tĩnh dựa người vào ghế một tí rồi lại đứng dậy, đi lại trước hành lang. Thám Nhan cũng mệt mỏi dựa vào thành ghế, muốn đứng dậy khuyên Thiên Hàn, nhưng cũng không còn sức mà nói. Cậu mệt vì tối qua nghe tin Đường chủ tịch vào viện, Thám Nhan đã gọi điện cho Vạn Thành nhưng hắn không bắt máy. Vì vậy nên cậu đã đi vào từng quán bar để lùng sục tên bạn “bắt trự” này. Hai người cũng không nghỉ ngơi mà lao ngay đến bệnh viện, lúc đến cũng là 8h sáng rồi. Lục Nhi tuy cũng mệt nhưng cô vẫn đứng dậy, kéo tay Thiên Hàn, ý bảo hắn ngồi xuống.Nhưng hắn cứ ngồi được 5' là lại đứng lên, đi vòng quanh hành lang. Đường tổng tuy không nói ra thành lời nhưng qua ánh mắt phức tạp của ông, ai cũng có thể hiểu được.

*****???

Đến hơn 9h, Thương Đình Lan có mặt tại bệnh viện. Hôm nay cô không mặc những bộ váy nhiều màu nổi bật nữa mà mặc bộ quần áo màu xám. Cô chào hỏi tất cả mọi người, rồi quay sang chỗ Đường tổng:

- Chào bác.Cháu là Thương Đình Lan, là bạn gái hiện tại của Thiên Hàn ạ.

Đường Thanh Duy cũng cười lại nhưng giọng nói ẩn hiện sự không vui:

- Bạn gái? Chào cháu.

Nói rồi xoay người rời đi, không dặn dò hay nói một câu thừa thãi nào nữa. Thương Đình Lan cũng phản ứng rất nhanh, cô nhận ra được sự lạnh lùng của ông Đường nên lúc ông đi, cô cúi người xuống, lễ phép nói:

- Cháu chào bác.

Thấy Thiên Hàn biếng nhác dựa vào thành ghế, Đình Lan tiến lại gần, ngồi xuống, nắm lấy tay áo hắn, nhẹ nhàng nói:

- Anh không ăn uống gì sao? Sao lại bơ phờ thế này? Anh phải ăn mới có sức chăm bà chứ.
- Tôi không muốn ăn.Ai nói em biết mà đến đây?

- À, Lục Quân bảo em đến thăm anh và thăm Đường chủ tịch.

- Lục Quân? - Ánh mắt hần đảo về phía Lục Nhi.

- À... thì... cô ấy là bạn gái cậu, phải biết chứ! - Thấy bị hần “chiếu tướng”, cô lúng túng đáp.

Hần tuy không nói gì nữa nhưng ánh mắt lạnh lùng vẫn “chiếu tướng” Lục Nhi. Cô đành phải ra ngoài hít thở không khí trong lành. Cô nằm xuống bãi cỏ, đang nhắm mắt vào thì nghe có tiếng nói bên cạnh:- Cậu mệt sao?

Cô mở mắt ra, quay sang nơi phát ra tiếng nói thì thấy Thám Nhan đã nằm bên cạnh từ bao giờ. Cô cười nhạt:

- Hoi mệt thôi. Đêm qua thức trắng mà.

- Ừ. Ai cũng mệt, nhất là Thiên Hàn.

- Cậu ta cũng mấy đêm thức trắng chăm Đường chủ tịch mà.

- Đường thiếu chưa bao giờ như thế đâu - Dứt câu, Thám Nhan khẽ cười.

- Cậu ta quý Đường chủ tịch lắm à?

- Đường chủ tịch chính là người mà Thiên Hàn yêu thương và sợ mất nhất đấy.

- Mẹ cậu ta mất lâu rồi sao? - Câu nói của Thám Nhan như gợi thêm đường cho sự tò mò của cô.

- Tính đến bây giờ là gần 6 năm rồi.

- Đường phu nhân vì sao mà mất?

- Tai nạn. Cảnh sát cũng kết luận vậy nhưng cậu ấy lại khẳng định không phải vậy và liên tục đi tìm nhân chứng vật chứng hôm diễn ra tai nạn. Hình như là ở vùng Liên Xương thì phải.

- Liên Xương sao?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Âu Nhã Trở Về

- Liên Xương sao?

- Phải, là Liên Xương.

Lục Nhi đang tính hỏi thêm mấy câu nữa nhưng Thám Nhan đã đứng dậy đi vào trong. Cô cũng đi theo. Vào đến khu hành lang, cô đột nhiên nghe thấy tiếng Vạn Thành:

- Âu Nhã, chị về thật rồi. Chị về bao giờ?

Lục Nhi chợt khựng lại. Âu Nhã sao? Cái tên này nghe thật quen thuộc và ấm áp. Âu Nhã ... Nhã ... A, chính là người mà hôm nào trong lúc Thiên Hàn say hần đã gọi. Người ta bảo khi say đàn ông hay nhớ về người yêu thương. Vậy hần người này là người con gái hần yêu nhất rồi. Vậy là cô lại bị cái tính tò mò thúc giục, bước lên xem mặt người con gái đó. Kia chính là Âu Nhã sao? Cô ấy đẹp như một vị nữ thần vậy. Khuôn mặt trái xoan trắng hồng, mái tóc đen dài thẳng tắp, đôi mắt cười và cả đôi môi anh đào nữa, thật giống như kiểu tất cả những gì tinh tú nhất đều thuộc về cô gái tên Âu Nhã vậy. Cô ấy ăn mặc cũng giản dị, dù mặc quần áo bò thôi nhưng cũng đủ để toát lên vẻ quý phái sang trọng rồi. Cừ chi thì tao nhã, lời nói thì ôn hòa dịu dàng. Lục Nhi cảm thấy đây chính là cô gái tuyệt vời nhất cô từng gặp. Thảo nào Thiên Hàn không quên nói. Cô là con gái còn chết mê với Âu Nhã thì đàn ông sao trụ nổi? Nghĩ đến đây, cô bị tiếng nói đối diện làm cho "tỉnh giấc":

- Đây là

Cô ngửa mặt lên nhìn vào người vừa nói. Là Âu Nhã. Lục Nhi mỉm cười lại:

- À, tôi là Lâm Lục Quân, bạn của Thiên Hàn.

- Là bạn của Thiên Hàn sao? Vậy tôi có thể gọi là Tiểu Quân được không? Tôi là

Hàn Âu Nhã. Rất vui được làm quen.

- Hàn Âu Nhã. Thật là một cái tên hay.

- Cảm ơn nhiều ... Hàn, bà vào viện sao không gọi chị về? - Âu Nhã vừa nói xong với Lục Nhi, bỗng sực nhớ ra, quay sang với Thiên Hàn.

Bà sao? Theo như Lục Nhi đề ý thì chỉ mới có Vạn Thành và Thám Nhan gọi Đường chủ tịch là bà vì bọn họ coi gia đình của bạn là của mình Âu Nhã với bọn họ cũng thân thiết đến vậy sao? Nghe Âu Nhã hỏi, hần chỉ lạnh nhạt nói:

- Chị ở cùng ai sao tôi dám gọi về.

Chỉ là một câu nói đơn giản nhưng nghe kĩ thì thấy sự chua xót, cô đơn của hần. Âu Nhã tiến đến gần, đáp:

- Hàn, chị ...

Hần không để Âu Nhã nói hết câu đã ngắt lời:

- Thành, mấy giờ rồi mà vẫn chưa phẫu thuật xong?

Vạn Thành vội mở điện thoại, nhanh nhẩu đáp:

- À, bây giờ là 11 giờ rồi. Phẫu thuật đã được gần 3 tiếng, chắc sắp xong rồi.

Lục Nhi khẽ nghĩ thầm: "Điện thoại ngay trên tay không mở ra xem còn bắt Vạn Thành nữa. Đúng là hần không muốn nói chuyện với Âu Nhã mà. Hàn tiểu thư không biết đã làm gì mà bị tên ôn dịch này giận dai vậy. Đúng là biến thái hết chỗ nói" Cô định hỏi chuyện giữa hai người thì Đình Lan đã lại bắt chuyện với Âu Nhã trước:

- Chào Hàn tiểu thư, tôi là Thương Đình Lan, là bạn gái của Thiên Hàn.

- Hóa ra Thương tiểu thư đây chính là bạn gái của Hàn. Hàn, cậu có phúc lắm mới có được cô bạn gái xinh thế này đấy nhé.

- Hàn tiểu thư quá lời rồi. - Thiên Hàn lãnh đạm nói.

Vạn Thành nhận ra được "mùi nguy hiểm" toát ra từ người Thiên Hàn nên mau chóng vào ghế rồi:

- Nhã, dạo này chị sống như thế nào?

- À, cũng ổn. Tôi sống ở Seoul nên cũng quen với thời tiết lạnh bên đấy rồi.

Lục Nhi nhận ra "ánh mắt cầu cứu" từ Vạn Thành nên cũng hỏi:

- Chị sang đó được mấy năm rồi?

- À, được hơn 3 năm rồi.

- Bên đó chắc vui lắm nhỉ? Chị gặp nhóm nhạc thần tượng nào chưa?

- Ở Seoul đúng là rất vui. Tôi cũng gặp khá nhiều nhóm rồi. Như là *****, *****, *****, { chỉ ghi * thôi vì có khi ghi tên nhóm lại có anti, không hay lắm }

- ***** là thần tượng tôi đấy. Chị sướng thật đó.

- Cậu yên tâm, bao giờ tôi đi Hàn Quốc tôi sẽ báo cho cậu. Tôi quen với quản lí nhóm đó.

Thiên Hàn đột ngột lên tiếng, cắt đứt niềm vui của Lục Nhi:

- Cảm ơn thành ý của chị nhưng cậu ta còn nhiều việc phải làm lắm.

Vừa lúc hần dứt câu cũng là lúc cửa phòng phẫu thuật mở. Bác sĩ bước ra, kéo khẩu trang xuống, nói:

- Ca phẫu thuật ...

< To be continued >

Chương 29

-... thành công.

Tất cả mọi người đều thở phào, Vạn Thành thậm chí còn nhảy lên. Ôn trời, ca phẫu thuật đã thành công...

*****???

> 8h sáng hôm sau<

Hôm qua Đường chủ tịch vẫn còn hôn mê chưa tỉnh, nhưng 6h sáng nay đã tỉnh rồi. Gần 8h, Âu Nhã nghe tin Đường chủ tịch tỉnh đã tức tốc vào viện. Vừa nhìn thấy Âu Nhã, Đường chủ tịch như quên luôn đau đớn, ôm chặt lấy cô. Một phút sau bà mới buông cô ra, khẽ vuốt tóc cô. Âu Nhã đã nhắc nhở mình không được khóc, vậy mà sau khi gặp lại bà, được bà yêu thương, cô lại không kiềm chế được bản thân mà gục đầu vào lòng bà mà khóc. Đường chủ tịch vuốt nhẹ đầu cô, nhẹ giọng nói:

- Nhã Nhã, sao bây giờ cháu mới về hả?

- Bà... hix... Cháu nhớ bà lắm... hix...

- Nhớ mà đi hơn 3 năm không về thăm bà sao? Con quý nhỏ này.

- Bà, cháu xin lỗi mà - Lúc này cô mới ngẩng mặt lên, lau nước mắt rồi nói tiếp - Cháu vừa về nghe tin bà vào viện, cháu shock lắm. Bà thật không biết giữ sức khỏe gì cả.

- Có Nhã Nhã ở đây là bà hết ốm luôn rồi. Để bà xem nào. Ôi cháu ta, xinh quá nhưng mà gầy hơn rồi. Để bao giờ bà khỏe bà sẽ tắm bồn cho.

- Thôi bà. Bà cứ khỏe đi đã. Để cháu làm canh gà tắm bồn cho bà.

- Ôi Nhã Nhã của bà bây giờ biết làm canh gà cơ à? Giỏi quá rồi.

- Bà, ở bên nước ngoài tự lực cánh sinh nên cháu hầu như biết làm hết các việc rồi bà ạ.

Vừa lúc Thiên Hàn đi vào, Lục Nhi ở đâu cũng lon ton đi vào cùng. Thiên Hàn nhặt nhặt nói:

- Âu Nhã, để cho bà nghỉ.

Đường chủ tịch thấy cháu “Cún con” vào thì mừng khôn xiết. Bà nhanh chóng vờ tay ý bảo hắt lại gần:

- Hắt của bà, lại đây mau. - Bà bỗng thấy Lục Nhi phía sau - Cháu là...

Thiên Hàn chỉ cười nhẹ rồi lại gần giường còn Lục Nhi lại lễ phép nói:

- Đường chủ tịch, cháu là Lâm Lục Quân, chính là người nhờ bà xếp mà được vào cùng phòng với Thiên Hàn đấy ạ.

- À, hóa ra là cháu. Lại đây ngồi luôn nào - Đường chủ tịch cười tươi, kéo Thiên Hàn, ý bảo cháu lấy ghế mời bạn. - Cháu vô cùng cảm ơn Đường chủ tịch. Nếu không nhờ bà thì chắc hẳn... à, ý cháu là Thiên Hàn nhất định sẽ đuổi cháu đi mất.

- Thằng cháu bà nó vậy. Mà cháu cứ gọi bà là bà như Hân đi, không cần phải Đường chủ tịch đâu.

- Cái này... cháu - Cô lúng túng nhìn Thiên Hàn.

Hắn phát giác ra ánh mắt cô, mở miệng nói:

- Cứ làm như bà bảo đi.

- Dạ, bà - Bà của cô đã mất rồi nên khi được hắt cho phép, cô mừng rỡ gọi ngay. Cái từ “bà” này nghe thật ấm áp mùi gia đình.

- Ủ, Tiểu Quân. Vậy có phải để gần hơn không?

Đường chủ tịch dường như phát giác ra điều gì đó, ngoái nhìn ra cửa, hỏi:

- Tiểu Nhan với Tiểu Thành đâu rồi? Mọi lần chúng nó đến thăm bà sớm lắm cơ mà?

Thiên Hàn nhìn về phía Đường chủ tịch, mang ipad lại gần chỗ bà, ngồi lên giường bảo:

- Vạn Thành bị bố kéo sang Mỹ có việc rồi, chắc hai ngày nữa cậu ta mới về. Còn Thám Nhan thì phải về Thanh Kì dự đám cưới em họ. Cả hai đều bảo bao giờ bà tỉnh phải kết nối trực tiếp luôn. Bà muốn gọi cho ai trước?

- Ai cũng được. Cả hai đứa bà đều quý, không biết nên gọi cho đứa nào trước nữa.

- Vậy cứ gọi cho Vạn Thành đi bà - Âu Nhã lên tiếng.

- Vậy thì bám cho Tiểu Thành đi Hàn - Bà chỉ tay về phía hân, vui miệng nói theo Âu Nhã.

Vậy là Thiên Hàn kết nối với Vạn Thành còn Âu Nhã ra hiệu với Lục Nhi, ý bảo ra ngoài. Cô nhanh nhẩu đi theo Âu Nhã mà trong đầu không ngừng suy nghĩ, không biết cô gái xinh đẹp này định nói gì mà phải ra ngoài. Đến sân cỏ, Âu Nhã dừng lại, ngồi xuống ghế đá, cười cười bảo Lục Nhi cũng ngồi xuống. Lục Nhi phui ghế rồi ngồi xuống theo. Cô lên tiếng trước:

- Hàn tiểu thư, không biết chị định nói...

Âu Nhã ngắt lời Lục Nhi:

- Lâm Lục Quân, cậu là con gái đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

- Cậu là con gái đúng không?

Cái từ “con gái” hình như là một nhược điểm của Lục Nhi vậy. Cứ mỗi lần nói đến từ đó, cô liền chột dạ, lúng túng. Lần này cũng không ngoại lệ:

- Hàn tiểu thư, chị đùa thật không vui tí nào. Sao tôi lại là... là con gái được chứ? Chị gặp trục trặc... trong suy luận rồi...

Hân Âu Nhã khẽ cười, khoe miệng cong lên:

- Có khi tôi nhầm rồi. Vậy sắp tới tôi và Hân đám cưới, cậu sẽ đến chứ?

- Đám... đám cưới sao? Sao chị lại lấy cái tên bội bạc thay người yêu như thay áo đấy chứ? Chị là tiểu thư cành vàng lá ngọc, không thể gả cho tên biến thái đó được. Chị biết hân biến thái thế nào không? Hân vào bar, karaoke ôm rồi...

Nói hết 1 tràng dài cô mới sực nhớ ra mình lỡ lời, đành miễn cưỡng sửa lại:

- À, ý tôi là... tôi rất lo cho chị, tôi sợ chị sẽ khổ nếu lấy hân.

Âu Nhã bật cười, đứng dậy, xoay lại đối diện với Lục Nhi, làm vẻ như tìm ra được một “bằng chứng” quan trọng:

- Cậu còn dám chối sao? Cậu có biết những câu cậu vừa nói sặc mùi giấm chua không hả? Thú thật đi không là tôi cướp mất Thiên Hàn đấy.

- Chị... Thì, tôi đúng là con gái, gả trai vào học để tìm anh trai. Còn việc tên biến thái lấy ai tôi không quan tâm.

- Không quan tâm mà lúc tôi bảo Hân sắp lấy vợ, cậu như sắp rơi tìm ra ngoài vậy.

- Cái đó... tôi lo cho chị thôi...

- Được rồi, tôi tạm tin lời cậu vậy. Mà không thể gọi mãi là cậu được. Tên thật của cậu là gì?

- Lâm Lục Nhi. Vậy để tôi gọi là chị xưng em vậy.

- Được được, có thêm đứa em gái. Không tồi, không tồi...

*****??*****

Vậy là bí mật của Lục Nhi lại bị thêm một người nữa phát hiện. Đó chính là tiểu thư xinh đẹp của Hàn Thị - Hàn Âu Nhã. Cũng là con gái nên Âu Nhã biết chỗ nào cần giấu chỗ nào cần hở cho giống con trai. Vì vậy vào một buổi chiều hơn một tuần sau, đi với Âu Nhã mà Lục Nhi cũng không nhận ra nổi mình. Mái tóc của cô được cắt tỉa gọn gàng, không dài quá mà cũng không ngắn quá, bên trên còn có vài sợi màu nâu đỏ. Quần áo Lục Nhi mặc không phải là rộng thùng thình nữa mà được thay thế bởi chiếc quần bò bạc, chiếc áo phông đen trắng hình đầu lâu bên trong và áo khoác ngoài cụt tay. Bên dưới là đôi giày bệt, dây 7 màu nhìn vừa lạ vừa sang. Trông cô bây giờ thật sự rất giống một tomboy, không, phải là một boy chính hiệu mới đúng. Lục Nhi thoải mái bước đi, vừa đi vừa tút tát khen Âu Nhã cao tay. Xẩm tối, cả hai đều về biệt thự của Đường gia, ăn mừng Đường chủ tịch ra viện. Lục Nhi với cương vị là bạn của Thiên Hàn và là người thường hay ghé thăm Đường chủ tịch nhất nên bà rất quý, yêu cầu Thiên Hàn nhất định phải mời được Lục Nhi đến. Cô cũng vui vẻ đi theo Âu Nhã vào biệt thự. Vừa nhìn thấy cô, tất cả mọi người đều không khỏi thốt lên kinh ngạc:

+ Vạn Thành: “Nhã, chị dẫn ai về vậy? Lâm Lục Quân sao lại trở thành thế này rồi?”

+ Thám Nhan: “Quả nhiên vẫn là phong cách khác người của Nhã!”

+ Đường chủ tịch: “Tiểu Quân, là cháu đấy sao? Làm bà suýt nữa kêu quản gia bắt người lạ mặt lại!”

+ Đường tổng: “Lục Quân bây giờ mới ra dáng con trai này. Tuy hơi hầm hờ nhưng con trai phải thế chứ!!!”

.....

Trong khi mọi người đều rôm rả bàn luận về Lục Nhi thì Thiên Hàn vẫn trầm mặc, sắc mặt không được tốt cho lắm. Âu Nhã trả lời câu hỏi của mọi người còn Lục Nhi lại rón rén lại gần chỗ hân ngồi. Cô cúi người hỏi nhỏ:

- Anh thấy sao? Đẹp chứ?

Hân đứng dậy, đầu cô chưa kịp rút va ngay vào ngực hân. Hân rít khe, đủ để cô nghe thấy:

- Đẹp cái con khỉ! Mai làm lại y như cũ cho tôi!

Hân bước về chỗ mọi người, để lại cô ngơ ngác nhìn. Sau khi máu lên đến não, cô chạy về góp vui thì Âu Nhã từ trong bếp đi ra, gọi mọi người vào ăn. Gần một tiếng sau cả nhà mới ăn cơm xong, Đường chủ tịch gọi mọi người ra phòng khách ăn hoa quả. Trông thấy trên TV quảng cáo váy cưới, Đường chủ tịch mới sực nhớ ra có việc nên bảo tất cả mọi người tụ tập đầy đủ tại phòng khách. Chờ đông đủ, Đường chủ tịch cất giọng khàn khàn:

- Hàn Hàn bây giờ đã 18 tuổi rồi, Nhã Nhã cũng hơn 20 tuổi. Hai đứa cũng đã lớn. Ta biết hai đứa cũng để ý đến nhau. Hàn Hàn cũng phải mau mau quản lý công ty. Mà nó còn quá non nớt, rất cần có người bên cạnh. Theo ta thì không ai thích hợp hơn Nhã Nhã. Vì vậy ta quyết định tháng sau sẽ tổ chức lễ đính hôn và đầu năm sau làm đám cưới....

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Biển Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

- Bà....

- Đường chủ tịch....

- Mẹ....

Hầu như tất cả mọi người ngạc nhiên đều đồng thanh lên tiếng. Có vẻ đã đoán trước được tình cảnh này nên Đường chủ tịch ung dung, từ tốn giải thích:

- Bình tĩnh Hàn Hàn, Nhã Nhã. Bà muốn 2 đứa đến với nhau lâu lắm rồi. Hân nó còn trẻ người non dạ, Nhã lại chín chắn hơn. Vậy nên ta thấy hai đứa vô cùng hợp. Hàn Hàn, Nhã Nhã, các con thấy sao?

Thiên Hàn đứng bật dậy, bước ra ngoài, lạnh lùng nói:

- Cháu không đồng ý. Bà dừng ngay lại cái trò này đi.

Nhìn hân lạnh băng, trên mặt có ít nhiều khó chịu, Đường chủ tịch liếc gục Âu Nhã:

- Nhã Nhã, mau ra ngoài nói chuyện với Hàn Hàn đi. Nhanh nhanh.

Vậy là bắt đắ dĩ Âu Nhã phải đi nói chuyện với Thiên Hàn. Đường tổng thấy Âu Nhã đã ra khỏi cửa mới lên tiếng:

- Mẹ, sao mẹ chưa hỏi ý kiến Hàn mà đã quyết định rồi? Tính tình nó sao có thể chấp nhận sự sắp đặt trước, nhất là hôn nhân đại sự cơ chứ?

Đường chủ tịch từ tốn ăn hoa quả, nhìn ra phía cửa rồi cười phúc hậu:

- Ai chả biết nó muốn lấy Nhã Nhã làm vợ từ hồi bé xú cơ chứ. Nó chờ đợi 3 năm rồi, bây giờ lấy nhau đi là vừa. Tiểu Nhan, Tiểu Thành, Tiểu Quân, các cháu thấy sao?

Vạn Thành tuy có hơi sốc, nhưng với bản tính hài hước của mình, cậu ta nói:

- Bà ơi, cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy. Cháu thấy vậy cũng được. Nhã về rồi, Hàn chắc sẽ vui lắm. Cho bà 1 like????

Thám Nhan thì bình tĩnh hơn, cất trọng trầm ấm:

- Theo cháu thì Hàn tuy có thích Nhã nhưng sau 3 năm thì tình cảm đã nhạt phai hơn rồi. Bà ép cậu ấy như vậy sẽ khiến cậu ấy khó xử.

Nghe lời của Vạn Thành và Thám Nhan, Lục Nhi thấy ai nói cũng đúng hết. Thấy Đường chủ tịch đưa mắt về chỗ mình, Lục Nhi khẽ nói:

- Cháu thấy Vạn Thành và Thám Nhan ai cũng nói đúng hết nhưng hai người chỉ xét theo một mặt, không để ý đến mặt còn lại. Vì vậy cháu thấy chỉ có thể chờ quyết định của Thiên Hàn thôi

Mọi người khẽ gật đầu. Mấy phút sau, sực nhớ ra để quên điện thoại ngoài vườn, cô bèn xin phép ra lấy...

*****??*****

> Cùng lúc đó, bên ngoài <

Âu Nhã đến gần Thiên Hàn, ngồi xuống ghế. Hai người cứ im lặng mãi, lúc sau Âu Nhã mới mở lời trước:

- Hàn...

Hàn không đáp lại, chỉ nhìn về ánh trăng sáng trắng trên trời. Nhìn ánh trăng cũng rất lẻ loi, y hệt như hân. Thấy hân không đáp, Âu Nhã lại tiếp lời:

- ... 3 năm rồi cậu không có gì hỏi chị sao?

- Người con gái tên Hàn Âu Nhã đối với tôi mà nói, đã chết từ 3 năm trước rồi.

- Cậu hận chị lắm có phải không?

- Tôi không có thời gian mà hận người chết!

- Đúng là... Cậu có muốn nghe câu chuyện của chị không?

- ...

- 3 năm trước, chị đúng là cũng có tình cảm với cậu. Khi đó chị cũng định gặp cậu rồi hỏi xem sao, thì đúng lúc trường chị có suất du học bên Seoul, mà trường lại chọn trúng chị. Chị chưa kịp từ chối đã bị mẹ bắt đi rồi. Cậu cũng biết lúc đó công ty nhà chị còn nhỏ nên không có đủ tiền cho chị đi du học. Bây giờ lại được đi miễn phí, mẹ chị liền bắt đi. Ở bên đây, chị tưởng sẽ rất nhớ cậu. Nhưng không ngờ nó không nhiều như chị tưởng. Lúc ấy chị mới ngộ ra, đó là tình chị em đặc biệt chứ không phải tình yêu... - Nghỉ một lúc rồi cô tiếp - Hôm nay bà nói vậy, cậu tính sao?

- Tôi không đồng ý. Tôi không phải con rối để chị thích thì vút, thích lại nhặt lại.

- Chị biết cậu sẽ nói vậy mà - Âu Nhã cười nhẹ.

- ...

- Lí do nào đây? - Âu Nhã tỉnh nghịch nháy mắt.

- Tôi đã yêu người khác rồi. Cô ấy tuy không hoàn mỹ như chị nhưng luôn mang lại tiếng cười cho tôi thời gian gần đây.

- Là Lục Nhi đúng không?

- Phải - Hân dứt khoát trả lời.

- Chị biết mà. Chị cũng thấy ở cạnh cô ấy rất thoải mái. Là ai khác thì chị sẽ ngăn cản nhưng là Lục Nhi thì chị yên tâm rồi.

- Yên tâm?

- Phải, yên tâm đi về Seoul. Chị đã người yêu bên đó rồi. Anh ấy cũng đòi về mà chị không cho về. Vậy nên trước khi chị đi, cậu với chị phải cật lực phá

ý định của bà đấy. Mà giải hết ân oán rồi, cậu làm oen đừng lạnh lùng với chị nữa cho chị nhờ với. Ôi muộn rồi, đi ngủ thôi. Chúc cậu hạnh phúc nhé cậu em trai của tôi - Nói xong cô vờn vai đứng đấy.

- Chị cũng vậy.

Hắn vừa dứt lời, chợt nghe tiếng Âu Nhã vang lên từ đằng sau, đánh tan không gian yên tĩnh:

- Lục Nhi, em ra đây từ bao giờ vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tâm Tình

Thiên Hàn cũng theo phản xạ quay lại, thấy Lục Nhi đứng sau đang đờ ra. Âu Nhã thấy Thiên Hàn quay lại, bỗng cười nhẹ rồi vờn vai, nói:

- Chị vào nhà đây.

Nói xong chuồn thẳng

Lục Nhi đến chiếc bàn nơi Thiên Hàn đang ngồi gần lấy điện thoại. Cô lên tiếng trước:

- Anh không đi nghỉ đi, cũng đã hơi muộn rồi đấy.

- Cô ra đây làm gì?

- À, tôi không phải nghe lén chuyện của hai người đâu, là tôi ra lấy điện thoại. Đây này ... Ừm, tôi ... tôi về đây.

Cô xoay người chuẩn bị đi thì hắn kéo tay cô lại, khàn khàn nói:

- Ngồi đây với tôi một chút đã.

- Nhưng ... - Cô định "kháng lệnh" nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của hắn liền ngậm miệng - Được rồi.

Hai người không ai lên tiếng, im lặng nhìn bầu trời đầy sao nhưng ánh trăng lại cô đơn ở một góc. Được một lúc thấy không khí có vẻ ngọt ngào, cô lên tiếng trước:

- Đêm nay nhiều sao thật đấy! Trăng cũng sáng nữa - Cô ngửa mặt lên trời, chỉ vào không gian bao la trước mặt.

- Ừ, nhưng nó rất cô độc - Hắn khẽ mở miệng, theo hướng tay cô nhìn lên.

- Bởi vì nó quá sáng, quá nổi bật nên những ngôi sao khác không dám đến gần, sợ sẽ bị mờ nhòa, bị lãng quên.

Hắn khẽ nhíu mày nhìn Lục Nhi. Còn cô lại vô tư nhìn lên trời, chỉ chỗ linh tinh rồi nắm hờ tay làm kính thiên văn. Nhìn thấy những hành động của Lục Nhi, Thiên Hàn không nhịn được mà bật cười. Nghe thấy hắn cười, cô quay sang nhìn hắn, vỗ vỗ vai hắn:

- Ha ha. Tôi làm anh cười được rồi kìa.

Hắn nhìn chăm chăm vào mắt cô, biết mình lỡ lời, cô bèn chữa:

- Kề biến thái như anh mà nhăn mặt ừ ừ thì không hợp lí tí nào cả.

- Cô được lắm - Hắn cốc đầu cô rồi cười.

- Hi hi - Cô xoa xoa đầu rồi cười theo hắn - ... à ừm, anh ... bà đã quyết định ngày này tháng sau làm lễ đính hôn rồi. Ngày đó là ngày đẹp lắm, bà đã

- Tôi sẽ không lấy chị ấy.

- Sao? Anh nói gì? Tại sao? Đây là người con gái hoàn hảo nhất mà tôi từng gặp đấy. Và lại anh cũng còn yêu chị ấy cơ mà.

Xem phản ứng của cô, hắn đoán rằng cô chưa nghe được tí gì. Vậy nên hắn chắc dạ nói:

- Tôi hết yêu chị ấy rồi.

- Tại sao? Anh điên rồi sao? - Cô phản ứng.

- Tôi bình thường. Tôi yêu người khác rồi.

- Người khác sao?

- Phải. Là một cô gái hơi ngốc, tuy không xinh đến nỗi "ngiên nước đổ thành" nhưng chắc cũng "ngiên nước đổ thùng" được đấy. Tôi rất thích những lúc trêu cô ấy mà cô ấy không thể phản kháng lại được, đúng như con nhím xù lông phản kháng - Hấn khẽ nhìn cô.

- Vậy sao? Nghe anh kể thì có vẻ cô ấy cũng khá tuyệt. Nhưng tôi vẫn thích chị Nhã hơn. Tôi muốn biết cô ta là ai. Là Thương Đình Lan sao?

- Cô điên hay sao mà nghĩ rằng đó là Thương Đình Lan? Cô biết cô ấy đấy. Nhưng tự tìm đi, tôi không nói cho cô biết cô ấy là ai đâu.

Nói xong hấn cười nhẹ rồi bước vào nhà để lại ai đó vừa ngỡ ngàng thắc mắc không biết cô gái đó là ai vừa thấy chua xót khi hấn đã có người thương. Cô ngồi một lúc rồi lặng lẽ đi vào nhà với tâm trạng phức tạp. Vào đến cửa thì đã nghe thấy tiếng của Đường chủ tịch:

- Thôi được rồi, chuyện này mai nói sau. Thư kí Thành, chờ Tiểu Quân, Tiểu Thành với Tiểu Nhan về trường. Còn Hàn thì tối nay ở đây. Nhã cũng ở đây luôn đi, muộn rồi.

Đường chủ tịch vừa dứt lời thì Thiên Hàn đã đứng dậy, kéo tay Lục Nhi rồi xoay người, nhàn nhạt nói:

- Hôm nay cháu phải về trường. Hết tháng này cháu không về đâu. Bà nghỉ sớm đi.

Vậy là hấn cứ thế kéo tay Lục Nhi đi, Thám Nhan và Vạn Thành đành lững thững đi theo sau. Âu Nhã cũng xin phép ra về. Còn khỏi nói cũng biết Đường chủ tịch giận như thế nào. Bà sẽ dạy dỗ thẳng cháu bất trị cứng đầu này đến nơi đến chốn

< To be continued >

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Về Quê

>Tuần sau<

Đúng như Thiên Hàn nói, hấn không hề về Đường gia. Đường chủ tịch mất bao nhiêu công sức đến tận KTX rồi dùng đủ mọi cách “ dụ dỗ ” mà hấn vẫn không “ động lòng “. Vậy là lần nào bà cũng giao phó cho Lục Nhi rồi tức sinh bụng trở về. Tuần này được nghỉ tận 5 ngày hấn cũng không rời khỏi trường, quyết tâm trốn bà. Điều này chỉ lợi cho Thương Đình Lan. Cô đến hầu như mọi lúc, có thể nói là đến ở luôn. Còn Lục Nhi thì lại bức bối vô cùng khi hấn cứ ru rú ở phòng, sai bảo cô hết mọi thứ. Hôm nay hấn cũng oái ăm bắt cô đi dọn toilet. Tuy cô cũng phản ứng lại nhưng hấn cứ giờ cái bản khế ước chết tiệt đó ra buộc cô phải âm ức đi làm việc. Lúc cô đang tập trung đánh rửa thật sạch sẽ thì điện thoại rung lên, cô cầm lên nghe thì phát hiện ra giọng bố Lâm. Sau một hồi nói chuyện, cô biết bố bảo dẫn Vũ Phúc về. Cô định bảo bố không phải nhưng cô lại nghĩ mãi không ra lí do Từ Danh phải lừa mình nên đành im lặng nhận lời. Cô gọi điện cho Từ Danh, bảo anh sắp xếp để chiều nay Vũ Phúc về quê với cô. Vậy là cô cũng nhanh chóng hoàn thành công việc rồi vào phòng sắp xếp quần áo. Thấy cô ấn quần áo vào va li, hấn đang ăn bỗng ngo ngoe xem phim quay sang hỏi:

- Cô đi đâu đấy?

- Về quê - Cô trả lời nhanh rồi tiếp tục công việc.

- Để làm gì?

- Dẫn Vũ Phúc về gặp bố mẹ tôi - Cô sắp xếp xong quần áo, quay sang nói với hấn - Tôi sẽ đi khoảng 2,3 ngày gì đấy, anh có thể kêu Đình Lan sang ở cùng.

Cô kéo va li xuống để trước cửa thì hấn cũng ngồi bật dậy, kéo va li vút lên giường. Cô tròn mắt hỏi:

- Anh làm gì vậy?

- Đến nhà cô - Hấn vừa nói vừa lôi quần áo ra. - Để làm gì? - Cô hỏi đúng câu hấn vừa hỏi cô.

- Xem kịch. Không phải tôi đã nói Vũ Phúc không phải anh trai cô rồi hay sao? - Hấn tổng hết quần áo vào va li.

- Anh ở đây đi, tôi về sẽ kể cho anh.

- Tôi thích xem trực tiếp. Mà tôi cũng muốn trốn bà tôi.

Dứt câu hần khóa va li rồi vào nhà tắm thay quần áo. Sau đó thấy cô nhìn hần với ánh mắt: “Tôi cạn lời với anh rồi!!!” thì ném cho cô cái va li rồi ung dung bước đi. Cô đành phải kéo va li xuống tầng thì gặp Vũ Phúc đứng dưới tầng cùng Tử Danh. Thấy cô, hai người đều cười nhưng khi thấy Thiên Hàn thì lông mày Tử Danh hơi co lại. Nhưng anh cũng rất nhanh không để bị phát hiện, cười lại. Thiên Hàn lại dường như không để ý đến Tử Danh và Vũ Phúc, chỉ kêu Lục Nhi đi nhanh. Nghe cô kêu đói, mọi người dẫn nhau vào quán ăn Hàn Quốc vì dù sao thời gian cũng còn khá dư dả. Sau khi họ ăn xong vẫn còn dư 30' nhưng Lục Nhi cứ nằng nặc đòi ra ga sớm làm 3 chàng trai đành bắt lực nhìn nhau rồi đi theo. Tuy Đường thiếu gia dư sức có thể lái xe về Liên Xương nhưng lại bị Lục Nhi gạt phắt đi, bắt phải đi tàu. Vậy là tuy ai đó có tức đến mặt nhưng cũng thể tha cho cô gái nhỏ nào kia đi cùng hai tên con trai. Lên tàu, Lục Nhi định ngồi cùng Tử Danh để chém gió cùng lại bị Đường thiếu gia ghé sát, nói nhỏ:

- Cô phải ngồi cùng tôi để tôi còn sai chứ. Không lẽ cô muốn tôi cứ mỗi lần gọi cô là sẽ đứng trên này gầm lên “Lâm ô sin” sao?

Nghe hần lí luận quá “hợp lí”, cô đành buồn thiu ngồi cùng. Trưa không ngủ nên cô buồn ngủ díp mắt, vô ý dựa đầu vào vai hần. Hần đang đọc truyện { cho tui hỏi cái: Hàn ca đọc truyện tranh hay truyện ngôn tình vậy ả???? }, hơi giật mình quay sang nhìn. Thấy cô gái nhỏ dựa vào vai, ai đó cũng không đẩy ra, nờ nụ cười rồi khẽ vuốt tóc cô, chỉnh lại tư thế ngồi sao cho cô dễ ngủ nhất...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Hơn 3 tiếng sau cô tỉnh dậy, tàu đã gần đến nơi. Chỉ còn 5' nữa là tàu dừng. Cô vươn vai kêu tên đang ngủ bên cạnh dậy, cầm lấy va li để chuẩn bị xuống tàu. Cô cũng gọi cho cả Vũ Phúc và Tử Danh dậy. Mọi người đều nhanh chóng xách va li và đồ xuống. Chỉ riêng Thiên Hàn lại đi tay không, thoải mái xuống tàu. Lục Nhi kéo tay hần lại, nhăn mặt hỏi:

- Anh không xách va li đi còn đi đâu đấy?

Hần tỉnh bơ đáp lại:

- Ô sin thì làm đi...

Nói rồi đi không quay đầu lại...????

4 người thuê taxi loại lớn về Lâm gia. Nói là 4 người cho oai chứ thực ra có Tử Danh, Vũ Phúc và Lục Nhi đồng ý thôi còn Đường thiếu gia thì từ chối thẳng thừng. Hần không quen đi công cộng { vậy Hàn ca sao lại đi tàu????? } nên một là thuê taxi riêng, hai là gọi bạn ở Liên Xương đến đón. Thấy ai đó lại mắc bệnh sạch sẽ của công tử nhà giàu, Lục Nhi liền phải cầm điện thoại lên bấm gọi cho Đường chủ tịch. Vậy là công tử kia đành phải “nhịn thở” leo lên ngồi ghế đầu. Khoảng 15' sau taxi đã dừng trước cửa nhà Lục Nhi. Mọi người nhanh chóng xách đồ xuống. Tử Danh trả tiền taxi. Lục Nhi khi nhìn thấy căn nhà quen thuộc, không nhận được mà cười sung sướng. Cô bấm chuông, mẹ Lâm từ trong nhà đi ra, nhìn thấy con gái mà ngạc nhiên, vội vàng mở cửa rồi không kiềm chế ôm luôn cô vào lòng. Bố Lâm nghe tiếng nheo nhéo quen thuộc bên ngoài cũng đi ra, mang về mặt không thể vui mừng hơn. Ông nhìn thấy vợ đang ôm “tiểu bạch yêu” và 2 cậu thanh niên đang nhìn chăm chú cùng 1 người khác không chú tâm liếc nhìn quanh thì cũng không giấu nổi nụ cười, nhớ về Lục Văn. Bố Lâm thân thiện bắt tay chào hỏi với 3 người kia, đồng thời bảo vợ:

- Minh, có gì thì tí mẹ con nói chuyện sau. Bây giờ chuẩn bị com nước mời bạn Lục Nhi... à, Lục Quân đã nào.

Thấy chồng nhắc nhở, mẹ Lâm cười cười rồi buông cô con gái cưng ra, nói vài câu với mấy “thanh niên” kia rồi niềm nở vào bếp. Lục Nhi sau khi buông mẹ thì lại sang “bám dính” vào bố. Cô ngồi sát vào bố, nói mấy câu nhớ nhung???? làm Thiên Hàn không nhận được mà khẽ cười. Hần thực sự chưa bao giờ nhìn thấy vẻ dịu dàng của cô. Hóa ra là khi độc lập thì cô lại rất mạnh mẽ, y như một tên con trai nhưng khi có gia đình ở bên, cô lại biến hình về đúng bản chất của mình, là một cô gái đáng yêu. Bố Lâm thấy Tử Danh và Vũ Phúc nhìn với ánh mắt chăm chú và có chút hài hước, ông liền “gõ miếng keo 502” đáng dính chặt trên người ra rồi rót nước tiếp khách. Ông từ từ hỏi han tên tuổi từng người rồi kể chuyện, tạo bầu không khí rất thoải mái. Lục Nhi sau khi chơi chán ngoài phòng khách thì tung tung vào bếp với ý định xấu xa: “Ăn vụng thức ăn của mẹ” Vậy là cô vào bếp hỏi han mẹ vài câu rồi nhân lúc mẹ quay đi, ăn vụng một miếng sườn xào chua ngọt. Oa, vẫn là cái hương vị tuyệt vời ấy. Cô lại cúi người rón thêm miếng nữa. “Hừm...” Cô giật thót, nhònm nhòam quay sang tí mắt cười với mẹ. Mẹ Lâm gõ vào đầu cô một cái. Lục Nhi cười tươi nịnh nọt mẹ:

- Mẹ, mẹ không thưởng cho con công con tìm anh về à?

- Thưởng cái đánh ý. Lên từ bao giờ mà bay giờ mới cho tin hả?

- Ô mẹ hay nhí. Mẹ tưởng tìm anh mà dễ ả? Anh í lớp 12 đấy, con lớp 11 khó tìm lắm nhá - Cô lên mặt.

- Được rồi, mẹ biết công của cô là lớn nhất rồi. Mà Lục Văn là đứa nào? - Mẹ Lâm nhẹ nhàng nói.

- À... à Lục Văn... anh ấy - Cô không biết nên nói với mẹ như thế nào nữa -... là
- Là ai? - Mẹ Lâm ngoái cổ ra phòng khách nhìn.
- ... Là người mặc áo xanh kia đấy. Anh ấy tên Vũ Phúc.
- Vũ Phúc sao? Lục Văn của mẹ. Nhưng mà sao con biết?
- Con... nhờ bạn tìm hộ.
- Ôi trời con trai tôi, càng lớn càng đẹp kìa. Mà con chắc là nó chứ? Mẹ thấy cứ không giống sao sao ý.
- Mẹ... chắc mẹ không quen đấy. Đến giờ rồi, cơm thôi mẹ ơi.

Lục Nhi nhanh chóng đi dọn bàn. Mẹ Lâm nhìn nét mặt con gái, dường như đã hiểu được phần nào...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Mẹ Lâm dọn cơm lên, cả nhà quây quần lại. Lục Nhi và mẹ ngồi đầu nôi, Thiên Hàn ngồi kế Lục Nhi, sau đó là Vũ Phúc rồi đến Từ Danh. Trong bữa cơm, bố Lâm gọi rất nhiều chuyện để nói, làm không khí bớt căng thẳng hơn nhiều. Đang nói mấy câu vui vui, bỗng mẹ Lâm tươi cười hỏi:

- Các cháu tên là gì ấy nhỉ? Bây giờ bác bận quá vẫn chưa biết tên.

Nghe vợ nói vậy, bố Lâm cười theo:

- Phải đấy, các cháu giới thiệu một chút về bản thân và gia đình cho bác nghe xem nào.

Nói rồi ông chỉ Thiên Hàn đang chau mày nhìn mấy món trước mặt:

- Bắt đầu từ cháu nào. Cháu là ...

Hắn đành không trả lời nhưng thấy Lục Nhi chăm chăm nhìn hắn nên đành phải mở miệng:

- Cháu là Đường Thiên Hàn, cùng lớp với Lục Quân. Mẹ cháu mất sớm, cháu ở cùng với bố và bà nội.

Mẹ Lâm tò mò hỏi:

- Cô nhìn cháu có vẻ rất quen. Bố cháu tên là gì vậy? Có khi cô biết đấy.

- Đường ... - Hắn nhàn nhạt nói.

Lục Nhi ngắt lời hắn:

- Bố cậu ấy là một người trên thành phố, làm sao mẹ biết được. Thôi để Từ Danh giới thiệu đi. Anh Từ Danh ... - Lục Nhi thật sự sợ mẹ biết đây là con của Đường Thanh Duy, nhất định sẽ đuổi thẳng.

Từ Danh nhẹ nhàng cười, trầm âm đáp:

- Cháu là Doãn Từ Danh, học trên Lục Quân một lớp. Cháu ở Nam An cùng bố mẹ nuôi. Cháu lạc bố mẹ nuôi từ nhỏ.

- Lạc sao? - Bố Lâm nghiêm túc hỏi.

- Vâng, nhưng cháu bị lạc ở Lương Giang, còn cậu bạn đây mới lạc ở Liên Xương bác ạ - Từ Danh xua tay, vỗ vai Vũ Phúc.

Bố Lâm quay sang Vũ Phúc, nói:

- Cháu là ...

- Cháu là Vũ Phúc ạ. Cháu bị lạc ở Liên Xương từ năm 3 tuổi. Nghe Lục Quân nói anh trai bị lạc có thông tin như cháu nên cháu mới về đây thử xem

sao.Biết đâu ...

- Cô ... Cháu là người bị lạc mà Lục Nhi ... à, Lục Quân nói đấy sao? - Mẹ Lâm nhìn thẳng vào Vũ Phúc, ánh mắt mong chờ.

- Vâng. Là cháu. Vậy nên hôm nay cháu muốn về đây thử xem. À, cô ăn đi ạ, thức ăn nguội rồi.

Vũ Phúc vừa nói vừa đưa tay gấp thức ăn bỏ vào bát mẹ Lâm. Mẹ Lâm nhìn vào cánh tay cậu, nụ cười phút chốc cứng đờ. Nhưng vì trước mặt khách nên vẫn phải tiếp tục cười, ậm ừ nhận miếng thức ăn. Lục Nhi sau khi cúi người lấy giấy không được, đành phải bảo Tử Danh lấy hộ. Mẹ Lâm lại nhìn theo. Bà không nói gì nữa, vẫn tiếp tục ăn nhưng miếng không còn ngon như trước. Vì bố Lâm không hỏi mấy câu liên quan đến con trai thất lạc nữa mà chuyển sang tán gẫu nên không khí đã bớt ngột ngạt hơn. Bố Lâm lôi mấy chai bia ra uống, tuy từ chối nhưng sau khi ông nói: "Con trai không biết uống bia thì không phải là con trai đâu nhé!" thì 3 cậu thanh niên đều khui bia uống. Vũ Phúc đưa cho Lục Nhi một lon, ép uống. Bố Lâm vừa định mở miệng can thì đã có ai đó nhanh hơn, cầm lấy lon bia của Lục Nhi, nói:

- Cậu ấy dị ứng với bia. Để tôi

Nói rồi dốc ngược lên uống ...

*****Sau khi chờ mọi người ăn xong, Lục Nhi cùng mẹ dọn mâm, mẹ Lâm sợ ý đánh vỡ một cái bát. Bố Lâm đang bên ngoài nói chuyện, nghe thấy tiếng vỡ liền chạy vào, nghe thấy mẹ Lâm bảo:

- Minh... Vũ Phúc là...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Bố Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Minh, ý mình là sao?

Lục Nhi lấy băng cầm máu cho mẹ. Mẹ Lâm cầm lấy băng, thờ dãi nhìn sang chồng:

- Vũ Phúc ... không phải là Lục Văn.

Bố Lâm lại ngạc nhiên lần nữa. Ông sa sầm mặt mày, không giữ nổi bình tĩnh, hỏi lại:

- Minh ... sao lại vậy? Minh giải thích tôi nghe xem nào.

- Tôi đề ra nó tôi biết chứ. Trên cánh tay phải của nó có một cái bớt màu xanh dương. Mà vừa nãy lúc nó gấp thức ăn cho tôi lại không có. Minh nói xem ...

Bố Lâm cười trừ:

- Minh ơi, biết đâu nó mờ đi rồi hoặc cái bớt ở bên trên nơi mình không nhìn thấy thì sao? Minh thì ... Để tôi kiểm tra xem sao. Đi với tôi.

Nói rồi bố Lâm cùng mẹ ra phòng khách. Vừa thấy mẹ Lâm có băng ở tay, Tử Danh tinh ý huých vai Vũ Phúc lúc này đang chơi game. Vũ Phúc liền sang ngồi cùng mẹ Lâm, ân cần hỏi:

- Cô, cô làm sao thế này?

Mẹ Lâm cười nhẹ:

- Cô sơ ý làm đứt tay ý mà.

- Cô phải cẩn thận chứ - Cậu ta trách nhẹ.

Bố Lâm cũng cười theo. Ông rót nước cho Tử Danh và Thiên Hàn. Tử Danh vui vẻ nói chuyện còn Đường thiếu gia lại tự nhiên cầm tách uống, không mấy chú tâm đến cuộc nói chuyện vô vị kia. Lúc đưa tách cho Vũ Phúc, bố Lâm cố tình đưa thật nhanh. Vậy là nước trong tách bắn vào áo làm áo bị ướt gần hết. Bố Lâm vội đứng lên, Vũ Phúc theo phản ứng phẩy phẩy áo. Vậy là bố Lâm được thế, làm vẻ lo lắng:

- Chết rồi. Bác xin lỗi.

- À không sao đâu bác.
- Mau cởi áo ra đi - Mẹ Lâm đứng lên theo.
- À thôi cô ạ - Vũ Phúc gãi đầu.
- Không phải ngại.Mau thay ra đi. Tiểu Quân, lấy áo cho Tiểu Phúc.Nhanh - Mẹ Lâm phẩy tay cho cô.

Cô nhìn qua mắt mẹ là có thể hiểu nên cô từ từ mò quần áo. Thiên Hàn nhàn nhả như đang xem một màn kịch hay, từ từ uống nước. Vũ Phúc cũng không thích mặc chiếc áo ướt nên liền cởi áo ngoài ra. Áo khoác vừa cởi ra, áo phông ngắn tay lấp ló bên trong. Bố mẹ Lâm hồi hộp chăm chăm nhìn vào tay phải Vũ Phúc. Tuy nhiên sự trắng trẻo và nhẵn bóng của nó đã làm hai người thất vọng. Đó là đáp án cuối cùng. Phải, Vũ Phúc không phải là con trai Lục Văn của họ. Vậy là sau khi Vũ Phúc mặc áo vào, bố Lâm vẫn nói chuyện bình thường còn mẹ Lâm cười nhẹ rồi vào phòng. Bà thất vọng nhìn quần áo hồi bé của Lục Văn

Sau khi nói chuyện xong, Lục Nhi dẫn mọi người lên phòng. Tuy căn nhà chỉ vền vẹn 2 tầng nhưng cũng có 4 phòng ngủ. Bố mẹ Lâm ở phòng dưới tầng. Từ Danh, Vũ Phúc ở phòng kế bên. Căn nhà nhỏ được trang trí giản dị với màu trắng nhã nhặn, những đồ trong nhà đồng màu nhìn vô cùng bắt mắt. Lục Nhi thì tất nhiên là ở phòng của cô rồi còn Thiên Hàn ở phòng bên cạnh dành cho khách. Lúc đầu dẫn Thiên Hàn lên phòng, hấn tự tiện đi không nhìn đường, vậy là xông thẳng vào phòng cô. Đúng là phòng của con gái mà. Vừa vào hấn đã thấy hình idol treo đầy phòng. Căn phòng màu tím nhạt tạo nên sự ấm áp, thêm vào đó, phía cửa sổ có khá nhiều cây cảnh. Chúng vươn người lấy ánh sáng, trông thật dễ liên tưởng đến cô. Thiên Hàn bất giác bật cười. Thấy hấn cười, cô véo tay hấn rồi lúi húi về phòng dành cho khách. Đường thiếu gia cũng không phản đối mà chỉ im lặng đi theo. Vào đến cửa phòng, hấn chưa kịp quan sát đã bị một " thứ gì" đó mềm mềm dính vào người. Hấn cúi người xuống thì thấy Lục Nhi đang ở trong lòng. Thấy hấn ngạc nhiên, cô ngượng ngùng giải thích:

- Tôi ... bị chẹo chân. Anh đừng hiểu nhầm.

Hấn tỉnh bơ đáp:

- Tôi đâu nói gì. Là cô tự làm tự giải thích mà - Ánh mắt hấn hiện lên tia trêu chọc - Hay là cô cố ý?
- Anh điên à? - Cô nhìn thẳng vào mắt hấn ...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Hôm sau, Lục Nhi được giao cho nhiệm vụ dẫn bạn đi thăm quan. Mặc dù không nhận đúng con trai nhưng bố mẹ Lâm vẫn rất yêu quý Từ Danh, Vũ Phúc và Thiên Hàn. Hôm nay họ định đi cùng nhưng bố Lâm lại phải lên thành phố giao hàng, mẹ Lâm cũng phải đi thăm người ốm nên chỉ có Lục Nhi “cầm đầu” nhóm đi thăm quan quanh thành phố. Lục Nhi đang nghĩ nên dẫn mọi người đi đâu trước thì thấy trước cửa có chiếc xe BMW sang trọng. Cô ngơ ngác nhìn Thiên Hàn.Hấn chỉ lạnh nhạt lên tiếng:

- Thành phố này tôi đi hết rồi. Tôi đến nhà bạn rồi về riêng, cứ đi trước không cần đợi tôi.

Nói rồi cầm va li ném vào ô tô sang trọng kia, đóng sập cửa lại trước mắt mọi người. Cô chỉ rửa thầm“ Cái tên cao ngạo này. Thật là... Ai vô phúc mới dính vào hấn” { Vậy chắc Lục Nhi là “vô phúc” nhất quả đất rồi????} Từ Danh khẽ cười rồi cùng Lục Nhi lúc này đang lăm bắm bắt xe bus đi.

*****???

Thiên Hàn bước vào bar, cười đầy ẩn ý với thanh niên đang ngồi lác lác ly rượu trên tay. Ly rượu đỏ nhạt sóng sánh. Thiên Hàn ngồi cạnh, vỗ vai người đó. Cậu ta không ngẩng mặt lên, khàn khàn nói:

- Chú mày đến đây không nói gì với anh là sao?

Thiên Hàn khẽ nhếch miệng, nụ cười thoáng qua:

- Không hổ danh là Dương Tuấn Vương. Đúng là không có gì có thể lọt qua được mắt anh.

Cậu thanh niên tên Dương Tuấn Vương khẽ cười, nụ cười có chút ngạo mạn và cô độc. Cậu ta quả thật là rất đẹp, đẹp như một pho tượng được đúc ra vậy. Trang phục cậu ta mặc tuy thoát nhìn có vẻ giản dị nhưng cũng là đồ hiệu. Khuôn mặt hoàn mỹ cùng vóc người cân đối thu hút mọi ánh nhìn của những người đi qua, thỉnh thoảng còn có cô gái mạnh bạo tiến đến đưa số điện thoại. Thiên Hàn cũng gọi một ly rượu màu xanh lam, chậm rãi cảm lên lác qua lác lại, trầm trầm nói:

- Hiệu trưởng Trương sắp ki luật cho anh nghỉ rồi.

Dương Tuấn Vương khẽ cười, nhấp một ngụm rượu rồi nói:

- Sợ ki luật thì anh đã không đến đây rồi.

Nghe giọng điệu thân nhiên của Tuấn Vương, hấn cũng bình thân nói:

- Đi vậy là quá đủ rồi.Mau về đi, đất ở đây không thừa cho anh di cư đâu.

Tuấn Vương đặt ly rượu xuống, trên môi là nụ cười nhạt:

- Chú có nghĩ chú vừa nói một câu hài hước không?

- Em không chắc. Như vậy đối với em đã là một thành công lớn rồi.

- Chú quên đi.Nói chuyện với chú thật là nhạt quá.

- Vậy sao 10 năm qua anh cứ bám dính lấy em mà tâm sự là sao?

- Là do anh không có ai nói chuyện thôi.

- Anh thật là... nhạt nhẽo quá.

- Quên đi.Chú đến đây làm gì? - Tuấn Vương lại nhấp thêm ngụm rượu.

- Đến xem kịch hay - Ánh mắt hấn bỗng trở nên vô cùng “xấu xa”

- Kịch hay? - Tuấn Vương khó hiểu nhìn sang.

- Phải, nhưng mà hết mất rồi.

- Quá nhàm - Tuấn Vương vừa nói vừa từ tốn uống hết ly rượu.

- Cô gái Tây đó hôm nào lại đến tận trường hỏi em tung tích của anh. Anh chấm dứt với cô ta đi cho em nhờ.

- Chú tưởng anh muốn dây dưa với cô ta sao? Cứng đầu thật đấy, đã bảo có bạn gái mới rồi mà cứ bám theo.- Tuấn Vương từ từ xả hết ra -... Mà chú còn nói anh à? Tháng trước có em Liên Hoa đến tìm anh hỏi về chú đấy.

-....

- Ô mà nói mới nhớ, sao từ đó đến nay không thấy nữa nhỉ? - Tuấn Vương quay mặt sang, ánh mắt tò mò.

- Em hình như thích một người rồi.

- Chú lại lên con à?

- Không, em thích cô ấy thật đấy!

- Tên là gì để tôi xem mặt cô bé sắp trở thành nạn nhân xấu số tiếp theo của chú nào!!!

-.....

[Câu chuyện nhỏ số 1]

Sau khi nghe Thiên Hàn nói có thích một người, Lục Nhi tối hôm đó không ngủ được mà len lén thức để suy nghĩ:“ Là ai được nhỉ? Khả năng lớn nhất mà cô nghĩ đến là Hàn tiểu thư - Hàn Âu Nhã. Cô ấy quả thật rất tuyệt vời. Mọi mặt của cô ấy đều hoàn hảo. Hơn nữa lại còn là người mà Thiên Hàn mong nhớ từ lâu. Vậy sao hấn lại bảo không lấy cô ấy mà thích một người khác nhỉ? Có khi nào... hấn muốn cô ấy làm nũng xin lỗi nhỉ? Cũng có thể lắm chứ. Nhưng mà Âu Nhã tính tình trầm ổn dịu dàng, không hề có biểu hiện “tưng tửng” như hấn nói. Vậy có thể không phải là Âu Nhã thật rồi. Có khi nào là Thương Đình Lan không nhỉ? Cô ấy cũng khá “tưng” cơ mà. Nhưng mà cô ấy có dung nhan rất tuyệt, không hề “ngiêng nước đổ thùng” như lời hấn kể tí nào. Hơn nữa cô ấy đâu có góc ghech đâu, cô ấy rất thông minh mà. Chắc cũng không phải cô ấy. Vậy là ai nữa nhỉ? Tên biến thái này thật làm người ta tức chết mà”

Cô suy nghĩ một lúc mới sực nhớ:“ Tại sao mình phải nghĩ về cái vấn đề này nhỉ? Hấn yêu ai lấy ai cũng không liên quan đến mình. Đầu óc mình thật là...”

>Sáng hôm sau<

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, cô buột miệng hỏi:

- Người anh yêu là ai vậy?

Thấy cô gái nhỏ đôi mắt thâm quầng, hần thương cảm, lên tiếng:

- Đồ ngốc. Là...

Đúng lúc này, điện thoại của Lục Nhi vang lên, cô quên mất điều thắc mắc vừa nãy, vui vẻ đi nghe điện thoại. Hần thấy cô gọi “ anh Từ Danh”, ngọn lửa thương cảm vừa bùng lên đã bị dập tắt. Vậy là Thiên Hân đã có 1 ngày ảm ức như vậy đấy!!!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Tối nay là buổi tối cuối cùng ở lại nhà nên Lục Nhi quần lấy bố mẹ không rời. Cô đòi ngủ chung nhưng bị bố mẹ gạt phắt đi, đành ôm một bụng ảm ức vào giường. Vừa đặt người xuống giường, đang tính mở truyện ngôn tình offline đọc thì điện thoại rung lên một cái. Cô lười biếng cầm điện thoại lên. Ách, lại là " Thiên Hân soái ca". Đã nhớ là phải đổi tên đi, vậy mà cô lại quên mất không đổi. Tí nữa nhớ phải đổi mới được. { Có khi ai đó cố tình giữ lại ý chứ } Vừa bấm nút nghe, cô đã nghe thấy giọng nói bá đạo quen thuộc:

- Tôi để quên sợi dây chuyền ở nhà cô rồi. Bây giờ cô mau đi tìm đi. Bao giờ tìm được gọi ngay cho tôi. Không tìm được thì báo hiệu trưởng cũ của cô xác định nhận lại cô đi.

Không để cô có cơ hội trả lời, hần dập luôn máy. Lục Nhi sau khi máu đã lên đến não, kịp hiểu ra vấn đề rằng hần vừa " nhò và " cô thì hần đã dập máy. Cô chỉ biết ú ớ nhìn vào điện thoại, tuy ảm ức trong lòng nhưng cũng đành chịu, đành phải sang phòng hần ở tìm dây chuyền. Theo trí nhớ của cô thì đó là một sợi dây chuyền mỏng, trên đó có mặt hình trái tim bằng đá hồng ngọc. Nhìn kiểu dáng thì là của con gái, nhưng sao hần lại trân trọng vậy? Cô mới chỉ được nhìn có 2 lần là lúc hần để quên trên bàn nên cũng không thể nhớ chi tiết được. Vậy là cô bắt đầu quá trình "mò dây đáy phòng" cho hần. Cô gần như lục tung căn phòng lên rồi mà vẫn không thấy. Nghe bên phòng có tiếng động, bố Lâm gõ cửa phòng hỏi:

- Tiểu bạch yêu, có chuyện gì vậy?

Cô nói với giọng vội vàng:

- Bố có thấy sợi dây chuyền có mặt đá hình trái tim đâu không? Con đang tìm nó.

Bố Lâm chau mày nghĩ khoảng 5 giây rồi vỗ tay, cười nói:

- Mẹ con, mẹ con có nhặt được sợi dây đó.

- Vậy ạ? - Giọng cô trở nên vui mừng, mau lẹ chạy xuống phòng khách.

Lúc này mẹ Lâm đang trò chuyện với Từ Danh { Vũ Phúc ngủ lăn ra rồi } Cô bám lấy tay mẹ, hỏi:

- Mẹ, sợi dây chuyền mẹ nhặt được đâu?

- Sợi dây? Cái này à? - Vừa nói mẹ Lâm vừa rút một sợi dây từ túi quần ra - Mẹ vừa nhặt được đấy. Của cậu kia à?

- Vâng, của Thiên Hân. Vừa nãy không tìm được, cậu ấy đã điện cho con.

Cô vui vẻ huýt sáo, cầm điện thoại bấm "Thiên Hân soái ca". Vừa nghe tiếng nhắc máy, cô đã cướp lời nói trước:

- Tôi tìm được rồi. Mai tôi sẽ mang cho anh.

Bên đầu dây bên kia là một giọng nói trầm ấm khá lạ:

- Cô bé, cô tên là gì?

Cô xem lại số, đúng là hần. Vậy còn tiếng nói khác lạ kia ở đâu ra? Cô ngập ngừng hỏi lại:

- Cho hỏi đây có phải là số của Thiên Hân không?

- Phải.

- Vậy cậu ta đâu? Tôi muốn gặp cậu ta. À mà thôi không cần đâu, anh cứ bảo với cậu ta là tôi đã tìm được dây chuyền. Tạm ...

Cô còn chưa dứt câu " Tạm biệt" đã bị đối phương cắt lời:

- Cô mau đến vắc xác nó về đi. Bây giờ nó say quá rồi, không thể về được nữa. Tôi lại có công việc phải đi ngay bây giờ. Nhờ cô, nó ở quán M phố R, đến ngay nhé. Chào.

Nói xong đối phương dập máy luôn làm cô dờ khóc dờ cười nhìn điện thoại. Tên biến thái này, vừa nãy còn quát ầm lên bắt cô làm theo lời hắn mà giờ đã say mềm ra rồi. Thật mất thể diện quá mà! Cô suy nghĩ xem có nên đi không thì sợi dây chuyền dường như lóe lên 1 ánh sáng nhạt, cô ngạc nhiên nhìn lại. Và cuối cùng cô cũng quyết định đi đến quán M. Mẹ Lâm thấy trời tối mà cô còn ra ngoài, vừa hỏi: " Tôi rồi ..." thì cô đã ngắt lời mà không quay đầu lại: " Con đến nhà Lạc Vũ có việc" { Lạc Vũ là bạn thân của Lạc Nhi khi cô còn học ở quê. Lúc Lạc Nhi chuyển lên thành phố, Lạc Vũ đã khóc suốt 3 ngày }

> Tại quán M <

Vừa dập máy, Tuấn Vương đã tỉnh nghịch nói:

- Cô ấy đến đây là cô ấy yêu cậu. Cứ chờ tôi thử nghiệm cho mà xem.

Thiên Hàn khẽ liếc Tuấn Vương, tuy miệng luôn nói: " Quá nhạt, quá nhàm" nhưng trong lòng luôn cầu mong Lạc Nhi đến. Điều này vô cùng quan trọng, chứng minh trong lòng cô có hắn hay không. Cô nhất định phải đến đây, Lâm Lạc Nhi ...

< To be continued >

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Tôi Thích Em

Lạc Nhi vội vàng đến bar M nhưng bị chặn lại ở cửa. Cô ngỡ ngàng hỏi:

- Tại sao? Tôi cần vào gấp, bạn tôi đang trong đó.

Hóa ra là quán này phải có thẻ hội viên mới vào được. Vậy là Lạc Nhi tội nghiệp không có thẻ đành lo lắng đứng ngoài. Đúng lúc này Tuấn Vương ra nghe điện thoại, nhìn thấy cô bé xinh xắn đang trực trực, đành lên tiếng nói với nhân viên:

- Cô ấy là bạn tôi. Cậu hãy để cô ấy vào.

Nam nhân viên nghe tiếng nói, cúi người:

- Dương thiếu gia. Nếu là bạn thiếu gia thì mời tiểu thư vào.

Lạc Nhi được vào cửa, tuy vui mừng nhưng cũng quên cảm ơn ân nhân kia:

- Cảm ơn anh rất nhiều.

- Cô bé vào tìm ai?

- Một người bạn thôi. Tôi quên mất, xin phép anh tôi đi trước. Anh cho số tôi, có dịp nhất định sẽ trả lại.

- Thôi khỏi cần, vào tìm bạn rồi mau đi đi. Ở đây không tốt đâu.

Nói xong cười dịu dàng rồi xoay người rời đi. Lạc Nhi cũng lịch sự cười lại rồi nhanh chân nhanh tay đi tìm hắn. Chà, khu này đông vậy sao biết được hắn ở đâu cơ chứ.

Cô mon men vào từng góc mà vẫn chưa lùng được hắn. Vậy là thấy có nhân viên nữ đi qua, cô liền tóm lại hỏi:

- Cô gì ơi, cho tôi hỏi là Đường Thiên ... à, không Đường thiếu gia đang ở khu nào vậy?

Cô nhân viên khẽ "a" lên một tiếng:

- Cô tìm Đường thiếu gia sao? Cậu ấy khu

J đấy.

- Khu J sao? Cảm ơn cô nhiều - Lục Nhi tươi cười đi theo hướng cô nhân viên vừa chỉ.

> Cùng lúc đó, ở khu J <

Tuấn Vương lười biếng dựa vào bàn, xoay người nhìn ra phía đám người đang nhảy nhót. Thấy Thiên Hàn có vẻ không vui đang chậm rãi uống rượu, Tuấn Vương lại nổi hứng trêu cậu ta:

- Hàn, chú làm sao vậy? Cô gái kia thì sao? Chưa đến à?

- Cô ấy ngốc nghếch vậy chưa chắc đã tìm được chỗ này ...

- Anh tò mò về cô gái này lắm rồi đấy nhá.

-

- À mà vừa nãy ở ngoài kia, anh gặp một cô bé chắc cấp 3, xinh xắn, ngây thơ không được nhân viên cho vào. Vậy là anh liền ra giúp, nói là bạn, nhân viên liền cho vào. Chú ...

- Cô ấy trông thế nào? - Hấn ngắt lời.

- Khá xinh xắn, trắng trẻo, có vẻ ngây thơ ngốc nghếch lắm - Tuấn Vương đang nghĩ ra từ để miêu tả "cô bé đó" thì bỗng nhìn thấy phía xa có người, anh liền vỗ vai Thiên Hàn - Đấy, chính là cô bé đó đấy.

Thiên Hàn quay lại theo phản xạ. Đúng là cô nàng ngốc nghếch đó rồi. Hấn chỉ khẽ cong môi lên, khóe mắt là nụ cười mãn nguyện. Lục Nhi sau một hồi "lùng sục" thì cuối cùng cũng "nhận dạng" được Thiên Hàn. Cô nhanh chóng chạy lại, không để ý đến xung quanh gì hết:

- Thiên Hàn, sao bảo anh bị say rồi cơ mà.

- Tôi đâu nói vậy. Là bạn tôi gọi điện cho cô mà.

- Cái gì?!!

Lục Nhi vừa mới thốt lên được một câu thì đã nghe có tiếng nói:

- Cô bé, lại gặp em rồi.

Sau một giây định hình, cô đã nhớ ra "nhân vật" này. Cô liền nở nụ cười:

- Là anh sao? Anh là ...

- Dương Tuấn Vương. Em là Lâm Lục Nhi phải không?

- Phải. Anh là bạn của tên biến thái này sao?

- Biến thái ư? Hàn, chú mới đổi tên à? - Bị nguyệt một cái từ ai đó, Tuấn Vương đành đổi chủ đề - Em đến đây tìm Hàn sao?

- Em không rành vậy đâu.

Vừa định đáp, Tuấn Vương thấy điện thoại rung, đành nghe rồi xin phép ra gặp bạn. Thiên Hàn với Lục Nhi ngồi nói chuyện một lúc thì thấy anh quay lại, dẫn theo một cô gái vô cùng xinh đẹp. Cô gái nhìn thấy Thiên Hàn một cái liền nhảy bổ vào, dúi đầu vào ngực hấn, âu yếm nói:

- Sao lâu rồi cậu mới tới đây? Cậu làm chị nhớ chết đi được. Hôm nay chúng ta chơi đến sáng nhé

Thiên Hàn còn chưa kịp phản ứng, Lục Nhi đã lên tiếng, giọng có vẻ ngượng ngập:

- À ... ừm ... nếu anh bận thì tôi về trước đây. Chào mọi người.

Thấy Lục Nhi dửng dưng đứng đấy, Thiên Hàn cũng đẩy cô gái đó ra rồi chạy theo cô. Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tuấn Vương khẽ nở nụ cười còn cô gái uể oải nói:

- Thằng bé này sao dạo này khù khờ vậy. Làm chị lại phải ra tay nữa.

Cô gái này chân ngắn mà sao đi nhanh vậy, loáng một cái đã ra khỏi cửa rồi. Cô vừa định bắt xe bus về thì bị 1 cánh tay kéo lại, làm người cô theo quán tính bị hất ngược về sau. Đầu người cô va vào ngực hấn làm cô ngửi thấy mùi bạc hà thanh mát. Cô vừa định giãy khỏi thì hấn lên tiếng:

- Sao em cứ bắt tôi phải nói ra trước vậy?

Im lặng vài giây, hấn tiếp lời:

- ... Tôi thích em

< To be continued >

p/s: xl cả nhà hôm nay đăng muộn nhé.tại hôm nay mãi xem bóng đá Việt Nam - Myanmar nên quên mất lịch. À mà hôm nay cũng thông báo luôn với mọi người đây: Tui sẽ tiếp tục đính công cho đến hết 2 tuần nữa(lại thi tiếp) cho nên truyện sẽ tạm dừng trong khoảng thời gian này. Bao giờ có truyện tiếp tui sẽ đăng lên wall. Kamsa

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Thiên Hàn cứ ôm Lục Nhi vào lòng còn cô lại cứ đờ người ra. Thật sự là vòng tay của hấn rất ấm áp. Thấy có nhiều người nhìn, cô ngượng ngùng bảo:

- Anh... bỏ tôi ra đi. Anh... anh say rồi. Chắc Dương thiếu gia đang chờ anh đấy, anh mau vào đi rồi tí anh ấy đưa về.

Nói xong cô ngượng ngùng rời khỏi vòng tay hấn rồi chạy khá nhanh. Thiên Hàn ngây ngốc nhìn theo bóng lưng cô, hết lớn:

- Tôi nói thật đấy, tôi không say đâu!!!

{ Đây có thể coi là một lời tỏ tình không nhỉ?????? }

Lục Nhi rõ cố chạy nhanh đi, vậy mà cô vẫn nghe thấy tiếng hét của hấn đằng sau, càng đi nhanh. Còn Thiên Hàn, sau khi nói hết ra, tâm trạng thật sự rất tốt, mãi mê chăm chú nhìn cô nàng ngốc kia. Vì vậy sau khi cô đi khoảng 15' sau, hấn mới quay lại bar. 15' qua hấn chỉ có nhìn bóng lưng cô rồi nhớ lại những điều vừa xảy ra, lại khẽ cười một mình. Lúc thấy hấn khẽ cười bước vào bar, Tuấn Vương biết là tên em ngốc đã “hoàn thành nhiệm vụ” nên liền kéo ghế ngồi gần, hỏi chuyện luôn:

- Này, xảy ra gì rồi? Chú kể anh nghe coi nào. Sao lại chỉ có mình chú quay lại vậy hả?

Hấn không trả lời mà chỉ nhếch miệng lên rồi khẽ nhấp nhẹ cốc rượu mà Tuấn Vương đang uống dở. Dương thiếu gia nhìn cảnh tượng trước mắt mà không thể tin nổi đó là Đường thiếu gia nổi tiếng sạch sẽ:D

*****??*****

Sau khi chạy ra khỏi bar, Lục Nhi liền bắt xe bus, một mạch về thẳng nhà. Lúc này cũng đã là gần 10h rồi. Cả khu cũng đã tắt gần hết điện. Vậy mà nhà cô vẫn chưa ngủ, có khi là chờ cô rồi. Vậy là cô đi nhanh hơn. Vừa vào đến cổng, Từ Danh đã chạy đến, vẻ mặt có chút lo lắng:

- Em vừa đi đâu về vậy?

- À em... - Cô ấp úng.

- Thôi, lạnh rồi, lại muộn nữa, vào nhà ngủ đã rồi mai nói sau nhé!

Đương nhiên là cô không còn gì vui hơn rồi. Thấy Từ Danh bỏ qua chuyện cô về muộn, cô liền vui vẻ chào anh rồi lên phòng ngủ. Cô đặt lưng xuống, nằm nghiêng về một bên, bắt đầu hồi tưởng lại những chuyện vừa xảy ra: “Hình như là vừa nãy hấn... Thiên Hàn đã... nói thích mình hay sao ý nhỉ? { hình như cái đầu bà ý, thật chứ hình như gì???? } Ồ, vậy không lẽ cái người hấn bảo là mình sao? { Vâng, không là bà chẳng lẽ là tui??????? tui thấy bà chỉ này cái gì cũng biết nhưng do ế dài hạn nên mấy cái vụ yêu đương này kiến thức vô cùng hạn hẹp... hừm } Không lẽ vừa nãy là hấn tỏ tình với mình sao? Tò tình gì mà bá đạo quá vậy, lại còn không lằng mạn nữa chứ. Nhưng mà sao trong lòng mình cứ có cảm giác ấm áp vậy nhỉ? Có khi nào... mình cũng thích hấn không? Với tính cách ngông cuồng kiêu ngạo không biết thất bại là gì của hấn thì mình có nên “đá” hấn một phen, lên mặt làm giá với hấn không nhỉ? Cơ mà nếu “đá” hấn, hấn lại bỏ cuộc luôn thì sao? Mình thấy tiếc sao ý, hấn là cực phẩm mà???? Ôi trời khó nghĩ quá, mai phải gặp hấn rồi. Trả lời sao giờ??”

Cô cứ lảm bảm tự hỏi rồi tự trả lời, đến tận 12h đêm vẫn chưa ngủ được. Vậy là cô lấy điện thoại bấm số của Lạc Vũ (bạn Lạc Nhi đó????), vừa đếm được 5 tiếng chuông thì đầu bên kia bắt máy:

- Lâm Lạc Nhi, cậu có thể gọi vào lúc khác nhưng sao cậu cứ ne gọi vào giờ tớ đang ngủ là sao hả? Oáp...

- Xin lỗi xin lỗi Lạc Vũ. Tớ có tâm sự muốn hỏi chuyên gia Lạc Vũ đây - Lạc Nhi dùng giọng thật ngọt để “dụ dỗ” Lạc Vũ đang ngái ngủ.

- À được, chuyên gia có mặt - Đúng như Lạc Nhi dự đoán, cứ nói Lạc Vũ là chuyên gia thì dù có thế nào cậu ta cũng sẽ vui vẻ giúp bạn???? - Nói đi xem nào.

- Này, nếu có một tên thuộc loại cực phẩm, hiếm có khó tìm mà bảo với cậu là: “Tôi thích em” thì cậu sẽ trả lời như thế nào?

- Cực phẩm luôn á? Nhận lời luôn chứ lo nghĩ gì nữa.

- Cậu điên à? Tuy là cực phẩm nhưng cũng có nhiều điểm xấu như là rất lẳng nhăng ý

- Lẳng nhăng thì không thể tha thứ được, nhưng khi mà cực phẩm tìm được người mà hần yêu đến phát điên thì cứ yên tâm, có thả ra cũng không sợ mất... - Ngừng lại ba giây, Lạc Vũ lên tiếng tiếp -... Này, đừng nói với tớ là cậu “vớ” được cực phẩm nhá. Tên gì? Ở đâu? Cực phẩm như thế nào? Nói mau nói mau tớ tò mò quá rồi đây.

- À... Tớ làm gì có phúc mà “nhặt” được cực phẩm chứ. Là... là bạn của bạn tớ trên Nam An.

- Cậu nghĩ có thể lừa được tớ sao hả? Khai mau, đó là cực phẩm nào?

- À là... Đường Thiên Hàn.

- Đường Thiên Hàn??? Đường thiếu gia của Đường thị á??? Trời đất ơi cậu như thế nào mà lọt được vào mắt xanh của anh ấy vậy hả?

- Tớ không biết gì hết.

- Nếu là Đường Thiên Hàn thì cậu phải giữ chặt tay lại. Cực phẩm của cực phẩm đấy, hiểu chưa?

- Cực phẩm của cực phẩm?

- Chính xác tìm được người như anh ấy bây giờ khó hơn lên trời: vừa đẹp trai, vừa ga lãng, vừa tài giỏi lại có một tương lai chói lòa ở phía trước nữa chứ. Thôi mai rảnh rồi buôn chuyện sau, mẹ tớ phát hiện ra tớ tỉnh dậy rồi. Nhớ không được bỏ qua đâu đấy. Bye bye ha...

Dập máy, cô nghĩ lại câu của Lạc Vũ, hần thật sự là cực phẩm của cực phẩm sao???

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Biển Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Hàn Ca Bá Đạo

Sáng hôm sau lên đường sớm, tuy còn bịn rịn nhưng Lạc Nhi không còn nũng nịu như lúc trước nữa. Cô ôm ấp mẹ một cái rồi lên xe bố chở ra bến xe. Ba người lại quyết định đi tàu về trường. Trước khi lên tàu, bố Lâm bắt tay Vũ Phúc, bảo:

- Tuy cháu không phải đứa con trai mà bác tìm kiếm nhưng cháu đừng vì thế mà ngại, lúc nào cháu cũng có thể về đây được. Vợ chồng bác luôn coi các cháu là con mà. Cả cháu nữa đấy Từ Danh.

Cả Từ Danh và Vũ Phúc đều bắt tay, cảm ơn bố Lâm. Lạc Nhi cũng ôm bố thật chặt rồi mới lên tàu. Hôm nay không có Thiên Hàn nên cô cứ thấy tàu vắng vẻ sao sao, lại còn có vẻ lạnh lẽo hoang vu mặc dù ở đây có rất nhiều người. Từ Danh thấy cô cứ ngoảnh ngó thì bỏ lại Vũ Phúc ngồi 1 mình, lên ngồi với Lạc Nhi. Từ Danh kể hết chuyện này đến chuyện kia khiến Lạc Nhi không nhịn được mà cười khúc khích. Vậy là quãng đường khá dài trở nên ngắn lạ thường. Gần đến ga, Lạc Nhi vẫn còn tiếc rẻ, xuýt xoa bảo Từ Danh:

- Sao hôm nay đường ngắn thế? Em vẫn còn muốn nghe chuyện tiếp.

Từ Danh khẽ cười:

- Em có thể đến phòng anh nghe chuyện bất cứ lúc nào. Anh luôn sẵn sàng chờ em.

Lạc Nhi cười tíu tít. Sau khi lách bạch lời hành lý từ trên taxi xuống, Lạc Nhi tạm biệt Từ Danh và Vũ Phúc rồi về phòng. Vừa đi cô vừa suy đoán ra cảnh khi cô và hần chạm mặt nhau. Cứ mãi mê nghĩ ngợi mà cô cũng chả biết mình đứng trước cửa phòng từ bao giờ nữa. Vậy là cô lấy hết can đảm để

mở cửa. Bên trong tối om, rèm cửa cũng không được vén lên, lại có cả bụi nữa. Vậy là hấn chưa về rồi. Tuy cô có chút hụt hẫng nhưng cũng khá vui mừng vì cô không biết nên đối mặt với hấn ra sao nữa. Vậy là sau khi thay quần áo, Lục Nhi ra đứng trước gương, tập "diễn sâu". Đầu tiên cô làm mặt tươi cười rồi bảo:

- Anh thích tôi sao? Tôi cũng thích anh đấy! Chúng mình bắt đầu đi!!!

Nói xong cô tự đập bộp vào đầu 1 cái rồi hét toáng lên:

- Không được không được, nói như vậy sẽ bị hấn hiểu nhầm là mình thích hấn từ lâu lâu lâu rồi. Không ổn. Nghe có vẻ quá dễ dãi. A, hay là ... - Cô làm mặt nghiêm túc - ... Nếu anh thích tôi thì tôi sẽ cho anh quyền theo đuổi tôi!!!

Cô ngẫm nghĩ một lúc rồi lại lẩm bẩm:

- Không được, nếu nói vậy hấn sẽ nói là mình rất chảnh, không được. Mình rất hòa đồng cơ mà. Ừm ừm... hay là ... - Lục Nhi làm kiểu "xã hội đen" - Cậu thích chị sao? Theo chị thì cậu cũng có thể, ý chị là có thể thôi đấy, có thể xếp vào loại cực phẩm. Nhưng mà cực phẩm thì cũng ...

Một giọng nói vang lên, cắt ngang câu nói của Lục Nhi:

- Cũng làm sao?

Lục Nhi giật mình quay lại thì thấy hấn đang đứng dựa người vào cửa, hai tay khoác vào nhau, nhìn cô với một ánh mắt thích thú. Cô chợt dạ không dám nói gì, miệng ú ớ mãi mới phát ra tiếng:

- À ... ý tôi là ... anh mới về à?

Thiên Hàn khẽ mỉm cười, nhẹ bước vào chỗ Lục Nhi đang đứng. Cô bắt gặp lù lại phía sau. Hấn ngồi xuống giường, môi mòng khẽ nhếch lên:

- Tôi về trước em 10'.

- À à ... - Cô đang gật gù bồng bồng tỉnh - Trước ... trước 10' sao?

- Ừ, trước 10'.

- Vậy anh ở đâu?

- Tôi sao? Tôi ở phòng Thám Nhan ...

Cô lặng lẽ thở phào thì hấn tiếp lời:

- ... Nhưng những gì đáng thấy tôi đã thấy hết, đáng nghe tôi cũng nghe thấy hết rồi.

Vừa nói hấn còn vừa nhìn cô với ánh mắt chăm chọc. Cô khẽ đỏ bừng mặt lên. Đang tính chuẩn ra khỏi phòng thì hấn đã nhanh hơn một bước, kéo người cô lại áp vào tường, dùng hai tay như hai gọng kìm khóa chặt cô lại. Cô xấu hổ né tránh ánh mắt của hấn, đôi môi anh đào từ từ mấp máy:

- Anh ... anh làm gì vậy? Thả tôi ra.

- Em trả lời câu hỏi của tôi đi đã rồi tôi thả

em đi.

- Câu ... câu hỏi gì cơ?

- Em có đồng ý làm người yêu tôi không? - Hấn nhìn cô với ánh mắt mà mị thật quyến rũ.

- Tôi ... anh ... anh ... tôi ...

Không để cô nói hết câu, hấn lại áp xuống một nụ hôn bá đạo. Đôi môi của hấn lạnh, phải, rất lạnh còn của cô lại ấm nóng, vì vậy mà hấn cứ nín lại dù cô đã giãy dụa phản đối. Sau một hồi hấn mới "tạm thỏa mãn" mà buông tha cho cô. Sau đó hấn nhìn cô với ánh mắt bá đạo rồi tươi cười đi vào nhà tắm.

- Im lặng là đồng ý, lên tiếng là nhất trí, thanh minh là thú nhận Em không có quyền từ chối đâu. Từ nay em là bạn gái tôi, hiểu chưa đồ ngốc ?

Cô đứng đơ ra như tượng, mãi lúc khi nghe tiếng nước xả thì cô mới nhận ra tình cảnh bây giờ, liền lẩn ra ngoài ...

< To be continued >

p/s: fb tui là Thanh Candee, mọi người có câu hỏi gì cứ ib nhé. Lúc nào tui cũng sẵn sàng trả lời hết

Chương 42

Mọi chuyện vẫn không có gì đáng nói lắm Lục Nhi vẫn mò mẫm đi tìm anh trai còn Thiên Hàn, phải, tên biến thái ấy cứ nhận cô là bạn gái. Tuy không công khai ra vì nếu công khai sẽ bị đuổi học nhưng hẳn làm những hành động thì vô cùng mờ ám. Có lần hẳn còn ghen lộn ruột lên vì cô nói chuyện với Thám Nhan, cho hẳn ăn một quả bơ to tướng. Lần khác, cô đi cùng Tử Danh mua đồ tặng mẹ anh. Thiên Hàn về phòng chờ cô định dẫn cô đi chơi mà không thấy đâu. Vậy là hẳn lúng lúng cô ở khắp mọi nơi. Máy Lục Nhi lại hết pin nên cô không biết hẳn gọi. Vậy là tối hôm ý cô bị hẳn ôm một bụng tức thuyết giáo cho một trận. Đã vậy hẳn còn chưa hả dạ, bắt cô phải mua quần áo cho hẳn. Mà cô thì mù mịt, biết làm sao mà vừa lòng Đường thiếu gia ăn chơi hàng hiệu dùng đồ la được. Thế là cô bèn lên mạng, mua tàn cái áo. Ai ngờ vừa khớp người hẳn. Hẳn vui sướng, hầu như ngày nào cũng bắt cô giặt cho hẳn mặc. Cô cãi lại thì bị hẳn dùng ánh mắt xấu xa rồi cưỡng hôn, vậy là cô hãi, đành phải làm theo. Tên biến thái này thật là buồn cười chứ! Cô đâu có nhận làm người yêu hẳn đâu. Vậy mà hẳn cứ tự nhận rồi cảm đoán đủ mọi điều, đã vậy còn ghen lồng ghen lộn chứ. Có lần cô bảo hẳn cô chưa đồng ý làm bạn gái hẳn, hẳn liền dùng ánh mắt xấu xa hỏi:

- Em chắc là không thích tôi sao?

Cô đỏ bừng mặt không dám trả lời hẳn. Thật sự thì cô không thể trả lời được vì thời gian vừa qua, cô lỡ... thích hẳn rồi hay sao ý. Tuy cô không dám nói với hẳn nhưng tình ý như hẳn mà không nhận ra thì... Chỉ có Lục Nhi ngốc cứ tin vào sự bảo thủ ngớ ngẩn của mình, nghĩ là hẳn không biết thôi. Mỗi lần như thế, hẳn chỉ xoa đầu cô rồi cười:

- Đúng là cô bé ngốc!

Hôm qua, khối 11 đã thi giữa kì II nên Lục Nhi đẩy nhanh tiến độ tìm anh trai. Thiên Hàn biết cô đang lo lắng gì nhưng hẳn cứ ung dung, có vẻ không có ý định giúp cô tìm Lục Văn. Thật ra thì tìm người đối với hẳn mà nói là dễ như trở bàn tay. Nhưng hẳn lại thích để cô gái của mình { Cô gái của mình??? } tự lực cánh sinh. Trong đầu hẳn thì nghĩ thế nhưng đột nầy nhìn thấy cô rối tinh rối mù lên, miệt mài tìm kiếm đến tối mới về thì hẳn cũng mở lòng từ bị, âm thầm tìm giúp cô. Vì thi xong nên trường cho khối 11 nghỉ hẳn 1 tuần. Thiên Hàn bị Đường chủ tịch đích thân đến trường "triệu tập" về nhà nên hẳn bắt buộc phải về cùng bà. Vậy là coi như Lục Nhi có thể an dưỡng được mấy ngày rồi. Cô định ở trường tìm anh trai nhưng bố mẹ Lâm một mực phản đối, bảo cô cứ đi thư giãn thăm thú đây đó đi đã. Nói mới nhớ, ở đây lâu vậy rồi mà cô cũng chưa đi được đâu, sắp thành thành phần "mù đường" rồi. Vì vậy cô đến nhờ Thám Nhan, Vạn Thành rồi cả Tử Danh. Nhưng mọi người đều có việc bận hết cả. Thám Nhan còn định lùi việc lại để dẫn Lục Nhi đi nhưng cô cười cười, bảo cậu cứ lo việc, cô có thể đi lần sau. Tuy nói vậy nhưng cô cũng hơi hụt hẫng. Tên Đinh Phong chết tiệt thì cứ như hình với bóng với Phạm Hà Nhân - cô bạn gái vô cùng xinh xắn dễ thương của hẳn. Lục Nhi định nhờ hẳn dẫn đi mà thấy hẳn ăn mặc chỉnh tề, mắt sáng như đèn pha ô tô thì cô biết là không nên phá hoại tình cảm của người ta rồi. Vậy là cô cũng lên mạng tìm những địa điểm đẹp của thành phố, cuối cùng cũng

lùng được vài chỗ nổi tiếng { Có gì đó sai sai } Vậy là cô xách ba lô lên và đi. Cô hầu như muốn ngắm thành phố nên không đi xe gì hết, quyết định đi bộ cho khỏe { có mà tiếc tiền ý = } Trong lúc cô đang mải sang đường thì thấy một bà cụ cũng muốn sang đường nhưng xe cộ đông không đi được, cô bèn chạy đến giúp. Ai ngờ chẳng đến phiên cô, vừa mới bước đến định giúp cụ thì có một người nhanh chân hơn đã tươi cười nắm tay cụ, khuôn mặt hiện lên nụ cười vô cùng dịu dàng. Lục Nhi nhướn người nhìn xem diện mạo anh chàng vừa làm việc thiện kia thì người đó quay lại. Cả hai người đều ngạc nhiên:

- Luru Bạch!??

- Lâm Lục Quân!??

Chương 43: Con Người Của Luru Bạch

Cả hai đều đồng thanh:

- Tại sao cậu lại ở đây?

Lục Nhi không khỏi ngạc nhiên vì cậu thanh niên tốt bụng mà cô vừa thấy là Luru Bạch. Tên lưu manh như hẳn sao có thể làm việc tốt được cơ chứ? Vậy là cô thắc mắc hỏi:

- Cậu có đúng là Luru Bạch không đây?

Luru Bạch dờ khóc dờ cười nhìn đối phương:

- Tôi không có anh em sinh đôi gì đâu ...

Lục Nhi quan sát hần rồi nghĩ:" Quả thực không nên đánh giá ai đó qua vẻ bề ngoài!" Rồi cô lên tiếng:

- Cậu sao lại ở đây?

Luru Bạch khẽ cười:

- Tôi sao? Tôi đang trên đường đến cô nhi viện. Còn cậu?

- Tôi đi thăm quan thành phố. Mà cậu bảo sao? Cậu tới cô nhi viện?

- Phải.Là cô nhi viện. Cậu có muốn đi cùng không?

- Ừm ... nhưng mà tôi cũng muốn đi thăm quan thành phố - Sau lúc thấy Luru Bạch dẫn cụ già qua đường, Lục Nhi cảm thấy hần không hề đáng ghét nữa
- Cậu chắc ở đây từ bé? Hay là sau đó cậu dẫn tôi đi được chứ?

- Không thành vấn đề.

Thế là Lục Nhi vui vẻ đi theo Luru Bạch đến cô nhi viện Tĩnh Thương. Vừa mới bước đến cổng, Lục Nhi đã ngạc nhiên khi có hàng loạt các em nhỏ chạy tới bám chân bám tay Luru Bạch. Hần nở một nụ cười vô cùng dịu dàng. Có cô bé còn lắc lắc tay hần, nũng nịu nói:

- Sao hôm nay anh mới tới? Bọn em nhớ anh lắm đây!

Hần nhẹ nhàng bế lấy cô bé rồi nói:

- Anh sao? Anh vừa mới thi xong, rất bận. Bây giờ mới rảnh đến thăm các em đây. Mà anh mang rất nhiều quà cho mấy đứa nhé! Ai muốn nhận quà thì theo anh vào đây nào!

Đám trẻ giờ tay rồi đồng loạt chạy theo Luru Bạch vào trong. Lục Nhi thấy lũ trẻ vui như thế thì cũng không nhịn nổi cười, cũng vào trong nhà. Đám trẻ lấy kẹo từ trong túi của Luru Bạch thì cười tươi. Đang chia nhau kẹo thì thấy Lục Nhi đứng trước cửa, đám trẻ có chút ngạc nhiên nhưng sau đó là hàng loạt tiếng nói:

- Anh đẹp trai ơi vào đây!

- Anh này chắc là bạn anh Tiểu Bạch rồi!

- Phải, anh Tiểu Bạch có bạn đẹp trai vậy mà giờ mới dẫn đến cho chúng ta xem mặt

.....

Mỗi đứa vào câu hóp lại làm không khí trở nên ồn ã, nhộn nhịp. Thấy bọn trẻ đoán già đoán non về mình,Lục Nhi cũng cười:

- Anh sao? Anh là bạn anh Tiểu Bạch, anh tên là Lâm Lục Quân.

Thật sự thì xưng "anh" với Lục Nhi là một điều khá là khó vì cô xưa nay không quen nói như vậy! Nhưng cô cũng không để ý vì cô rất quý lũ trẻ ở đây. Chúng hiếu động, vui tươi và rất thân thiện. Lục Nhi chơi với chúng quên cả thời gian. Mãi đến đầu giờ chiều, Luru Bạch mới tạm biệt chúng ra về. Lục Nhi tuy có chút tiếc nuối nhưng cũng bất đắc dĩ. Ra về, Lục Nhi hỏi:

- Luru Bạch, nghe bọn trẻ nói cậu khá hay đến đây sao?

- Ừm, đến đây chơi với chúng rất vui.

- Vừa nãy tôi thấy cậu đâu có thô lỗ, ngược lại rất dịu dàng. Vậy sao ở lớp cậu lại kì cục vậy? Tôi còn nhớ lần đầu va vào cậu, làm rơi bánh của cậu thì cậu rất ... đánh đá mà!

- Vậy sao? Tôi cũng đâu biết. Mà hôm đấy tại cậu va vào tôi đó chứ. Tôi cực ghét ai đụng chạm lúc tôi đang ăn nhé! "Trời đánh còn tránh miếng ăn" cơ mà!

- Cậu đúng là ... Có khi bị đa nhân cách cũng nên.

- Đa nhân cách sao? Thú vị đấy! Chắc vậy rồi! Mà cậu muốn tôi dẫn đi chơi sao? Bây giờ cậu muốn đi đâu?

- Luru Bạch! Tôi mà biết ở thành phố này có gì thì đã tự mình đi rồi, không mượn đến cậu nhé! - Lục Nhi làm mặt khí, nhấn lại nhìn Luru Bạch.

Hắn khẽ cười:

- Thôi không trêu cậu nữa. Vậy hôm nay tôi quyết định dẫn cậu đi đến vườn nhân tạo nhé! Nổi tiếng nhất ở thành phố đấy! Mà hôm nay hình như còn có hội chợ cơ.

- Được! Nhưng mà chúng ta đi bằng gì?

- Taxi.

- Tới đó có về xa.

- Cũng không xa lắm đâu. Khoảng 10 km thôi.

- 10km cơ á?

- Phải. Thôi để tôi trả tiền taxi, cậu cứ mời tôi đồ ăn là được.

- Ừm. Được!

Lục Nhi vừa nói xong thì Lưu Bạch mỉm cười, hắn xoa xoa đầu cô rồi cầm tay cô, kéo nhanh đi ...

< To be continued >

p/s: tui quyết định là viết full truyện này rồi sẽ tính đến truyện kia sau.một lần nữa tui xin nhắc lại lịch ra chương mới là vào T2,T4,T6 và CN lúc 20:00 nhé! Kamsa

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Hắn Ghen Đấy!

Đúng là biết đường có khác, Lưu Bạch dẫn Lục Nhi vào một cái đã đến. Hôm nay quả thật là có hội chợ, vô cùng đông vui. Lưu Bạch dẫn Lục Nhi đi vài lối trong của hội chợ, rất đông học sinh của trường cũng đang ở đây. Công nhận là Lưu Bạch quen biết rộng. Hầu như mọi người ở đây hắn đều quen. Bằng chứng là đi qua ai cũng vẫy tay với hắn, nhiều lúc còn có mấy cô gái đến thoải mái hôn chụt vào má hắn một cái làm Lục Nhi không khỏi giật mình. Tuy vậy Lưu Bạch cũng khá tỉnh ý nên tốt bụng giải thích:

- Mấy cô gái đó đều là gái Tây mới đến đây nên vẫn quen như bên đó. Là cách thể hiện tình cảm đó mà!

Nhưng trong đầu Lục Nhi lại nghĩ "Lưu Bạch là tên công tử nhà giàu, dù có dụ dỗ với đám trẻ ở cô nhi viện đến đâu đi chăng nữa thì hắn vẫn không thể lọt được cái tính ăn chơi di truyền của hắn" Thấy cô nhìn hắn với ánh mắt kì dị, Lưu Bạch khẽ cười rồi nhanh tay kéo Lục Nhi về khu ăn uống. Nói đến ăn thì cô cảm thấy hưng phấn lạ thường, vậy là cũng tình nguyện đi theo Lưu Bạch. Hôm nay là hội chợ nên đồ ăn rẻ, ngon lại nhiều nữa. Thế là theo giao ước, Lục Nhi phải đi theo Lưu Bạch và trả tiền đồ ăn. Tuy không đắt nhưng với cái bụng "không đáy" của Lưu Bạch thì cũng giống như gọi ít món nhưng lại toàn món đắt tiền vậy. Thấy hầu bao của Lục Nhi bị rút dần rút mòn, Lưu Bạch khoái chí cười hớn hở. Đến lúc này Lục Nhi mới nhận ra mưu đồ của tên xấu xa này. Cô muốn bùng nhưng lại bị phát hiện, vậy là đành "khóc không ra nước mắt" nhìn Lưu Bạch. Trong khi Lục Nhi nhìn Lưu Bạch với ánh mắt ai oán thì cách đó không xa là Long Vạn Thành. Long thiếu gia lại được dịp như cá gặp nước với mấy cô chân dài, uốn éo đi lại. Hắn đang cười thì nghe thấy mấy cô gái bên cạnh xì xào:

- Đó, thấy chưa? Hình như là cặp đồng tính ấy!

- Đâu? Ừ nè. Bạn bè không thể thân như vậy được.

Nghe nói không đầu không đuôi vậy, Vạn Thành có chút hiếu kì. Vậy là hắn xoay người ra xem trò vui, ai ngờ đập ngay vào mắt là cảnh Lục Nhi đang đứng cạnh Lưu Bạch vui vẻ ăn uống. Vạn Thành ngớ người, mãi sau mới hoàn hồn, miệng khẽ cười bấm ngay điện thoại gọi cho Thiên Hàn. Đầu dây bên kia uể oải nhắc mấy:

- Gì vậy?

- Cậu đang ở đâu đấy?

- Nhà.

- Cậu có ở cùng Lục Quân không?

- Tở ở nhà, Lục Quân ở KTX.Sao vậy?
- Tở thấy Lục Quân đang đi hội chợ với Lưu Bạch đây.
- Cái gì? Hội chợ?
- Phải. Cậu còn không mau đến mà xem. Hội chợ ...

Vạn Thành chưa nói hết câu, đầu dây bên kia đã đập một cách không thương tiếc làm Long thiếu gia dờ khóc dờ cười. Sau khi kết thúc với Vạn Thành, Thiên Hân liền bấm máy gọi ngay cho Lục Nhi. Bên kia vừa nhấc máy, hân đã hỏi ngay:

- Em đang ở đâu đấy?
- À tôi ... Tôi đang ở KTX.
- Thật sao?
- Thật ... thật mà - Cô ắp ứng.
- Vậy mà tên Tiểu Thành dám bảo nhìn thấy em ở hội chợ. Hôm nay phải cho hân biết tay mới được.
- Anh ... anh nói sao? Vạn Thành? Tôi ...
- Em làm sao?
- Anh định làm gì Vạn Thành?
- Xử lí!

Nghe từ "xử lí" của hân có vẻ nguy hiểm, Lục Nhi liền nói:

- Thực ra thì ... tôi đang ở hội chợ với Lưu Bạch.
- Tôi biết! Sao em nói dối tôi?
- Là vì ... tôi sợ anh sẽ ... sẽ ghen khi tôi đi chơi với Lưu Bạch.
- Tôi ... mà phải ghen sao?
- Không ghen thì tôi đi đâu kẹ tôi.
- Em nói nhiều quá! Nói lí do.
- Là do anh không ở đây nên tôi mới phải đi với hân đó chứ - Cô oan ức nói.
- Em có thể gọi tôi về.
- Tôi không muốn làm phiền anh.
- Được rồi. Em chuẩn bị, 10' sau đứng trước cổng hội chợ, hiểu chưa?

Vừa nói xong hân liền đập máy. Tên biến thái này có cần phải dữ dằn vậy không hả? Thật là đáng ghét quá đi! Tuy nghĩ vậy nhưng cô cũng thấy vui vì hân ... ghen. Hân ghen đấy! Kawai =] Vừa nghĩ cô vừa tủm tỉm cười, lúc hoàn hồn mới nhận ra đã đến cổng từ bao giờ. Đến cổng thì cô mới sực nhớ là ... cô quên chưa bảo Lưu Bạch!

< To be continued >

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Thật ra thì cũng chẳng đến 10' sau, chiếc mô tô phân khối lớn đã dừng ngay trước mặt Lục Nhi. Trong khi cô còn ngỡ ngàng bàng hoàng thì đối phương đã tháo mũ bảo hiểm. Vâng, anh chàng đi mô tô này không ai khác mà chính là "Thiên Hàn soái ca". Hắn từ từ nhìn cô, cô nhìn lại hắn, hai người nhìn nhau! Cô không có ý định thua hắn nên cứ chăm chăm nhìn hắn. Hắn cũng chả vừa ... Tuy cô đã cố chấp nhưng thấy hắn vô cùng kiên định chăm chăm nhìn cô, cô mới cup mắt, giọng tay lên, giọng bất lực nói:

- Tôi xin thua! Giờ anh nói đi, anh kêu tôi ra đây làm gì?

Nghe cô nhận thua, hắn mới cười nhẹ, lấy mũ bảo hiểm đưa cho cô rồi chỉ tay ra phía sau ý là lên xe ngồi, cô ngỡ ngác một lúc nhưng sau đó cũng hiểu ra vấn đề, liền nghe theo hắn leo lên xe. Thấy cô đã leo lên, hắn dần dần phóng mô tô thật nhanh. Cô giật mình véo người hắn:

- Anh ... Đường Thiên Hàn, anh làm gì mà phóng nhanh vậy hả? Đi nhanh vậy tôi sợ lắm!

- Em yên tâm. Tôi sẽ cố gắng không để em rơi xuống đường!

Cô hết nói nổi với hắn luôn. Lục Nhi cũng chả thèm quan tâm đến hắn nữa mà nhìn quang cảnh xung quanh. Quả thật là rất đẹp, lại vô cùng hùng vĩ. Bỗng nhìn thấy bên đường có con cừu trắng, Lục Nhi mới nhìn chăm chú. Cô suy luận: Con cừu màu trắng, mà màu trắng là bạch. Bạch à? Phải, màu trắng là bạch. Bạch sao? Ày chết, cô quên chưa dặn Lưu Bạch. Chết rồi. Vậy là Lục Nhi mới hét toáng lên:

- Quay ... quay lại mau!

- Quay lại? - Hắn đơ người.

- Phải. Tôi quên chưa bảo Lưu Bạch là tôi đi với anh rồi!

- Lâm lục Nhi! - Hắn khề nghiêng rằng, Hắn thực sự rất ghét người hắn yêu đi với hắn mà cứ lảm bảm nói về người khác, mà lại là con trai nữa chứ. Hừ, thật là không coi hắn ra gì mà!

- Tôi ... nhưng tôi ...

- Thôi được rồi. Để tôi bảo Tiểu Thành nhắn cho cậu ta vậy.

Nghe vậy Lục Nhi mới thờ phào một tiếng. Thiên Hàn tay phải thì vẫn giữ tốc độ hải hùng ấy, tay trái lại điều khiển rút điện thoại ra. Hắn ấn số Vạn Thành, không để đối phương kịp nói gì, hắn lại bá đạo nói trước:

- Thành, cậu lại chỗ Lưu Bạch bảo với cậu ta là Lục Quân về với tôi rồi.

Nói xong hắn lại bá đạo đập máy ...

Lục Nhi thấy hắn làm vậy quen rồi nên cũng không để ý lắm. Bỗng điện thoại của Thiên Hàn vang lên, hắn không thoải mái lấy ra. Thấy số của chú Thành, hắn liền bấm nghe:

- Chú Thành!

- Thiếu gia, tôi tìm ra được người cậu tìm rồi. Là cậu nam sinh họ Hạ, tên Từ Danh.

- Chú ... chú nói sao? - Hắn bàng hoàng.

- Đúng như cháu nghe được đấy. Là Hạ Từ Danh, Tiểu Hàn!

Hắn từ từ đập máy, tâm trạng vẫn hơi hoang mang nên liền kít phanh thật nhanh lại giữ đường. Hạ Từ Danh ... hắn là anh trai của Lục Nhi sao? Thiên Hàn quay người lại đằng sau. Lúc này Lục Nhi ngạc nhiên khi thấy hắn dừng lại, cô lên tiếng, giọng lo lắng:

- Anh ... Thiên Hàn, anh sao vậy?

- Tôi ... tôi nghĩ là chúng ta nên về nhà. Tôi có việc gấp, hôm sau sẽ đưa em đi chơi.

- Được. Vậy thì lần sau vậy - Cô khề cười.

Hắn lạng lẹ gặt đầu rồi lại lên ga phóng về.

> Tại Đường Thị <

Đường Tổng - Đường Thanh Duy đang xem lại mấy tập hồ sơ thì có tiếng gõ cửa. Ông khề lên tiếng:

- Vào đi!

Người vừa gõ cửa là thư kí Minh. Thư kí Minh đóng cửa cẩn thận rồi lại gần bàn làm việc của Đường Tổng, cung kính nói:

- Đường Tổng!
- Thư kí Minh, có chuyện gì sao?
- Đường Tổng, tôi đã điều tra ra được một chút thông tin về "bà ấy" rồi.
- Vâng Vâng sao? Anh nói tôi nghe - Đường Thanh Duy nói, giọng nói toát lên vẻ vui mừng.
- Bà ấy sau khi mang đứa bé rồi khỏi đã đến Lương Giang để sinh sống. Mấy tháng sau đã đến Liên Xương rồi. Có lẽ đây là chỗ ở hiện tại của bà ấy.
- Anh tìm được thêm gì chưa?
- Đường Tổng cứ yên tâm, nhất định tôi sẽ tìm ra được bà ấy.
- Được, tôi đợi tin từ anh, thư kí Minh!

< To be continued >

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tai Nạn

Đưa Lục Nhi về KTX, Thiên Hàn cũng không vào cùng mà phóng một mạch đến quán cafe gần Đường gia. Hắn vội vàng gửi xe rồi vào quán thì thấy thư kí Thành đang ngồi đấy. Thấy hắn bước vào, thư kí Thành liền đứng dậy:

- Tiểu Hàn!

Hắn khẽ nói:

- Chú Thành, chú ngồi đi. Giờ có những thông tin gì, chú nói hết ra cho cháu.
- Được. Theo cháu yêu cầu, chú đã đi tìm đứa bé đó. Thực sự lúc nhận được tin là Hạ Tử Danh chú cũng hơi bất ngờ nhưng nếu xem xét lại thì thấy đúng là cậu ta có đủ các điều kiện mà cháu đưa ra. Nhưng mà có một điều khác chú muốn nói nhỏ với cháu.
- Nói nhỏ sao? Chú nói đi. - Hắn ghé tai cho chú Thành nói.

Thấy Thiên Hàn đã ghé tai vào, thư kí Thành lấy hai tay che vành tai hắn, nói điều gì đó. Thư kí Thành vừa dứt lời, Thiên Hàn mắt mở to hết cỡ, bất ngờ nhìn chú, nghiêm túc đến mức không thể nghiêm túc hơn:

- Chú Thành. Việc này là không thể nói đùa được đâu. Chú chắc chắn không?
- Chú chắc đến 95%. Chú vô tình biết được nhưng chú có cho người đi điều tra rồi. Sẽ có kết quả sớm thôi.
- Được. Cháu chờ tin chú.
- Vậy chú về trước đây. Chú phải đi về không Đường chủ tịch lại phát hiện ra mất.

Thiên Hàn chào thư kí Thành xong thì ngồi xuống, trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ. Quả thật rất ít khi hắn có tâm trạng bất an như thế này. Bây giờ hắn không muốn nghĩ về gì nữa, thật sự hắn rất bất ngờ về những gì chú Thành nói với hắn. Thiên Hàn nghĩ ngợi mà quên cả thời gian. Cứ hết lượt khách này đến lượt khác khác ra về mà hắn vẫn hờ hững ngồi nguyên đó. Hắn mệt mỏi uống ly nước thì lại có điện thoại. Hắn không muốn nghe nhưng sau khi phát hiện ra đó là Lục Nhi thì hắn khẽ cười rồi bấm nút trả lời:

- A lô - Đầu dây bên kia có vẻ hơi lo lắng.
- Tội đây. Mới có một chút mà em đã nhớ tôi rồi sao?
- Gì chứ? Tôi chỉ muốn hỏi là anh có ổn không? Anh đang ở đâu đấy?
- Tôi không sao. Hiện tại tôi đang ở quán cafe gần nhà.

- Vậy sao? Bây giờ cũng tối rồi. Anh mau về nhà hoặc về KTX đi.
- Được. Bây giờ tôi chuẩn bị về KTX đây. Em cứ chờ 10' nữa đi. Tôi sẽ có mặt ngay.
- Không cần. Bây giờ tối rồi anh cứ từ từ về nhà đi. Tôi ở đây là được rồi. Anh không cần lo lắng đâu.
- Em ... không phải nói nhiều nữa. Chờ tôi tí nhé! - Hần nhẹ nhàng nói.

Cô cũng không phí công mà cãi nhau với hần nữa nên đành im lặng đập máy. Trong khi chờ hần, cô liền đi tắm ...

Về phía Thiên Hân, sau khi kết thúc cuộc gọi với Lục Nhi, hần thấy vui hơn rất nhiều. Vì vậy mà hần đứng lên lấy xe đi về luôn. Vừa bước ra khỏi quán, thấy đối diện có quán đồ ngọt mới mở nhưng đã được rất nhiều người đến mua, hần bất giác nhớ đến cô. Vậy là lần đầu tiên Đường thiếu gia cất công đi đến cửa hàng đồ ngọt mua bánh cho bạn gái !!! Thiên Hân vừa bước chân xuống đường sau khi mua bánh xong thì đèn giao thông nhảy sang màu đỏ, vậy là người qua đường được sang. Hần mỉm cười tưởng tượng ra cảnh cô ăn bánh hần mua, hần như có thêm động lực, bước nhanh hơn. Vậy là trong khi hần còn đang nhập tâm vào vấn đề khác, một chiếc xe máy từ phía xa lao đến với tốc độ khủng khiếp. Chiếc mô tô này không dừng đèn đỏ nên lúc Thiên Hân sang đường nó mới lao đến như vậy. Vậy là hần chưa kịp nhận ra nguy hiểm, chiếc mô tô đã lao đến với một tốc độ khủng khiếp Kíttttttttt ... Tiếng kêu dã man đó kéo thật dài, thật lâu ... Thiên Hân không kịp nói gì liền nằm bệt xuống đường như người không xương ... Hộp bánh văng lên thật cao rồi rơi bụp xuống ... Nát tan, không còn hình thù gì của chiếc bánh đẹp để lúc trước ...

> Tại KTX<

Lục Nhi chờ hơn 30' rồi mà vẫn chưa thấy Thiên Hân về, trong lòng có chút sốt ruột, lo lắng. Cô đoán chắc hần lại la cà vào bar hay karaoke ôm rồi. Tên biến thái này đúng là không có biết thay đổi gì cả. Trong khi cô đang rửa thảm hần thì điện thoại kêu lên. Thấy " Thiên Hân soái ca", cô liền bực dọc nói:

- Đường Thiên Hân, anh ...

Đầu dây bên kia không để cô nói hết đã lên tiếng cắt ngang, giọng nói của người này thật lạ, đứt quãng:

- Cô ... cô gái. Mau đến đây. Bạn trai cô ... cậu ấy ... cậu ấy gặp tai nạn rồi!

< To be continued>

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Lục Nhi bàng hoàng, cố gắng để xác minh lại:

- Chú ... chú nói sao? Thiên Hân ... Thiên Hân tai nạn? Vậy hiện giờ anh ấy ở đâu?
- Xe cứu thương đang từ đường XYZ về bệnh viện Menrin, cô đến mau đây đi.
- Được, được. Cảm ơn chú.

Đập máy xong, Lục Nhi không suy nghĩ gì nữa mà khoác bừa một cái áo rồi chạy vụt đi. Cô ra đường bắt taxi nhưng mà lúc này thành phố đã lên đèn, rất đông người qua lại, bắt được một chiếc xe quả khá là khó. Vì vậy cô bắt xe mãi một lúc vẫn chưa được nên cô càng lo lắng. Do mãi nghĩ đến hần đang trong bệnh viện mà cô cũng không nhận ra trên má mình đã có rất nhiều giọt nước mắt âm ẩm. Cô cứ hướng về lối bệnh viện, vừa chạy thật nhanh vừa khóc. Lúc cô đang nghĩ lại một tí thì cô thấy bên cạnh có tiếng còi xe rồi cả một giọng nam trầm ấm:

- Lục Quân!

Cô nghe thấy có người gọi, quay sang thì thấy Thám Nhan đang đi mô tô tiến sát lại. Thấy cô khóc, Thám Nhan ngạc nhiên:

- Cậu sao vậy? Đi đâu? Lên đây tôi chở cậu đi.

Lục Nhi nói gấp gáp, khuôn mặt vô cùng lo lắng:

- Thám Nhan ... cậu ... cậu mau đưa tôi đến bệnh viện Menrin. Thiên Hân ... bị tai nạn rồi.

- Cậu nói sao? Cậu mau lên đây đi, tôi chờ cậu đến - Thám Nhan biến đổi sắc mặt.

Lục Nhi gật đầu rồi lên xe để Thám Nhan chở đến bệnh viện. Bình thường Thám Nhan trầm tĩnh như một thư sinh, vậy mà những lúc gấp gáp liên quan đến bạn bè thì cậu lại như một người đàn ông cứng chặc. Ví dụ như bây giờ chẳng hạn. Thám Nhan đi nhanh hơn cả Thiên Hân. Nếu là Thiên Hân đi từ KTX đến Menrin mất khoảng 10' vậy mà vào tay Thám Nhan lại mất có khoảng 6,7' đồng hồ. Cậu luôn lách vô cùng giỏi, đến nỗi mà CSGT đuổi theo còn chịu thua. Tuy Lục Nhi tập trung vào Thiên Hân nhưng cô vẫn vì Thám Nhan đi nhanh mà mắt tập trung thất thoát không biết bao nhiêu lần. Cuối cùng cũng đến bệnh viện. Lục Nhi không để ý đến Thám Nhan nữa mà chạy một mạch vào trong bệnh viện. Nhưng cô không biết hắn nằm ở đâu nên cô kéo tay cô y tá đang đứng gần, hỏi gấp:

- Chị y tá, chị cho em hỏi Đường Thiên Hân đang nằm ở đâu được không ạ?

- Đường Thiên Hân? Đường thiếu gia sao? Cậu ấy vừa được đưa vào phòng cấp cứu rồi. Bây giờ em sang khu B, đến phòng 153 nhé!

- Vâng. Cảm ơn chị.

Lục Nhi hỏi đường xong là lại lao đi. Gần như là cô không ngừng nghỉ tí nào cả, chỉ biết là phải đi thật nhanh để gặp hắn thôi. Lục Nhi vừa đi cũng là lúc Thám Nhan vào cửa bệnh viện. Cậu cũng gấp gáp y hệt Lục Nhi, hỏi đường xong là chạy vụt đi. Lúc Lục Nhi tìm được phòng 153 thì thấy Đường Tổng đang ngồi chống tay vào đầu, dáng vẻ vô cùng yên tĩnh. Bên cạnh là Vạn Thành và Hân Âu Nhã. Thấy Lục Nhi đến, Âu Nhã liền đứng dậy. Lục Nhi chào Đường Tổng rồi lại gấp gáp hỏi:

- Chị Nhã, Thiên Hân sao rồi? Anh ấy sao rồi?

- Tiểu ... Quân - Âu Nhã khẽ liếc qua Đường Tổng - Hân, cậu ấy không sao đâu. Bây giờ cậu ấy đang phẫu thuật rồi, em phải kiên nhẫn chờ đợi, sẽ thành công thôi.

- Được, được. Em chờ. Nhất định Hân sẽ không sao đâu.

Âu Nhã vỗ vỗ vai Lục Nhi rồi hai người ngồi xuống ghế. Lục Nhi vừa ngồi xuống thì Thám Nhan đến. Thám Nhan cũng chào Đường Tổng thật nhanh rồi hỏi:

- Thành, Nhã, Hân sao rồi?

Vạn Thành liền nói:

- Nhan, cậu làm cái gì mà tớ không gọi được cho cậu?

- Máy tớ hết pin. Xin lỗi. Cậu đến lâu chưa?

- Được một lúc rồi ... - Vạn Thành nói gần như khóc, mắt hắn tính tình vui vẻ hàng ngày.

Đường Tổng không nói gì, chỉ nghe. Đầu mày ông hơi nhăn lại, đáy mắt đen sâu thẳm. Ông đã ngồi đây từ lúc nhận được tin Thiên Hân vào phòng cấp cứu, đến trước cả Âu Nhã và Vạn Thành. Ông rất thương đứa con trai này nhưng không có cách nào để thể hiện. Bây giờ nó nằm đấy, được bác sĩ phẫu thuật, ông tự nhiên có cảm giác rất lạ, có gì đó hơi giống lần mà vợ ông phẫu thuật trước khi ra đi mãi mãi.

< To be continued >

p/s: tui bị hack mất nick Thanh Candee rồi nên nick đó không thuộc quyền quản lí của tui nữa. vậy nên ai có thắc mắc gì cứ ib vào nick mới Hoàng Phương Thanh (Bông Candee) nhé. kamsa

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Cuộc phẫu thuật không lâu lắm, nhưng đối với người nhà bệnh nhân thì một phút cũng dài như một thế kỉ. Vậy nên trong khi chờ Thiên Hân, ruột gan Lục Nhi như cháy hết lên, cứ cảm giác như thời gian xung quanh ngưng đọng, không chạy để Thiên Hân khó phẫu thuật vậy. Rất may là bên cạnh mấy người cũng vững tinh thần khuyên bảo nên cô cũng đỡ lo. Và rồi cánh cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra. Bác sĩ vừa bước ra, mọi người đã đồng loạt đứng dậy nhưng Vạn Thành là nhanh nhất, bám sát lấy tay bác sĩ, hỏi:

- Bác sĩ, ca phẫu thuật thế nào rồi ạ?

- Ca phẫu thuật rất thành công.

Hết thấy mọi người đều thờ phào. Lục Nhi khẽ cười, một nụ cười thật hạnh phúc. Âu Nhã lên tiếng:

- Vậy bao giờ chúng tôi được vào thăm cậu ấy?

- Cậu ấy vừa phẫu thuật xong nên chưa thể tỉnh lại ngay được. Vì vậy chúng tôi sẽ đưa cậu ấy đến phòng hồi sức. Bao giờ cậu ấy khá hơn sẽ đưa về phòng bệnh thường. Lúc về phòng bệnh thường thì mọi người có thể vào thăm được rồi. Thôi mọi người ở lại, tôi đi trước.

- Vâng. Cảm ơn bác sĩ. Đi thông thả.

Bác sĩ khẽ gật đầu rồi đi trước. Mọi người thả lỏng, bình tâm lại. Đường Tổng nghe xong thì toan bước khỏi, Vạn Thành thấy vậy liền lên tiếng:

- Bác Đường ...

- Tiểu Thành, các cháu. Bây giờ Hàn đã phẫu thuật xong. Bác phải về công ty giải quyết hết việc đây. Các cháu ở lại chăm sóc nó hộ bác nhé. Bao giờ nó tỉnh nhớ gọi cho bác ngay đây.

- Vâng.

Đường Tổng khẽ gật đầu rồi rời khỏi bệnh viện. Vạn Thành khẽ thở dài:

- Bác ấy lúc nào cũng công việc ngập đầu.

Âu Nhã khẽ lên tiếng:

- Tổng giám đốc mà.

Vạn Thành cũng làm mặt bất đắc dĩ. Mọi người chia nhau mỗi người một việc: Vạn Thành chở Âu Nhã về lấy quần áo cho Thiên Hàn, Thám Nhan thì đi mua đồ dùng trong bệnh viện cho hẳn. Còn Lục Nhi thì được phân công ở lại trông Thiên Hàn. Cô tuy thờ phào nhưng sự thật thì vẫn hơi lo ...

> Tới hôm đó<

Tất cả đồ dùng cho Thiên Hàn đều đã chuẩn bị xong. Mọi người ai cũng đã ăn lót dạ qua, còn mỗi Lục Nhi là chưa có gì. Vì vậy Âu Nhã kéo tay Lục Nhi bằng được, bắt cô phải đi ăn. Tuy Âu Nhã muốn kéo cô đến quán ăn ở gần đó nhưng Lục Nhi cứ một mực đòi ăn ở canteen bệnh viện. Vậy là Âu Nhã đành nghe theo, nhưng cô vẫn cứ xì mặt ra. Lục Nhi khẽ cười:

- Chị sao vậy?

- Chị đặc biệt không muốn em ăn ở đây đâu. Ở đây nấu đồ không ngon lại còn đắt nữa.

- Ở đây đồ cũng rất ngon đấy chị ạ. Chị không tin có thể nếm thử này. Ngon lắm nha - Vừa nói Lục Nhi vừa giơ muôi canh lên, quả thật có mùi thơm ngào ngạt.

- Thôi thôi chị chịu - Âu Nhã né thật xa!

- Vậy chị ngồi đó chờ xiu đi. Em sẽ ăn xong ngay thôi.

- Không, cứ từ từ không là hỏng dạ dày mất!

- Hàn tỷ à, tỷ cứ như là mẹ muội vậy đó - Lục Nhi giỡn.

- Vậy sao muội còn không nghe lời ta mà ra quán khác chứ?

Lục Nhi cười khì xong lại tiếp tục ăn. Cô ăn được nửa thì bên cạnh có tiếng nói:

- Anh thật đúng là! Em đã bảo ngồi trên phòng em mua đồ về mà anh không nghe gì cả.

Một giọng nói khác tiếp lời:

- Anh khỏe rồi nên rất muốn vận động. Em nghĩ anh có thể ngồi mãi trong cái phòng mịt mù đầy mùi thuốc đó không?

Một giọng nói khác nữa lại chen vào:

- Bố nói phải. Mẹ chả bảo là không được ngồi mãi mà phải đứng lên vận động là gì.

Ông bố thấy vậy cười, xoa đầu con trai nói:

- Chỉ có con trai bố là hiểu bố thôi!

Cậu bé thích thú cười tít, giơ ngón tay cái ra kí hiệu với bố. Bà mẹ cũng cười, đưa đũa cho con trai rồi bảo:

- Bây giờ bố khỏe lại liền vào hùa với con để bắt nạt mẹ hả?

Câu nói thì có vẻ là mắng nhưng thực ra lại là câu mắng yêu. Lục Nhi không tự chủ được mà quay sang nhìn gia đình họ rồi cũng cười theo. Cô bỗng nhiên nghĩ tới Thiên Hàn, bỗng nhiên nghĩ tới gia đình đầm ấm như vậy. Rồi cũng chẳng biết cô nghĩ đến cái gì nữa mà bỗng nhiên mặt đỏ hồng. Âu Nhã đang cắm mặt vào điện thoại, thấy Lục Nhi mặt đỏ hồng lại tủm tỉm cười thì ngó người, vội lay lay tay cô:

- Nhi Nhi, em ... em làm sao vậy?

Bị đánh thức, Lục Nhi xấu hổ, khẽ nói:

- À không có gì đâu. Chỉ là em đang nghĩ về một việc mà em rất mong muốn được thực hiện thôi

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Ngọt Ngào

Ba ngày rồi kể từ ngày Thiên Hàn được chuyển sang phòng bệnh thường, vậy mà vẫn chưa thấy hần tỉnh dậy. Đường chủ tịch có nghi ngờ nhưng Vạn Thành dùng tài ăn nói của mình nên đã tạm thời che mắt được bà. Chiều nay Lục Nhi được nghỉ nên ở lại bệnh viện. Vạn Thành định ở lại nhưng lại bị Thám Nhan nghiêng răng nghiêng lợi kéo đi. Ngồi một mình cũng buồn chán, Lục Nhi định lấy điện thoại ra để search các món ăn có lợi cho sức khỏe, tính chờ lúc hần tỉnh dậy sẽ ra tay. Nhưng mà trong lúc đang bấm thì tay chân lúnh quýnh lại nhấn ngay vào máy ảnh. Vậy là cái ống kính cứ thế chiếu thẳng xuống mặt ai đó đang nằm dưới. Lục Nhi định thoát ra nhưng mà cô lại nhận ra là hần vô cùng ăn ảnh nhé. Tuy hần ngủ say nhưng mà không hề làm mất đi tí nào vẻ đẹp trai trời ban của hần. Cô nghiêng máy, vậy là toàn bộ góc nghiêng mặt ai đó lọt hết vào ống kính, cô khẽ cười bấm chụp. Sau đó lại nghiêng ngả chụp thêm vài tấm nữa. Có tấm cô còn dùng Snow, gắn tai mèo vào làm hần nhìn vô cùng dễ thương. Lục Nhi thầm nhủ những tấm ảnh này phải giấu kín, không được để hần biết nếu không hần sẽ lột da cô mất. Tự nhiên lòng cô âm ập đến lạ thường. Sau đó Lục Nhi bỏ máy xuống, lấy ngón tay trở ấn ấn vào mũi hần, nói thầm:

- Tên ôn dịch, tên biến thái, tên chết bầm Đường Thiên Hàn này, người có tỉnh dậy không? Bỏn cô nương ra hạn cho nhà người là đến lúc ta tỉnh nhất định phải tỉnh lại, nghe chưa? Nếu người mà không tỉnh lại bỏn cô nương sẽ không nể tình mà đá bay người ra để đi tìm soái ca khác đấy. Biết chưa hả? Đồ ngốc này...

Nói đến đây, cô không kìm được nước mắt mà khẽ rơi lệ, giọng nói càng nhỏ dần:

-... Đồ ngốc này, sao đến giờ vẫn chưa tỉnh hả? Tôi đang chờ anh tỉnh lại để nói "I love you" này, "Saranghae" này, "Tiamo" này, "Wo ai ni" này, cả "Aishiteru" nữa mà sao anh không tỉnh hả? Tên ngốc này.... Tỉnh để tôi chết già hả?... hả... hả....

Giọng cô nhỏ dần rồi dừng hẳn. Đến lúc cô nằm xuống ngủ quên mất, Đường thiếu gia mới từ từ mở mắt ra. Khóe miệng cong lên, lộ ra sự vui mừng không tả được. Ánh mắt hần trêu mếu nhìn cô gái đến thăm bệnh nhân mà lại ngủ quên mất kia. Thiên Hàn khẽ đưa tay ra lau đi vệt nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt cô rồi dịu dàng nói:

- Ai mới là đồ ngốc chứ? Tôi tỉnh lại từ lâu rồi. Em nói gì tôi cũng nghe thấy hết rồi đấy. Chết già sao? Em nghĩ tôi sẽ cho phép em ế già sao? Đồ ngốc này...

Hần khẽ véo mũi cô. Lục Nhi đang chìm vào trong giấc mơ có màu hồng. Cảm giác có ai đó động chạm, cô mộng du lấy tay khua khẽ. Chính xác thì cái "khua khẽ" ấy của Lục Nhi đã không thương tiếc mà văng trúng vào mũi của Đường thiếu gia. Hần lăm lăm:

- Em thật là hung dữ. Đến lúc ngủ rồi mà vẫn còn bắt nạt tôi được! { Ai bắt nạt ai? }

> 5h chiều hôm đó <

Lục Nhi bị tiếng mưa làm tỉnh giấc. Cô khẽ dụi mắt rồi tỉnh ngủ thêm chút nữa, lại mở mắt ra nhìn thấy đối diện có ai đó đang tròn mắt nhìn, trông vô cùng giống tiểu bạch kiểm đang nụ cười cực kì vô hại. Cô khẽ nhủ thầm "Mơ ngủ rồi. Nhất định là mơ ngủ rồi. Làm gì có chuyện hần bày ra cái vẻ mặt tiểu bạch kiểm trạch nam đó chứ?" { Đừng nói là không biết nghĩa của từ "tiểu bạch kiểm" với "trạch nam" đấy nhé! Tui không tin đâu Fan ngôn tình chúng ta ai chả biết } Cô thuận miệng hỏi:

- Tôi ngủ được mấy tiếng rồi?

Có tiếng đáp lại, giọng thật trầm ấm:

- Chính xác là 3 giờ 11 phút 19 giây rồi.

Lục Nhi khẽ ừm rồi lại đặt tay xuống ngủ tiếp. Nhưng sau đó cô mới phản ứng được, liếc hết ằm lên:

- Đường... Đường... Anh tỉnh từ bao giờ hả?

- Tôi sao? Trước khi em ngủ 20 phút thôi - Về mặt hấn thật đắ ý.

- 20... 20 phút sao? - Cô nhỏ giọng đi rất nhiều - Vậy... anh nghe thấy hết những gì tôi nói rồi sao?

Khỏe mặt hấn thấp thoáng ý cười coi như là khẳng định. Lục Nhi chỉ hận không có cái hồ nào để chui xuống cho đỡ ngại thôi. Cô liền nghĩ ra cách đập đầu vào gối tự tử nhưng được vài cái thì hấn nói:

- Tôi có thể đưa em cái gối to hơn để em tự tử đấy!....

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Biết tin Thiên Hàn tỉnh, mọi người đều đến bệnh viện. Thậm chí Vạn Thành còn không kiềm chế được mà lao đến ôm chầm lấy Thiên Hàn, gỡ thế nào cũng không ra. Thiên Hàn chỉ còn biết dờ khóc dờ cười nhìn tên bạn thân kinh này, cuối cùng vẫn không nung tay hất văng cậu ta xuống. Vạn Thành vừa nhăn nhó vừa kêu:

- Đường Thiên Hàn, cậu... cậu thật là dã man. Tớ có lòng tốt đến thăm nom cậu, vậy mà tên lòng gan dạ sắt như cậu lại vung tay hất văng tớ ra. Cậu là cái đồ...

Thiên Hàn nhú mày:

- Đồ gì? Nói tiếp đi..

- Hừ... Không thèm chấp nữa.

Nói rồi cậu ta phui mông đứng dậy... Thấy Thám Nhan đang cười, cậu ta vội nói:

- Cười cái gì mà cười? Thấy bạn tốt bị bắt nạt lại đã không giúp thì thôi lại còn cười nữa. Ôi trời ơi sao số tôi khổ thế này, có ngay phải mấy tên bạn lòng nung bằng sắt thép thế này...

Lục Nhi vỗ vỗ vai Vạn Thành rồi cũng tùm tùm cười. Đến lúc này thì cậu ta đúng là suy sụp tinh thần rồi:

- Lại còn cả cậu nữa... Ôi trời ơi tôi..

Lục Nhi nói nhỏ vào tai cậu ta:

- Nói thật nhé, trông cậu bây giờ cực giống mấy bà nội trợ sau khi mua phải đồ đều ý...

Vạn Thành khẽ nghiêng răng:

- LÂM! LỤC! QUÂN!

Lục Nhi cười khi Chuẩn bị trêu chọc Vạn Thành nữa thì điện thoại của Lục Nhi kêu. Cô mở ra xem. Hóa ra là tên tiểu tử Nhật Phong. Cô ra ngoài nghe máy:

- Tên nhóc này, bây giờ mới nhớ ra có đứa bạn tên Lục Quân hả? { Không phải do bạn Phong đâu, do tui quên tiết bạn ý đi mất đấy ^^ }

- Ở Lục Quân, oan quá nhá! Bây giờ tớ đang quan tâm gọi xem cậu đang ở đâu này. Bây giờ cậu ở đâu?

- Bệnh viện.

- Sao? Cậu bị..

- Không phải tớ. Là Thiên... à, ý tớ là bạn tớ đang ở bệnh viện ý mà.

- Vậy hả? Cậu nói tớ mới nhớ ra, sao cậu không ở trường? Cả Thiên Hàn nữa.

- À tớ.. tớ có việc nên về quê rồi. Thiên Hàn thì tớ... tớ không biết - Cô thực sự không giỏi nói dối đâu.- Vậy hả? Đường thiếu gia này chắc lại chơi bời gì rồi. Cậu không biết chứ. Mấy hôm nay cậu ta nghỉ học đó, bao nhiêu nữ sinh bỏ học đi tìm đấy.

- Cái... cái gì? Nữ sinh bỏ trường đi tìm cậu ta sao?

- Phải. Tớ kể cho mà nghe...

Lục Nhi chưa kịp nghe hết câu thì Thiên Hàn đã từ bên trong gọi cô vào. Vậy là cô đành phải "gút bai" cậu bạn. Thiên Hàn vừa nhìn thấy cô đã ra lệnh:

- Ngày kia là đi học lại rồi, em về nghỉ lấy sức rồi còn đi học nữa chứ.

Câu nói chỉ rất bình thường nhưng không hiểu sao vào tai Lục Nhi lại ám áp đến vậy. Cô cũng ngoan ngoãn nghe lời đi về trường sau khi dặn dò nhiều đến mức thiên tài cũng không thể nhớ hết được...

> Tới hôm đó<

Lục Nhi lại phải lóc cóc chạy vào bệnh viện vì cô dễ quên điện thoại ở đó rồi. Lần này cô mua cho hân một ít bánh ven đường, tuy hân luôn miệng chê không vệ sinh nhưng cũng thấy mấy món đó thú vị. Lục Nhi tung tăng cầm túi bánh đi về phòng, vừa đến cửa đã nghe thấy tiếng hét:

- Sao có thể chứ? Chú điên rồi!

Lục Nhi khựng lại, cô ghé người nhìn qua cửa sổ thì thấy thư kí Thành đang trong phòng. Cô len lén đứng ngoài nghe trộm cuộc đối thoại:

- Chú mau kiểm tra lại đi. Lần trước chú nói là Tử Danh cơ mà.

- Chú đã kiểm tra rất nhiều lần rồi. Tin tức này quả thật chú cũng rất shock - Tiếng đáp thật gấp gáp.

- Tuấn Vương là anh trai Lục Nhi cháu còn tin được, nhưng sao anh ta có thể là... - Thiên Hàn giận đến mức không thể kiềm chế mà ho ra.

- Bình tĩnh, bình tĩnh nào. Cháu không nên tức giận như vậy.

- Chú Thành, nếu thật sự như thế thì sao? Cháu... sẽ ra sao?

- Sẽ ra sao là sao? Cháu nhận anh trai là được rồi.

Lục Nhi nghe đến đó thì giật mình. " Tuấn Vương là anh trai Lục Nhi" " nhận anh trai"... Đầu óc cô như mớ bòng bong. Quả thật cô cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Cô im lặng nghe tiếp nhưng chỉ thấy bên trong im bật, cô không nói không rằng liền mở cửa đi vào. Giấy tờ trên tay thư kí Thành rơi la tả, Thiên Hàn lại đang ôm đầu, nghe thấy tiếng bước chân, hân liền ngẩng đầu lên, ánh mắt ngạc nhiên:

- Lục Nhi?!!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Lục Nhi gượng cười. Cô định hỏi hân về những gì vừa nghe được nhưng lại nghĩ rằng hân là tên cứng đầu, chưa chắc đã khai ra. Vì thế nên cô không nói gì nữa mà lẳng lặng đi về phía đầu giường bệnh. Thiên Hàn nhìn thấy cô thì ngạc nhiên, hỏi:

- Sao em quay lại?

- Tôi quên điện thoại.

Hân cười nhạt, vội lấy điện thoại trên đầu giường rồi đưa cho cô:

- Của em đây.

Cô bắt lấy điện thoại rồi nói:

- Nếu không có việc gì thì tôi về đây.

Cô vừa dứt lời thì thư kí Thành cũng đứng dậy, sắp xếp tài liệu rồi nói:

- Giờ chú cũng phải về rồi, con nhớ giữ sức khỏe nhé!

Hắn không nhìn mặt ông mà nằm xuống giường:

- Chú ra nhớ đóng cửa.

Sau khi Lục Nhi cùng thư kí Thành rời khỏi, Thiên Hàn ngồi dậy, dựa vào đầu giường, ánh mắt thần thờ nhìn ra cửa sổ. Hắn nhớ lại nụ cười của Lục Nhi, từng câu nói rồi cả lúc cô ngốc đến phát bực,.... Thiên Hàn cầm đồng gối trên giường, cốc trên bàn ném tứ tung. Vì ném quá mạnh nên đã có vỏ mảnh sành bị bật ngược lại, cắm vào tay hắn. Nhưng mà hắn không cảm nhận được sự đau đớn này. Đau về thể xác này làm sao có thể so được với sự đau đớn về tinh thần của hắn và cả của Lục Nhi. Hắn cảm hận tất cả, cả bố hắn và cả mẹ Lục Nhi. Tiếng thủy tinh vỡ quá lớn nên có y tá đi bên ngoài đã mở cửa vào phòng. Nhìn mờ hỗn độn bên trong và cả bàn tay chảy đầy máu của hắn, y tá hoảng sợ vội vàng lấy băng vào băng bó. Nhưng chưa kịp đến gần thì Thiên Hàn đã hét lên:

- Cút! Cút hết ra ngoài cho tôi!

Cô y tá tái xanh mặt, nhưng vì lương tâm của một bác sĩ nên lớn mật nói:

- Nhưng ... tay cậu chảy nhiều máu quá! Để tôi băng vết thương xong nhất định sẽ ra ngay.

Vừa lúc cô dứt câu là lúc nhận được một ánh mắt muốn giết người của hắn. Vậy là cô đành lui ra, vừa đi vừa lẩm bảm:

- Cậu ấm này thật là ngốc. Biết là buồn, nhưng tại sao phải làm tổn thương mình chứ!

-----*^^*-----

Ngay từ trong bệnh viện, Lục Nhi đã cố tình đi chậm vì cô muốn hỏi chú Thành về những gì cô nghe được. Thực ra nếu là chuyện của Thiên Hàn cô sẽ không tò mò làm gì nhưng vì trong cuộc nói chuyện có tên cô và cả anh trai cô nên bắt buộc phải hỏi cho ra lẽ. Vì thế Lục Nhi cứ đi chậm chậm chờ chú Thành, nhưng thư kí Thành lại đi chậm hơn nên cô đành phải chờ ông ở cửa bệnh viện. Vừa thấy thư kí Thành ra, Lục Nhi đã chặn ông lại, giọng nói vô cùng nghiêm túc, không hề mang ý đùa cợt:

- Chú Thành, cháu cần nói chuyện với chú.

Thư kí Thành thấy có người chặn mình lại thì hơi ngạc nhiên, nhưng khi nhận ra là Lục Nhi thì ông đã nghĩ đến chuyện của anh trai cô và cả hình ảnh Thiên Hàn ôm đầu nữa. Ông làm thư kí cho Đường chủ tịch đã lâu, mà người thân với Đường Thiên Hàn nhất chính là Đường chủ tịch. Vì vậy có thể nói ông chứng kiến quá trình trưởng thành của Thiên Hàn. Vợ chồng ông chỉ có hai cô con gái, do đó ông coi Thiên Hàn như con trai ruột. Nhìn đứa bé ông yêu quý đau khổ như thế vì một đứa con gái, thử hỏi làm sao ông có thể yêu quý được nó đây? Vì vậy ông lạnh lùng nói:

- Ta nghĩ là mình không có gì để nói với cháu.

Lục Nhi vội kéo tay thư kí Thành lại:

- Cháu chắc chắn là có. Xin chú hãy dành cho cháu ít thời gian. Vì Thiên Hàn được không ạ?

"Hừm, dám lôi Thiên Hàn ra sao? Con bé này khá lắm. Được, để xem nó muốn làm gì" Nghĩ vậy nên thư kí Thành đồng ý đi cùng Lục Nhi vào quán cafe đối diện bệnh viện. Hai người vừa đi cũng là lúc Thám Nhan cùng Vạn Thành bước vào bệnh viện. Thám Nhan nhìn theo bóng hai người, chưa hiểu tại sao Lục Nhi cùng thư kí Thành lại ra ngoài cùng nhau. Vạn Thành thì không để ý lắm, vừa vào bệnh viện là cậu ta đã nhảy tót lên phòng bệnh của Thiên Hàn. Mở cửa phòng bệnh ra, nhìn thấy Thiên Hàn đang đứng bên cửa sổ, cánh tay đầy máu bám vào thành cửa, nhìn cứ như là muốn tự sát vậy. Thấy cảnh tan hoang này, Vạn Thành - là người lạc quan nhất cũng không khỏi rùng mình. Cậu ta nhanh chóng chạy lại kéo Thiên Hàn, trong lúc vô ý bị máu quệt vào mặt. Vạn Thành để Thiên Hàn ngồi trên giường, tay chân luyến quýnh, mồm mép nhanh nhẩu nói:

- Hàn, cậu tính tự tử à?

Thiên Hàn khàn khàn nói:

- Muốn tự tử việc gì phải chọn cách đau đớn thế này, tớ chỉ cần uống chục viên

thuốc ngủ là êm rồi.

Bên ngoài vọng vào tiếng nói quen thuộc:

- Hàn nói đúng đấy =)

Vạn Thành bức xúc, liếc xéo người đang thông thả đi từ bên ngoài vào. Thám Nhan cười khì khì, ra hiệu OK với Thiên Hàn. Thám Nhan cầm đồng băng vừa lấy được nhẹ nhàng băng tay cho Thiên Hàn. Ở với dì, Thám Nhan biết làm nhiều việc: băng bó vết thương, chăm sóc người khác, ... nên với việc băng cho Thiên Hàn là chuyện rất đỗi bình thường. Vạn Thành ngồi xuống ăn trái cây, vừa ăn vừa nói:

- À mà Hàn này, vừa thấy tớ thấy Lục Quân cùng chú Thành sang quán cafe đối diện đây!

p/s: Từ giờ truyện sẽ tiếp tục ra lại nhé :) T2,T4,T6 và CN hàng tuần. Chắc vào chục chương nữa là full rồi =)

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Ma Mị

“Là Gin ư?” Ayman vẫn mang nỗi nghi ngờ cô ấy trong lòng dù chưa có bằng chứng kết luận là do cô. “Cô ấy phải làm thế này cơ à. Nếu là Gin thì, chắc không chỉ đơn giản thế này thôi đâu” Dù gì Ayman, Fuu và cả Gin đều chung lớp, Ayman còn là lớp trưởng, nên tính cách của thành viên trong lớp thế nào, anh cũng hiểu một phần nào đó. Nếu Gin còn đi xa hơn, chắc chắn Fuu sẽ không nhân nhượng nữa, lúc đó thì, quan hệ bạn bè giữa Gin và Fuu sẽ tệ hơn, rồi lúc đó cô ấy còn có thể làm chuyện gì, thật không thể đoán nổi. Ôi, đàn bà thật lắm mưu kế. Anh thờ dài.

Sáng hôm sau, Ayman đứng sẵn ở cửa ra vào lớp, đợi Gin đi ngang, anh khẽ rút vào tai lời mời “Lát nói chuyện riêng tí” Đúng như anh suy đoán, Gin không hề lo lắng rằng mình bị phát hiện, vẫn hiên ngang cùng Ayman trốn ở một nơi vắng người trò chuyện. “Lớp trưởng đại nhân, sao lại hẹn người ta đến chỗ này chứ? Bộ có chuyện gì khó nói lắm à?” Gin cất lời với vẻ ngượng ngùng đáng yêu. “Ừ, khó nói lắm, kéo ai nghe thấy gì khô chết mất” Nhoén môi cười, anh đáp bằng một giọng lảng tử vô cùng. “Thế, chuyện gì vậy nhỉ? Tò mò chết được”. Ayman bước tới, mắt đôi mắt, không ai chịu thua, anh chậm rãi “Là cậu đúng không?” “Tôi sao cơ?” “Tin Nigi và Fuu ấy” Tưởng rằng khi bị phát hiện, cô ấy sẽ có chút sợ hãi mà rụt ánh mắt lại. Nhưng không, đôi mắt ấy vẫn chăm chăm vào anh, vẫn mở to, đầy kiêu hãnh “Cậu có bằng chứng gì?” “Giờ thì tôi chưa có...” Vừa nói tới đó, Gin đã bật cười “Lớp trưởng đại nhân à, cậu thật là ngři oan người ta mất rồi. Gin buồn lắm ấy!” Khuôn mặt cô chuyển sang vẻ đáng thương, đôi mắt lấp lánh nhìn anh. Ayman chau mày im lặng, cô ta quả thật là rất đẹp, nhưng ma mị quá. Chắc chắn là cô ấy làm, anh tin thế. “Tôi khuyên cậu nên dừng lại đi” Anh quả quyết. Người con gái ấy vẫn giương đôi mắt mở to nhìn anh, nhẹ nhàng bước lại gần “Mà, Gin nghĩ, cậu phải cảm ơn người đó nhỉ?” Câu nói của Gin khiến Ayman khá bất ngờ. Như cách cô đã dỗ ngọt Shita, Gin tiếp lời “Không phải là, cậu cũng thích Nigi à? Không phải sẽ tốt hơn nếu để hai người đó chia tay sao?” Tim anh bỗng nhói lên. Đúng thật là, anh phải thừa nhận, hình như anh lỡ có chút gì đó gọi là cảm tình với người anh luôn miệng gọi là em gái. Nhận ra sự thay đổi trạng thái của Ayman, Gin khẽ nhếch môi cười “Cô ấy sướng nhỉ. Được biết bao người thích luôn, chẳng như Gin này, chẳng ai để ý cả” “Cậu biết tại sao không?” “Hừ?” Gin ngạc nhiên trước Ayman “Vì Nigi đáng yêu hơn cậu nhiều” Nói rồi, anh bước đi, để Gin ở lại, cắn môi đứng đó “Chết tiệt!”

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 53: Tiền Bối

Tin tức này không ngừng lan tỏa, và nó càng nóng hổi hơn khi giờ ra chơi, Fuu đến tìm Nigi và hai người cùng đi dạo quanh với nhau. “Lát nữa em ghé sang nhà trọ anh dọn đồ cùng nhé?” “Nếu em muốn”. Uống một ngụm nước trong chai nước mà Fuu vừa đưa, Nigi hỏi tiếp “Cơ mà, đồ anh nhiều không?” “Cũng kha khá” “Uh!” Gương mặt Nigi tươi rói hẳn ra. Fuu không hỏi, vì anh hiểu, anh cũng đang tràn dâng hạnh phúc đến nơi rồi. Còn gì tuyệt hơn, là được ở chung với người mình yêu, có thể chăm sóc cho họ bất cứ lúc nào.

Cũng đã đến giờ ra về rồi, Gin một mình ngồi trong lớp để soạn xấp bài tập của lớp. “Ồ, cậu đây rồi” cô khẽ kêu lên khi Shita đột ngột xuất hiện đằng sau chiếc cửa ra vào kia. Bước vào, cậu hỏi “Chị chưa về à?” “Ừ, quả thật là nhiều việc ah” “Thế mà chị vẫn có thời gian làm việc xấu nhỉ?” Vừa nói, cậu vừa chống tay lên chiếc bàn mà Gin ngồi đó, đứng nghiêng người nhìn cô. Hai đôi mắt lại đấu với nhau, nhoén miệng cười, Gin lên tiếng “Mạnh miệng nhỉ? Thế cậu đến tìm tôi là có ý gì?” Cúi người thấp xuống, gần hơn, Shita trả lời với gương mặt nghiêm túc “Vì lời đề nghị của chị hôm qua” “Thế, cậu định...” Chưa kịp nói hết, Shita đã chen vào lời Gin “Nhưng với điều kiện, chị không được làm Nigi khóc” Nghe lời đề nghị ấy, Gin bật cười “Cậu ngộ nhỉ, làm chuyện xấu mà còn cố tỏ ra lương thiện.” Đáp lại, Shita chau mày “Nói chung, tôi mà nhìn thấy cô ấy khóc, chị sẽ không yên đâu” Nói xong, cậu liền quay lưng bỏ đi thì lại bị câu nói của cô ta làm khựng lại “Nếu con bé ấy không khóc, thì làm sao cậu có thể làm người hùng đến bên người đẹp được?” Shita hoàn toàn im lặng trước câu nói đó. Gấp đóng giấy lộn xộn trên bàn lại, cô bước tới chỗ Shita, nhẹ tay chạm vào người cậu “Cậu thấy sao nhỉ?” Những ngón tay mỏng manh ấy lướt trên bờ ngực săn chắc của cậu. “Chị thật là, ma hiểm hơn tôi nghĩ nhiều” Nụ cười cô bừng sáng đầy huyền bí dưới ánh hoàng hôn chiếu vào căn phòng “Tôi là tiền bối cậu đấy!” Quá đẹp, quá nam hiểm, Shita cũng chẳng biết nên nói gì trước người con gái này. Âm thầm chấp nhận, cậu nhếch môi “Thế tiền bối, tôi nên làm gì đây?”

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 54: Dọn Nhà

Woahhhh! Ra đây là nhà anh à!?” Nigi kêu lên khi cùng Fuu bước vào căn trọ nhỏ bé của anh. “Là nhà trọ” Fuu phủ định lại câu nói lúc nãy của cô nàng “Thì cũng là nhà” Bướng bỉnh, Nigi chẳng chịu thua. Đó chỉ đơn giản là một căn phòng nhỏ, còn nhỏ hơn cái phòng khách của cô, mà trông cũng không được đầy đủ lắm. Đơn sơ, và rất ư là đạm bạc. Nhưng nhờ rằng Fuu luôn giữ căn phòng gọn gàng ngăn nắp nên khi nhìn vào, nó không quá là xập xệ. “Em soạn giúp anh mấy bộ đồ trong tủ kia, anh đi báo với bà chủ” Nigi gạt gù rồi tức khắc xoắn tay áo lên làm việc. Với cô, đã sống tự lập một mình từ lúc ba mẹ rời đi thì chuyện này như bình thường thôi. Lấy từng chiếc áo cái quần ra, cô gấp lại gọn gàng rồi bỏ vào mấy chiếc bao ni lông đã chuẩn bị trước. “Ngăn này là...” Cô ngượng chín mặt khi mở ngăn tủ đồ lót của anh ra. Đúng lúc, anh mở cửa bước vào “Anh về rồi” khiến cô phải bật dậy đi ra chỗ khác, miệng ấp úng “Chỗ đó...anh tự dọn đi nha!” Nhìn tình hình thế kia, Fuu hiểu chuyện, bật cười “Thấy bao nhiêu lần rồi mà vẫn còn ngại à?” “Kệ tôi ahhh!” Vừa trêu chọc vừa dọn dẹp, không lâu sau cả hai đã hoàn tất việc soạn đồ để dời đi. Hai cô cậu ngồi dựa vào góc tường, thờ ra nghỉ ngơi. “Cơ mà, còn cái nệm này...” Nigi chỉ tay vào cái nệm nhỏ ở góc phòng kia, chắc là nệm ngủ của anh rồi. “Cái này, là của nhà trọ” “À” Chợt, anh bò tới ngồi trên cái nệm nhỏ mà trông có vẻ mềm mại đó, ngoắc tay liếc mắt ám hiệu muốn cô tới chỗ anh. Ngây ngô, Nigi làm theo điều anh muốn ấy, cô còn chưa kịp ngồi xuống thì đã bị anh kéo vào người, ôm ấp “Cũng lâu rồi nhỉ?” Fuu hôn lên đôi gò má ửng hồng đó, rồi nhẹ nhàng âu yếm lấy cơ thể cô gái. “Lâu...lâu gì cơ?” Nigi khẽ kêu lên khi anh liếm lưỡi trên chiếc cổ của cô rồi nhẹ lướt xuống vùng ngực “Lâu rồi, kể từ khi anh cố kìm chế bản thân” Nói rồi, anh đè cô xuống, không ngần ngại gỡ từng cúc áo của cô nàng ra. Nâng niu lấy bầu ngực vốn đã được xem là của anh, anh không ngừng kích thích cô bằng những cái nựng nhẹ nhàng mà run người ấy.

“Pính poong” Chợt tiếng chuông cửa vang lên. Cả hai lật đặt chỉnh chu quần áo ngồi bật dậy. Fuu bước ra mở cửa thì có một cô gái nhào đến ôm chầm lấy anh chàng “Fuu ahhhhh! Em sẽ dọn đi à!????” Sự thân thiết của cô gái lạ mặt đó khiến Nigi ngỡ ngàng không thốt lên được lời nào. Vòng tay đó vẫn không buông lấy anh, cô gái tiếp tục vịn vẹo “Không có em chị buồn lắm đó! Rồi sau này ai qua sửa bếp cho chị nữa ahhhhhhhh” Cô gái đó, lớn tuổi hơn anh à, mà hình như là, hàng xóm thì phải. Đây cô ra, Fuu trầm giọng “Thì chị phải biết bảo quản đồ hơn đi” “Cơ mà...” Cô bỗng ngừng lại khi phát hiện ra có sự hiện diện của Nigi trong căn phòng ấy. “Cô bé! Em là bạn gái của à?” Chớp nhoáng, chị ấy đã xuất hiện ngay trước mặt cô “Đáng yêu quá!!!” Chị khen mà cô thấy ngại ra mặt “Em...cảm ơn ạ” “Hi hi,thời chị về để hai đứa còn hủ hủ, nhỉ?” Bà chị liền cười tinh quái “Qua để chào em thôi! Cung hi nhé!” Nói rồi, cô nàng chạy vọt ra khỏi cửa, vẫn không quên vẫy tay tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Căn Trọ

Khóa “Cạch” cửa, Fuu lại nhào đến chỗ Nigi, siết cô vào lòng “Người hồi nãy là hàng xóm của anh” “Ah...em biết mà” “Chị ta lúc nào cũng tỏ ra thân mật thế, chủ yếu là để nhờ vả thôi” Vừa nói, anh vừa luồn tay vào sờ soạng khắp người cô. Hai bờ môi quần lấy nhau không ngừng, họ cứ thế mà chạm vào nhau, từng chút một, càng thêm nóng hổi.

Tiếng chuông cửa lại vang lên. Fuu đành phải kiềm chế bản thân lại, anh hậm hực bước ra mở cửa. “Fuu à, cậu thật sự sẽ dọn đi sao?” Là giọng con trai, chắc là hàng xóm nữa thôi. Xem ra Fuu này cũng rất được lòng người xung quanh nên có nhiều người đến hỏi han thế. Hai người họ đứng đó nói chuyện mặc cho Nigi một mình ôm chần quần quanh mình. Fuu nhanh chóng kết thúc cuộc chia ly và nhận được từ đối phương một hộp bánh. Vừa đóng cửa lại, anh tính nhào đến bên Nigi thì lại có thêm người đến bấm chuông. Nigi nhìn khuôn mặt anh lúc đó, hẳn là bức bối lắm. Cô khẽ ôm miệng cười, cũng đúng thôi, anh phải nhịn lắm cơ mà, đang lúc lửa sắp được bùng lên nữa. Tiếp khách hàng xóm, anh cố tỏ ra lịch sự thân thiết vì dù sao, họ đến cũng vì anh, nhưng trong bụng lại bấm tính đếm xem còn bao nhiêu sẽ lần lượt kéo đến nữa. Vị khách cuối cùng cũng đã đi, anh đóng cửa lại, thờ nhẹ nhõm. Lầm lì bước đến chỗ Nigi, anh liền nằm ì ra bên cạnh. “Anh không sao chứ?” “Mất hết cả hứng” Đào mắt lém lỉnh, Nigi bảo “Ừm...Mà, nếu vậy thì thôi vậ....Á!” Fuu bất thành linh vật cô xuống, kéo tấm mền mà cô ôm nãy giờ ra. Không nói gì, anh tiếp tục công cuộc hình sự của mình lúc nãy. Bầu không gian nhanh chóng trở nên nóng bỏng với những cái hôn thăm thiết của hai người. Anh thâm nhủ, lần này ai tới nữa, anh cũng sẽ mặc kệ, vì một khi anh đã tiến sâu vào cô rồi, thì đừng mong anh có thể kìm lại. Bọn con trai nào cũng thế thôi, tới nước này rồi mà bị làm phiền, hẳn sẽ tức giận cỡ nào. May mắn rằng, không còn tiếng chuông nào vang lên nữa, nên cả hai có thể tận hưởng giây phút nồng cháy ở bên nhau này. “Ah...” Cả một vùng trời như chỉ của riêng hai người vậy, cảm giác cọ xát vào nhau ngày càng mạnh hơn. Những khoái cảm này, chỉ có thể cảm nhận rõ khi cả hai cùng nguyện hòa chung với nhau, siết chặt nhau, cảm giác được phái mạnh đang hăng hái thế nào và cho ngắm nhìn phái đẹp của họ sung sướng ra sao. Nigi cắn răng nắm chặt lấy ga nệm, trong khi Fuu phong độ ngày càng đi lên, càng nâng niu hơn cái cơ thể người con gái đang bốc lửa lên vì anh. Đột ngột, anh chồm người lên, đẩy thật mạnh vào âm đạo Nigi khiến cô phải thốt lên. Nóng quá, những giọt tinh dịch trắng chảy vào trong tử cung cô, thật nhiều, rồi tràn ra ngoài khi Fuu nhẹ nhàng rút cậu bé của mình ra. Anh ôm hôn cô thật thăm thiết, rồi thì thâm vào đôi tai còn đang đỏ ửng ấy “Anh yêu em” Tất nhiên, Nigi cũng không quên đáp lại “Em cũng yêu anh”.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Tin Đồn

“Cái...gì vậy...” Nigi hoảng hốt nhìn vào bảng tin tức của trường. Chúng đầy áp toàn là thông tin về cô. Nhưng chẳng phải tốt lắm gì cả. Những tấm hình lúc trước khi cô còn hẹn hò với Shita, tại sao lại có mặt ở trên đây được? Còn có tin Nigi đã ngoại tình với Fuu trong khi còn đang quen Shita. Những dòng tin tức này không chỉ ảnh hưởng đến Nigi, mà thậm chí cả Fuu cũng bị liên lụy, vì thời gian đó, hầu hết ai cũng nghĩ rằng Gin và Fuu là một đôi. Dù là bạn bè trong cùng lớp, nhưng Nigi vẫn nghe thoang thoảng bên tai nhiều người dèm pha chuyện tình này. Mọi thứ ngày càng xấu đi. Danh tiếng của Fuu cũng biến tẻ đi vì những người là fan của Gin, fan của cặp đôi Gin-Fuu đều trách móc anh và xem những lời nói ngọt xớt “Chuyện này, tôi không sao đâu. Mọi người đừng trách họ. Tình yêu cả mà, ai biết được” của Gin là thánh văn. Áp lực dồn hết cả về Fuu và Nigi.

Nigi đứng ngoài cửa lớp trước sự chửi rủa của bao nhiêu người. Bọn báo chí cũng không ngừng ủa ập tới hỏi với những câu hỏi vô cùng ác ý “Tại sao cô lại làm thế?” “Vì cô muốn gây chú ý chẳng?” “Cô đã dùng cách nào để quyến rũ Fuu vậy? Đó là loại bùa ngải nào?” Lần này, Nigi thật sự sốc. Cô cố lấy bình tĩnh thoát ra khỏi đám đông ấy. Có thêm những tiếng ồn, tiếng vang khác đang dần lại gần nơi Nigi đứng. “Fuu này, anh có thể giải thích chuyện này?” “Tại sao anh lại phản bội Gin?” Đôi mắt Nigi mở to mừng rỡ. Fuu khuôn mặt giận dữ gạt qua tai những câu hỏi vô có đó, bước nhanh đến chỗ Nigi, nắm cô tay cô kéo đi trước sự ngỡ ngàng của bao nhiêu người. Họ chạy, rống cắt đuôi đám “nhây” cứ đeo bám mãi phía sau.

Cuối cùng thì...họ thờ hồng học ngồi pịch xuống đất. Thư viện, nơi yên tĩnh nhất của trường là nơi cấm địa của tụi ồn ào kia, và đỡ hơn nữa là, góc khuất của thư viện, nơi trưng bày những cuốn sách cổ kì lạ, cũng là chốn cũng chứa đựng nhiều kỉ niệm của hai người. “Em không sao chứ?” Fuu lo lắng, khuôn mặt vẫn không hết giận dữ. Ngã vào lòng anh, cô nhẹ nhõm “Không sao ah...” Ôm cô trong vòng tay, những mệt mỏi lúc này như dần tan biến vậy. “Chuyện này, là do cậu ta đúng không?” Nghe câu nói của Fuu, lúc này Nigi mới ngộ ra. Những tấm hình đó, chỉ có cô, và Shita mới có thôi, nên chuyện này... Quả thật là, Nigi không biết nên thế nào. Rõ là mới vừa hôm qua, cô còn tin tưởng cậu, vì cậu đã giúp cô, cậu vẫn âm thầm quan tâm cô ư? Đường đường chính chính đến với nhau nhưng lại bị xem là ngoại tình. Đứng về phe hai người giờ này, chỉ còn những người fan Fuu chân chính, nhưng không phải hầu hết, cô bạn cùng bàn Nigi, Ayman, và bản thân họ.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Biến Thái !!! Anh Nghĩ Anh Là Ai Chứ ???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.